SVENSKA MÄSTARE

2003

DET TIONDE GULDET

Thomas Alexanderson
David Bogerius

DET TIONDE GULDET

DJURGÅRDENS IF
SVENSKA MÄSTARE 2003

DET TIONDE GULDET

Thomas Alexanderson · David Bogerius

DET TIONDE GULDET

BokFörLaget

Försäljning och distribution:
HJALMARSON & HÖGBERG
Fax: 08-22 68 01
e-post: info@hohforlag.se
www.hohforlag.se

www.nitton.com

© Thomas Alexanderson & David Bogerius, 2003
Omslag: Patrik Asplund
Grafisk form inlaga: Eva Cederholm
Första upplagan, första tryckningen
Typsnitt: Janson Text & Placard MT
Tryck: Nørhaven Paperback A/S, 2003
ISBN 91-89660-55-2

Innehåll

Förord av Jonas Riedel 7
Kapitel 1 11
"I vår kan vi ligga tia-tolva" av David Bogerius
Kapitel 2 23
Peking, Delden och Graningevallen av Thomas Alexanderson
Kapitel 3 53
Kjelle Frisk han är aldrig sjuk av Per Bergsten
Kapitel 4 57
Upp till bevis av Thomas Alexanderson
Kapitel 5 89
Vi är med er överallt av David Bogerius
Kapitel 6 97
Elmander ut – den Ouden in av Jonas Riedel
Kapitel 7 134
"Djurgården är större än allt" av David Bogerius
Kapitel 8 141
Djurgården i Europa av Thomas Alexanderson
Kapitel 9 159
Cup-kraschen av Thomas Alexanderson
Kapitel 10 174
Viva Kim Källström av David Bogerius
Kapitel 11 182
Slutomgångarna av Thomas Alexanderson
Kapitel 12 228
Vad var det Zoran sa? av David Bogerius

FÖRORD

av Jonas Riedel

Det var en gång för inte allt för länge sedan en lycklig Djurgårdare. Lycklig för att han fick se sitt lag vinna. Må vara att serien bara var den näst högsta i landet, men det var han van vid. Att få se det älskade laget vinna igen var en ynnest, speciellt efter det så trista föregående året i högsta serien.

Men säsongen började rätt knackigt och sovrummen tömdes på underlakan i samma takt som banderollerna med budskapet "Avgå Styrelsen" ökade i antal. Men när sprayfärgen på lakanen just hade torkat så kom vändningen och segrarna. Banderollerna stoppades raskt in i garderobernas mörkaste vrår.

Trepoängarna avlöste varandra och en hel del lovande spelare, något man länge varit svältfödd på (ja, förutom den där lilla kvicka yttern som lämnade skeppet året innan), hade nu hittat till Djurgården. De gamla trötta föredettingarna, visserligen med en ofta hyfsad meritlista, men på väg neråt i utvecklingen, hade försvunnit till olika småklubbar där träbenen trots allt ännu dög.

Vad kunde väl livet vara förutom en enda lång fest

när slutsignalen ljöd den där dagen på Stadion då det stod klart att steget tillbaks till adelskammaren var taget.

Jaha, tänkte nu den luttrade supportern, det blir ju roligt med ett år i Allsvenskan, och den här gången kanske vi kan klara oss kvar. Fast det hade han ju intalat sig själv förra gången också.

Vad gjorde då kungen och alla hans ministrar i det forna lilla jojo-landet DIF? Jo, de började prata om storsatsningar. Ja, det har vi ju hört förut, tänkte supportern. Men plötsligt dök den nästan två meter långa riddaren Isaksson upp för att rädda jungfrun, eller i alla fall målburen, när Djurgården skulle etablera sig på riktigt i allsvenskan.

Vafalls? Nu fanns ett ungt lovande lag, och dessutom tillkom nya spelare som var riktigt bra och dessutom unga. Det var inte utan att den lyckliga supportern var tvungen att sätta sig under en korkek och fälla en liten tår. Skulle Djurgården kunna etablera sig i Allsvenskan på riktigt? Kanske bli ett mittenlag redan i år? Det här var han inte förberedd på.

Men den nya säsongen bland de stora namnen började lika knackigt som vanligt, och ”ropen skalla, avgå alla”-banderollerna började så smått plockas fram ur garderoberna. Men vad som då hände tolkades till en början av många som blott en ljuv dröm. Från sistaplatsen arbetade sig de stolta riddarna sig upp, trappsteg för trappsteg. Rosor kastades i fång till de tappra riddarna och hyllningarna skrevs i stora bokstäver över hela det förvånade och betagna landet. Matcherna vanns, och som de vanns. Landslaget uppmanades att spela som Djurgården – Sveriges roligaste och mest underhållande

fotboll. Eh... ja, ett och annat uteblivet mål klagades det på förstås, man tar ju gärna chansen att få ur sig några svordomar om det finns tillfälle. Men i stort var det frid och fröjd.

Hade inte en mörkklädd filur med flagga haft ett finger med i spelet när riddarnas lilla trollkarl skickade in det avgörande målet med en nick så hade det kunnat räcka ända fram. Nu stöp de blårandiga krigarna på mållinjen men säsongen framstod ändå som en hjältesaga där alla tycktes nöjda och glada i det lilla, eller förresten nu mer rätt stora, kungariket. Ja, vi säger stora, för nu hade folk i allt större omfattning börjat ansluta sig i leden.

Nu hade de lyckliga invånarna i det stora landet fått smak på framgång och de blev inte heller besvikna. Succén fortsatte och riddare som man förut inte vågat drömma om kom från ingenstans, sänkte sina lansar framför konungen och erbjöd sina tjänster. De kom och de sågs och de segrade, motståndarna förnedrades (de elaka drakarna Afonso och Ihje, som kunde sluka våra riddare som vindruvor, glömde vi gärna). Till slut stod hur som helst våra krigare med de mest glänsande pokalerna i sina kraftiga nävar.

Då var det naturligtvis dags att ställa till med en stor fest. Folket jublade och grät av glädje och riddarnas riddare Karlsson bar den största pokalen med sig vart än han gick innan den slut putsades upp och sattes in i prisskåpet.

På morgonen vaknade den lyckliga djurgårdaren upp med ett huvud tungt av för mycket champagne. Men vad gjorde det när han hade fått uppleva det han så länge hade önskat sig.

Han nöp sig i än en gång armen men löpsedlarna satt kvar på hans vägg. Alltihop var sant. Den lyckliga djurgårdaren lutade sig tillbaka och tänkte: *vad gör vi nu?*

Kapitel 1

”I vår kan vi ligga tia-tolva”

Av David Bogerius

På nedervåningen är det lite lugnare. Sportchefen Ingvar ”Putte” Carlsson ser avslappnad ut. Han lutar sig tillbaka på stolen och sträcker på sig i sin kostym och blårandig slips. Det är strax efter lunch och Putte är redan ombytt inför kvällen. Efter 20 år i Djurgår'n Hockey är lite guldvittring inget för Putte att yvas över. Men det ligger i luften: Djurgår'n kommer att greja det – vi befinner oss på ett kansli som snart är de svenska fotbollsmästarnas för första gången sedan 1966.

Det här är dagen då Stefan Rehn spelar sin sista fotbollsmatch på Stockholms Stadion, en match i den näst sista omgången av allsvenskan 2002 och strax innanför ytterdörren i Klocktornet sitter ”Mr Ticket”, Tomas af Geijerstam, och skriver ut de sista sponsorbiljetterna på sin dator. Telefonerna ringer ilsket och ackrediteringslistan till pressläktaren är sedan länge fulltecknad.

– Den här säsongen, 2002, började sportsligt sett något bättre än vad de två senaste har gjort, säger Putte. Kanske på grund av att vi hade lite mer erfa-

renhet av hur de allra sista veckorna innan seriestart ska läggas upp. De andra två åren har vi kanske kört lite för hårt. Säsongen i stort har gått lite upp och ner. Det pratades först, från alla håll och kanter, om att vi måste skaffa mittbackar, och sen skulle vi skaffa målskyttar, och sen skulle vi skaffa det och sen skulle vi skaffa det. Det är tur att de ansvariga har haft en egen tanke.

Putte säger "sportsligt sett" i den första meningen. Det sportsliga, anser han, är bara en del av en förenings organisation.

– Det handlar inte bara om sporten. Det är kansli, styrelse och hela organisationen. Idrottslivet fungerar så att det krävs att det finns ett samspel mellan de olika delarna. Att vi åter igen är uppe i serietoppen och slåss är ett bevis på att organisationen har satt sig. Vi har visat att vi inte är någon dagslända.

Denna oktobertorsdag poserar tre av Djurgårdens spelare på en helsida i en av kvällstidningarnas sportbilagor. På nästa uppslag sitter lagets ena tränare och ler på krogen i en Armani-kostym. Djurgårdens fotbollslag är glödhett men Putte Carlsson läser inga kvällstidningar.

– Visst ska man glädjas åt den positiva bilden som förmedlas av Djurgår'n Fotboll i dag men det finns en fara. Den dagen det vänder så är det de som stod högst upp på piedestalerna som ryker först. Då kommer alla att gotta sig åt dem. Det kommer att vända och därför ska man vara ytterst försiktig. Det är i alla fall min åsikt. Vad andra tycker får dom stå för. Men tänk på det, det kommer alltid att slå tillbaka. Jag förstår att media gör som de gör men vi

kanske skulle varit bättre förberedda och hållit en lägre profil.

Med framgången är Djurgården på väg att skicka klyschan om det svåra andra året för en nykomling all världens väg. Det hjälpte inte att alla lag nu visste hur Djurgår'n spelar. Men Putte levererar nu en ny teori om det svåra *tredje* året.

– Jag tror inte att alla som nu jobbar i och runt omkring organisationen förstår vad som kommer att krävas. Kan föreningen acceptera att vi, om det försvinner fyra-fem spelare efter den här säsongen, måste bygga ett nytt lag? Ett lag som kanske kommer femma till åtta 2003 för att vara med i toppen igen 2004. Eller kommer man att välja att köpa sig kvar i toppen 2003? Det beror på vilken falang som får bestämma. Det går att undvika djupdykningar om man har en strategi och en plan men då måste de ansvariga förstå att något år måste man kliva ner från toppen för att bygga för nästa. Man kan inte tro att man kan ligga däruppe hela tiden och bara köpa, köpa, köpa. Till slut köper man fel.

Putte jämför med Djurgår'n Hockey. Han säger att han byggde det lag som vann SM-guld 2000 innan han slutade men att föreningen sen köpte sig kvar i toppen. Bland annat genom att värva kända "flyttfåglar" som man var tvungen att ersätta med nya året därpå. Till slut köpte man fel och var chanslöst mot Frölunda i slutspelet.

– DIF Hockey gick i den fällan som de flesta gör när man tror att det är enkelt att bygga ett lag. Det är ingen konst att bygga ett lag för en enda seger. Det är en konst att bygga ett lag som har en kontinuitet och ledande utveckling.

Putte började bygga sitt första fotbollslag 1999. Då hade han varit ett år i Djurgårdens IF Fotbollsförening. Ordföranden Bo Lundquist satt då även i hockeyns styrelse och var inte sen att knyta Putte till fotbollen när chansen dök upp.

– Under det första året i DIF Fotboll hade jag fördelen att kunna se hur det inte skulle vara. Till året därpå lade föreningen fram en strategi, men det låg en jävla hård fight bakom. Det fanns de som ville behålla och de som ville ta bort. Det var de som ville ta bort som vann. De som ville behålla vill inte gärna höra det nu. Det är kanske är så att några av dem står högst på piedestalerna och tar åt sig.

Framgången, säger Putte, har kommit fort men det kan gå ännu fortare åt andra hållet. I vår kan vi ligga tia-tolva i allsvenskan.

Tränaren Zoran Lukic har gått förbi och hört det sista och kommer in i rummet.

– Sitter du och är pessimistisk nu igen, Putte?

– Jag är bara realist.

– Jag är också realist. När är guldfesten?

Zoran går ut och Putte är tyst. Hans ledarskap har aldrig innehållit särskilt mycket av Lukic kaxighet och optimistiska glöd men så har han förmodligen varit bättre på att bygga organisationer än att coacha lag. Hockey-Putte var en vinnare vid ritbordet men också en förlorare i båset när det drog ihop sig till slutspel.

Och det var inte Puttes egenskaper som coach som Bosse Lundquist var ute efter när han kontaktade honom. Om Lundquist själv var den första hörnstenen så var Putte Carlsson den andra. Sören Åkeby och Zoran Lukic var den tredje och fjärde.

Långsiktighet är ett nyckelord.

– Tittar man tillbaka på Djurgårdens IF Fotboll så har det väl inte funnits någon större förståelse för att hålla fast vid en linje och jobba vidare på den, säger Putte. Det har väl pendlat rätt mycket. Hockeyn har sen början av 80-talet jobbat mer strukturerat. Innan jag kom till fotbollen så kritiserade jag internt ofta deras sätt att driva sin verksamhet. Jag har följt fotbollen sedan 60-talet och det har aldrig funnits någon tråd. Det har alltid skyllts på att det inte har funnits några pengar. Ändå hade man 45 000 åskådare på Råsunda flera gånger på 60- och 70-talen.

Putte jobbar som konsult. Han säger att han har fyllt 60 och att han därmed anser sig ha rätten att bestämma över sig själv. 2002 skulle han egentligen mest ha ägnat sig åt att rita en plan för åren 2003 –2005 men sen fick han en förfrågan om han inte kunde fortsätta som sportchef.

– Jag kan villigt erkänna att jag vill jobba med hockey igen. Sen om det blir i Djurgården eller nån annan förening det vet jag inte. Jag vet bara att jag fått ett sug efter nån anknytning till verksamheten. Då menar jag till hockeyn som företeelse och inte just DIF Hockey. Jag tycker hockeyn börjar få så låg profil så det kan var rätt kul att börja där igen. Vi får väl se vad som händer.

Ett par månader efter intervjun dyker mycket riktigt Putte upp som nödlösning i krisande elitserielaget Linköping HC. Men reaktionerna från djurgårdshåll blir så kraftiga att Carlsson hoppar av.

Djurgår'n Fotboll var ytterst nära Lennart Johanssons pokal redan 2001. Putte anser att guldet

rök på grund av gnäll.

– Det råder inget tvivel om den saken. Det var en felfokusering och det missgynnade oss definitivt. Hade vi haft samma mediaprofil och samma tankar om domare som nu så vetefan om inte målet som Stefan Rehn gjorde mot Sundsvall hade blivit godkänt. Det är människor som är domare och dom påverkas som alla andra. Vi tog in en beteendevetare som jobbar med truppen och det har gjort sitt. Våra tränare har vuxit i sin roll och haft en annan fokusering.

Som sportchef är man med i den rekryteringsgrupp som arbetar med att värva spelare. Med tanke på att dagens A-trupp endast består av en spelare från Djurgårdens ungdomsverksamhet förstår man att det är ett nog så viktigt arbete.

– Det är rekryteringsgruppen som bestämmer vilka spelare som ska spela i Djurgår'n och inte tränarna. Våra tränare är visserligen med i proceduren men deras uppdrag är att nå snabba resultat och ska man få en utveckling samtidigt som man når snabba resultat så måste det vara andra människor som sköter rekryteringen. Ärligt talat så har vi gjort några bedrövliga snedköp under de senaste åren. Man får inte misslyckas med 28–29-åringar. Då ska man egentligen gå till sig själv och fråga sig om man verkligen har kompetens att välja. Du kan misslyckas med en 17-åring som inte utvecklas åt rätt håll, kanske till och med en 20-åring, men att misslyckas med en etablerad spelare som fotbollsmässigt inte passar in, det är verkligen att misslyckas. Det vi vet nu borde vi ha insett innan vi köpte spelarna.

Putte säger att han nästan har fått slå sig blodig

för de unga. Att han har fått övertyga andra i föreningen om storheten hos spelare som Mikael Dorsin, Richard Henriksson och Babis Stefanidis. Babis ifrågasattes rätt så starkt till en början.

– I dag känns det skönt. Man måste ge lagen tid att byggas. Titta på Ajax som har en medelålder på 21 och ett halvt eller nåt sånt. De vet att fem eller sex av deras spelare kommer att bli superstjänor. Dom hade några år när dom inte var med i Champions League och åkte ut mot Köpenhamn i UEFA-cupen men nu är dom på väg tillbaks igen.

Richard Henriksson är den enda spelaren i A-laget som har Djurgården som moderklubb. Steget från junior till seniorlag blir svårare och svårare att ta.

– Man underskattar ibland sin egen verksamhet när det gäller egna produkter, men sedan 1999 har Djurgår'ns A-lag varit ett professionellt lag som tränar åtta gånger i veckan dagtid. Då kan man inte begära att en junior som tränar fyra-fem gånger i veckan kvällstid ska kunna flyttas upp och omgående utmana seniorerna.

I dag är Djurgården ett topplag i allsvenskan med en stark organisation. Men det gäller det att hitta nästa steg i utvecklingen.

– Djurgården har blivit en föregångare i svensk fotboll, säger Putte. Vi har en spelmodell för hela föreningen, vi började tränade radikalt annorlunda på vintern, vi införde fysträning under säsongen och vi införde det dubbla ledarskapet. Det var inte alltid lätt att genomföra idéerna men nu är det är gjort och nu finns det en trygghet. Men för att kunna behålla den måste man hitta nästa steg och det är

svårt. Det vi gör nu kommer inte att räcka i en framtid. När vi hade vunnit SM med hockeylaget så var nästa steg att utmana ryssarna. Det var inte enkelt att ordna det men till slut kom vi dit och spelade åtta-tio matcher på sommaren och under juluppehållet. Det var den utmaningen som var nästa steg och det renderade i att det fanns en kontinuitet. Något sådant måste fotbollen göra. Annars blir det ingen utveckling.

Till slut blir Putte avbruten av kanslipersonalen som kommer in och påminner om de finns några ytterligare möten på dagens agenda. Putte tittar på klockan och skjuter ut stolen han sitter på från bordet.

– Ja, ibland är det kul att bara sitta och snacka.

Även på träningsanläggningen på Kaknäs vid Gärdet ligger det något i luften denna typiskt gråa oktobermånad år 2002. I det kombinerade klubbhuset/omklädningsrummet lassar materialförvaltaren Kjelle Lundkvist in en av oräkneliga högar med tvätt medan hans fru och hela lagets trivselmorsa Siwan kokar kaffe.

Det är tre kvart till nästa träning, det andra passet för dagen och Zoran Lukic och Stefan Rehn påtar med sina travsystem framme vid text-TV:n. Bakom dem har Micke Dorsin tydligen bestämt sig för att haka på i snacket om kusar och kuskar och hårdpluggar sportbilagornas travsidor. Johan Elmander sitter för sig själv och läser om Zlatan i Expressen men vid ett annat bord trängs Samuel Wowoah och Lolo Chanko och några till runt den på Kaknäs så vältummade kortleken.

Sören ”Snuffe” Åkeby kommer knallande i sin adidasoverall och visar sitt ”kontor”. Det påminner mest om en skrubb men det finns ett skrivbord och en fax. Det är en knapp vecka efter segern mot Hammarby och det återstår bara fyra omgångar av serien. Aftonbladet har nyligen gjort en stor grej om att Djurgården kunde fråntas sex poäng på grund inkastade föremål från läktarplats men fotbollsförbundet utdömde som väntat böter.

– Jag tycker att det är jättekorkat att vi börjar elda vid målet där Isaksson står i matchen mot Hammarby, säger ”Snuffe”. Tänk om han hade vart allergiker och fått bryta matchen

Åkeby säger ”vi” om fansen. Förenat står Djurgården.

– Vi har bra fans och det gynnar hela föreningen. Nu föreslår agenterna Djurgården för sina unga spelare för att dom vet dom att här finns en bra vision och bra styrelse men också bra fans.

Agenter, ja. Snuffe har skaffat sig en själv. Han har blivit ett attraktivt namn på tränarmarknaden efter framgångarna med Djurgården. Men bara utländska intressenter göre sig besvär.

– Som tränare finns det ingen anledning för mig att flytta inom Sverige. Du byter inte upp dig. Det finns ingen annan förening som har den statusen som Djurgår'n har. I så fall är det pengar det handlar om och det är ju en annan sak. Men jag går inte runt och tänker i dom där banorna över huvud taget. Jag har ett optionsår kvar på mitt kontrakt med Djurgården. Något annat bryr jag mig inte om.

Roger Ljung var kanske den första agenten som såg var Djurgården på väg. Utan hans goda vilja

hade knappast måvakten Andreas Isaksson dykt upp i Stockholm.

– Det har att göra med Roger Ljungs bakgrund och kunskaper som fotbollsspelare av hög klass. Han förstår såna saker och det är jätteroligt för Djurgården. Caféägare ska hålla sig till sina caféer i stället för att vara agenter åt sina bröder. Roger Ljung vet hur Djurgården satsar och han är inte dummare än att han förstår att det är bra för en ung lovande spelare att komma hit. Han behöver inte göra dom snabba affärerna för att tjäna lite småpengar. Han kan jobba mer långsiktigt och utveckla sina unga talanger.

Utanför fönstret kommer Kim Källström gående med famnen full av träningskläder.

– Det som är bra med Kim är att han är aldrig nöjd, säger "Snuffe". Han jobbar hela tiden för att bli bättre. Han förstår att det ligger ett hårt arbete bakom. Har han en dålig dag när det går tungt så sätter han på sig blåstället och sliter i 90 minuter. Han förstår att han måste göra det. Det är såna spelare som går långt. Han är klok. Det kan bli lite väl mycket massmedial uppmärksamhet i bland och då tappar han lite men det där ska gå att slipa. Han är ruskigt professionell för sin ålder. Han är bara 20 år gammal. Hans uppväxt har gjort honom gott. Från att ha varit en jättebra fotbollsspelare så har han tagit ytterligare ett steg i år. Han har en lägsta nivå där han fortfarande är otroligt bra.

Hans kropp är ombyggd enligt Åkeby som drar paralleller med Magnus Pehrsson.

– "MP" var stor och tung när jag kom till Djurgården och ramlade han så tog det en kvart att

komma upp. Men efter styrketräningen orkade han bära upp sin kropp. Han ramlade men han var uppe betydligt snabbare. Kim var också tung om än inte lika klumpig som Pehrsson. Man byggde om musklerna på honom och det har varit otroligt viktig tillsammans med all individuell träning.

Sören Åkeby kom till Djurgården med en fast övertygelse om hur fotboll ska spelas. Tre backar fick bli fyra men i övrigt har han inte gjort några avkall på sina idéer. Under 2003 blir det känt att han inte alltid kommit överens med sportchefen "Putte" Carlsson.

– Ofta får jag frågan varför vi alltid måste spela så snygg fotboll men för mig finns ingen motsägelse i det där. Varför ska dålig fotboll automatiskt ge poäng. För mig är det naturligt att det är bra fotboll som ger tre poäng. Sen är det självklart att vi pratar med våra spelare om var och när dom ska göra vissa tjusiga saker. En klok spelare klackar inte bollen i eget straffområde. Det gör han i motståndarnas straffområde i stället. Det är sådana spelare vi vill ha och vi har kommit en bra bit på väg.

Önskedrömmen är att föreningen själv ska kunna fostra såna spelare, som på ett tidigast stadie fått lära sig att spela en offensiv och effektiv fotboll.

– Man kan kanske tycka att det är få egna produkter i laget men för mig är inte det hela världen att man köper om man köper och rätt spelare som passar in. Dilemmat för Djurgår'n har tidigare varit att man har köpt fel spelare. Det är lovvärt att försöka släppa fram egna produkter, men man ska samtidigt komma ihåg att det är inte så lätt att spela allsvensk fotboll. Man får inte vara rädd för att handla. Titta

på toppklubbarna i Europa och se hur många som är egna produkter. Men man ska inhandla unga duktiga spelare och utveckla dom.

Åkeby återvänder till gemytet i klubbstugan. Utanför blåser hösten upp men inomhus är det varmt och trångt. Zoran Lukic pratar högt och glatt och kaxigt med glimten i ögat. ”Jaså, kommer Dembo och står i mål idag, han vet väl att vi skjuter mycket hårdare nu än förra året”. ”Nej, V64 är inget för mig. Du kan inte vinna några stora pengar. Det kan ni småkillar hålla på med.”

Några av ”småkillarna” är redan ombytta och klara för träning och lufsar ut i gräset med en boll i luften. Det garvas och skämtas men när det sen är dags för tvåmål smäller det rejält. Två snabba direktpassningar följs av ett snabbt och resolut avslut.

”Så ska det se ut” skriker Sören Åkeby och ser nöjd ut.

KAPITEL 2

Försäsong: Peking, Delden och Graningevallen

Av Thomas Alexanderson

Fotbollssäsongerna håller på året om nu för tiden. Knappt hade Djurgårdens IF placerat SM- och Svenska Cup-bucklan i prisskåpet innan det verkade som att nästa säsong hade dragit igång på allvar. Som dubbelmästare kunde Djurgården räkna kallt med att få agera jagat villebråd när Allsvenskan startade i april och nu gällde det att förbereda sig i tid.

Spelaromsättningen rullade på under vintern. Nya i laget var Pär Cederquist (IFK Värnamo), Richard Spong (Coventry), Daniel Sjölund (Liverpool, lån) och Johan Arneng (Vålerengen). Dessutom så kallades utlånade målvakten PA Dembo Tourray tillbaka från Assyriska FF. Där hade han gjort två bra säsonger och även blivit utsedd till Superettans bästa målvakt. Även norrmannen Kenneth Storvik var klar för spel, men på grund av familjeskäl tvingades han stax efter att nyheten gått ut att tacka nej.

Spelare som lämnade laget var Stefan Rehn (skorna på hyllan, men kvar i Djurgården som individuell tränare), Stefan Bärlin (Västerås SK), Johan

Wallinder (Enköping SK) och Louay "Lolo" Chanko (Malmö FF).

Bland spelarförlusterna var det bara Lolo Chankos övergång till Malmö FF som fick folk att höja på ögonbrynen. Stefan Bärlin och Johan Wallinder fick, tillsammans med Christer Mattiasson tidigt reda på att de inte ingick i Djurgårdens framtidsplaner. Christer Mattiasson valde dock att stanna kvar i Djurgården under halva säsongen innan han gick till Brommapojkarna. "Lolo" Chanko uttryckte ett missnöje med speltiden i Djurgården och ville därmed pröva lyckan i Malmö FF. Djurgården tappade därmed sin "supersub" till vad som många trodde skulle bli den främsta konkurrenten om SM-guldet.

***

Med Djurgården till fjärran östern

I vanlig ordning så handlade Djurgårdens försäsong om hård träning ute på Bosön. Under de år som de blåkläddda har tränat på detta sätt så har de hela tiden utvärderat sin träning. Allt för att få ut maximalt av träningen och för att minska skaderisken. De nya spelarna fick till början ett något lättare program än de som varit med tidigare.

Två träningsläger utomlands var inplanerade under försäsongen. Som vanligt så skippade Djurgården träningsturneringen i La Manga. I stället fanns ett längre träningsläger i självaste Kina inplanerat. Läger nummer 2 var förlagt till Holland i sedvanlig ordning

Tiden mellan dessa läger skulle fördrivas med hård träning hemma i Sverige – fysträning ute på Bosön på Lidingö och bollträning på Graningevallen i Jakobsberg. Säsongens första bollkontakt kom dock i Globen. En vecka in på det nya året deltog nämligen de blårandiga i inomhusturneringen Nackas Minne.

***

Nackas Minne gör comeback

8 februari, Djurgården-Bröndby, Djurgården–Molde

Drygt 11 000 åskådare trotsade höga biljettpriser och löste entré till den pånyttfödda inomhusturneringen Nackas Minne, en turnering som legat i dvala i flera år på grund av oroligheter i samband med evenemanget.

De tre stockholmsklubbarna Djurgården, Hammarby och AIK gjorde tillsammans med Heerenveen, Bröndby och Molde upp om slutsegern. I gruppspelet ställdes Djurgården mot Bröndby och Molde.

I den första matchen hade Djurgården till en början vårt att hänga med. Ett kvickt och passningsskickligt Bröndby hade hela 5-1 i halvtid. Det var ett resultat som fick Hammarby- och AIK-supportrarna att inleda ett skadeglatt samarbete. De båda klackarna tystnade dock när Djurgården vaknade till liv i den andra halvleken. Spelarna hade förstått hur sargen skulle utnyttjas och successivt tuggade sig svenskarna i kapp. I matchens slutskede

kom även kvitteringen, 5-5, och Djurgården hade i alla fall för en stund räddat sig kvar i turneringen.

Strax innan Djurgårdens avgörande match mot Molde, där vinnaren skulle gå till slutspel, stod det klart att AIK blev det första laget som fick packa väskorna. Det tog dock inte lång tid innan Djurgården följde efter. Trots att laget spelade mycket bra under matchens inledning så blev det bara ett mål. Efter blårändernas ledningsmål gjorde Molde tre. Djurgården lyckades på nytt jobba i kapp ett underläge, men i matchens slutskede fick Molde in en segerboll. Nackas Minne var slut för den här gången. Kanske var det lika bra, för vilket lag ska vinna en turnering med rosa bollar som spelas i en hockeyrink? Svaret blev Hammarby.

Djurgårdens IF-Bröndby 5–5 (1–5)
Djurgårdens IF-Molde 3–4 (1–1)

Målskyttar:
Samuel Wowoah 3, Kim Källström 2, Rickard Henriksson, René Makondele, Andreas Johansson

Djurgårdens spelare:
Dembo Tourray, Andreas Isaksson, Rickard Henriksson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin, Niclas Rasck, Kim Källström, Andreas Johansson, Johan Elmander, Samuel Wowoah, Babis Stefanidis, René Makondele, Daniel Sjölund, Pär Cederqvist

+ Ingen spelare blev skadad
- Innefotboll kan aldrig tas på allvar.

"Hela Sverige skrattar" – Motståndarsupportrarna innan Djurgårdens vändning mot Bröndby.

Kina tur och retur

Likt DIF-upplagorna från 50-talt hade Djurgården Fotboll årgång 2003 nappat på ett erbjudande om att förlägga ett par veckor av sin försäsongsträning i fjärran östern. För spelarna var det tänkt som ett intressant och inspirerande miljöombyte med träning på fina gräsplaner och fyra träningsmatcher på programmet. Det fanns också en sightseeingtur i Hongkong inplanerad.

Enligt Sören Åkeby var det ett träningsläger som spelarna och ledarna sett fram emot länge.

– Vi har tränat här inne på Bosön i över en månad nu och det är väl både tungt och rätt enformigt, så det är klart att alla längtar till att få komma ner till värmen och gräsplaner och få spela boll.

Hur har träningen sett ut de här första veckorna? Kan man se om vissa spelare gör större framsteg än andra?

– Ja, det tycker jag. Bapupa tycker jag har sett mycket intressant ut på träningen, mycket spänstig. Sjölund har sett bra ut, Elmander är lite upp och ner, men när han verkligen tar i visar han otroligt fin spänst, snabbhet och sådana kvaliteter vi vill ha. Men det är Kim och flera, ja jag tycker att alla skall ha en eloge för hur man jobbar och vi ligger idag, enligt våra tester, mycket bra till.

Ni är i Kina i nästan tre veckor med ett digert program. Vad har ni för ambitioner med träningar och

matcher och hur kommer upplägget att se ut?

– Vi har fyra matcher under lägret, några ligger lite tätt, men vi åker ner med 22 man. I början så kommer ju de landslagsspelare som är i Thailand att vara borta, men de kommer till oss kring den 20-21/3. Så i början får vi testa de killar som vi inte sett förut lite mer.

– Vi möter tre lag från högsta divisionen i Kina och ett från näst högsta och varvar träningen med lite utflykter så som kinesiska muren. Vi kommer ha en sightseeing i och lite sådant också, man kan ju inte åka till Kina utan att se sig runt lite. Annars kommer vi träna på som vanligt och framför allt ta ut bollarna.

Tar ni med er fys- och styrketränarna ner?

– Självklart, vi är inte färdiga med det än utan vi ligger på en grund nu och vi skall höja oss ytterligare ett snäpp och det kommer vi att jobba med i Kina. Hög prioritet fortfarande är fys- och styrka, det är inte resultaten i matcherna där nere som är viktiga. Vi kommer nog blanda en del i de här matcherna eftersom vi kommer träna fortsatt hårt för att vara i form när Allsvenskan börjar. Vi är inte resultatfixerade i nuläget, men samtidigt är vi övertygade om att man kan träna hårt och ändå göra bra resultat.

Så det är som ni sa förra säsongen, att det är ingen ide med tidiga formtoppar, ni fortsätter med samma tunga träning fast ni börjar plocka in lite bollar?

– Upplägget är väl ungefär som förra året, fast vi försöker höja passningstempot och ha lite högre intensitet på träningarna. Kanske inte alltid ha så långa träningar som en och en halv timme utan där

kan vi minska tiden och öka intensiteten i stället.

– Jag tror att det är viktigt att man försöker att höja sig under hela säsongen i stället för att ha en bra form i början och sedan rasar man och kommer tillbaks och så. Det är inte så att vi skiter i de första matcherna utan vi försöker alltid vinna, men meningen är att vi skall vara riktigt bra när hösten kommer och det är tungt och planerna är jobbiga för spelarna, då skall vi vara starka.

Vad vet du om de kinesiska motståndarna, ungefär hur starka är de?

– Toppen i Kina är av allsvensk klass, från mitten och neråt kan jag väl tänka mig är lite sämre då. Men det är ju ett jäkla utbud av spelare och det åker ju över spelare från olika länder, så jag tror att de blir bättre och bättre. Vi kan ju titta på japanerna och Korea, jag tror inte Kina är sämre än dem.

Du sa förra året att motståndarna i träningsmatcherna medvetet var lite enklare för att ni ville prova det här med styrketräning på matchdagar. Det verkar ha fallit väl ut, blir det ytterligare en test i år med styrketräning och svårare motstånd?

– Ja, våra tankar går så. Nu blir det inte så mycket matcher, men även i Kina kommer vi styrketräna på matchdagen. Det finns ingen anledning att förändra programmet, det har sett bra ut.

Vad väntar du dig att få ut av det här lägret?

– Jag tror att det viktiga för oss är att få vara tillsammans, få ha några teoripass och träna med boll. Det är också viktigt att de nya spelarna får vara med och lära känna de andra och vara med och lära sig vårat positionsspel och se ungefär hur vårat träningsupplägg är, det tror jag är viktigt. Och även att

vi börjar spela matcher, givetvis.

Kan du redan nu se hur de nya spelarna reagerat på träningen hittills?

– Ja, ta Richard Spong som exempel. Nu hade ju han visserligen varit skadad innan han kom till oss, men i de första testerna var han kanske sämst tränad av alla. Nu, efter en dryg månad har han placerat sig i alla fall i mitten, och det tycker vi är positivt. Så jag är övertygad om att de här killarna som kommer utifrån är otroligt ambitiösa.

– Ett annat exempel är Pär Cederqvist som konditionsmässigt visade att han var rätt nerkörd när han kom, i alla fall enligt vad vi är vana med, men han har med disciplinerad konditionsträning höjt sig avsevärt. Dessutom är han en av våra absolut snabbaste spelare.

Kommer alla spelare, vare sig de är etablerade eller nykomlingar eller utanför 18-mannatruppen, få samma speltid och chans att visa upp sig under lägret?

– Vi har ju en inställning att spelare som är med i vänskapsmatcher skall spela i 90 minuter, och det är för att de ska få känna sig trygga. Man blir inte utbytt i matchen om man inte blir skadad. Konditionen tar vi mindre på, man skall kunna klara 90 minuter. Sen går vi runt på alla spelare i början för att sedan när serien närmar sig försöka få fram en startelva.

Vad vet ni om Kina då?

– Vi har jättebra koll, vi har haft en delegation över och tittat på alla faciliteter de har och jag tror att alla kommer bli jäkligt överraskade över hur bra det är.

Och spelarna är positiva inför resan?

– Ja absolut. Men det pratas ju alltid om hur lång resan är och hur konstig maten är och sådant. Men vad vi fått reda på är allt positivt, klart att resan är lång, men ska man till Kina så är resan lång, det är ju svårt att komma ifrån. Men mat och allt sådant skall vara hur bra som helst.

– Vi har dessutom förberett oss bra. Vi tar med en egen läkare ner, vi hade tänkt ta med en kock men de garanterar att två västerländska kockar skall hjälpa oss där med att kolla råvaror och sådant. Vi vill göra allt så säkert som möjligt så vi inte åker på någon magåkomma eller så, men det kan man ju aldrig garantera. Vi blev ju magsjuka i Holland, så...

Det måste vara en otrolig möjlighet för ett lag att få göra en sådan här resa för att svetsa ihop laget?

– Vi ska verkligen vara glada för att vi får en sådan här möjlighet och vi måste se oss lite som ambassadörer när vi kommer ner, vi representerar inte bara Djurgården där nere utan faktiskt Sverige också.

Finns det några taktiska förändringar som sker under försäsongen jämfört med förra året?

– Det är klart att vi aldrig kan sätta oss ner och vara nöjda utan vi måste ju alltid höja ribban. Det vi har sagt är att vi måste få möta mer internationellt motstånd för att se hur mycket fortare allt går. Det vi måste jobba med i år är passningstempot, att göra allting lite snabbare och med högre intensitet på träningarna.

***

Efter många långa timmar på ett flygplan anlände ett trött djurgårdslag till Kina. För att inte spelarna skulle gå och lägga sig när de kom fram fanns ett

träningspass inplanerat. Ett försök att anpassa spelarna till den kinesiska klockan.

Bara ett par dagar innan Djurgården lämnade Sverige hade föreningen gjort klart med mittfältaren Johan Arneng, 24. I Sverige var han ett okänt namn, mycket på grund av att han lämnade landet tidigt för spel i italienska Empoli. Efter en snedresa till Norge hamnade han till slut i Djurgården där han i media snabbt blev känd som "Rehns ersättare".

Efter tips från den förre allsvenske spelaren/tränaren Reine Almqvist tog delar av Djurgårdens organisation en sväng förbi Oslo och Vålerengen. Eftersom luckan efter Stefan Rehn skulle täppas till var det viktigt att hitta rätt spelare direkt. Det var därför lämpligt att Stefan själv var med på resan.

– Han är mogen för att gå in och konkurrera om en plats i startelvan till Allsvenskan, men samtidigt bör det finnas massor av utveckling kvar i honom, bedömde Stefan Rehn och påpekade även att Arneng är en klok spelare som överväger olika alternativ innan ha gör sig av med bollen.

För att få plats med Arneng på flygplanet till Kina fick forwarden Christer Mattiasson stanna hemma i Stockholm. Ordet "frysbox" fick en ny innebörd.

16 februari, Green Town-Djurgårdens IF

Årets första träningsmatch spelades mot Green Town, ett lag från Kinas näst högsta division som enligt Sören Åkeby höll superettanklass. Ett matchoträtnat och reservbetonat (ett flertal spelare saknades på grund av landslagsuppdrag) Djurgården vann efter att laget sparkat in ett antal bollar i

matchens andra halvlek. Inhopparna Pär Cederqvist och Aziz Corr Nyang gjorde varsitt mål.

Green Town – Djurgården 0–3 (0–0)
0-1 Daniel Sjölund
0-2 Pär Cederqvist
0-3 Aziz Corr Nyang

Djurgårdens laguppställning:
Dembo Tourray – Richard Spong, Elias Storm, Markus Karlsson, Rickard Henriksson – Johan Arneng, Yannick Bapupa, René Makondele – Babis Stefanidis, Daniel Sjölund, Samuel Wowoah

+ Nyförvärven Sjölund och Cederqvist hittade målet direkt
- Seg inledning

23 februari, Xiangque-Djurgårdens IF
En vecka efter lägrets första match var det dags för nästa nittiominutersdrabbning. Xiangque visade sig vara ett lag från Kinas andradivision. Från början var det tänkt att Djurgården skulle spänna musklerna mot betydligt bättre Jianlibao, men ett sent återbud gjorde att motståndet ändrades till Djurgårdarnas besvikelse.

Nu vann Djurgården komfortabelt med 2-0 på en dålig gräsplan. På nytt hittade Aziz Corr Nyang och Daniel Sjölund rätt med målskyttet.

Xiangque-Djurgårdens IF 0–2 (0–19
0-1 Daniel Sjölund (15)
0-2 Aziz Corr Nyang (62)

Djurgårdens laguppställning:
Dembo Tourray – Richard Ekunde, Patrik Eriksson Ohlsson (45, Niclas Rasck), Rickard Henriksson, Elias Storm – Yannick Bapupa, René Makondele, Kim Källström (45, Stefan Bergtoft) – Aziz Corr Nyang, Pär Cederqvist, Daniel Sjölund (62, Samuel Wowoah).

+ Dembo höll nollan och Sjölund fortsatte måla
- Liten kalkonvarning när motståndet ändras i sista stund

Zoran Lukic fick ordning på mobiltelefonen och kunde lämna lite rapporter från lägret hem till Sverige där Djurgårdens supportrar gick svältfödda på DIF-nyheter. Zoran försökte se positivt på situationen trots missnöjet med planen och det hastiga bytet av motstånd:

– Jag vet faktiskt inte riktigt vad som hände men det verkar vara en del missförstånd både här och där. Det var ju lite synd att vi inte fick möta så kvalificerat motstånd som vi hade hoppats på, men det är inte så mycket att göra något åt. Vi får se det från den goda sidan, det blev en liten test för killarna med dessa dåliga förutsättningar och det är på sätt och vis också nyttigt. Nu fick de visa att de klarar sig även när allt inte fungerar som det ska, och det tycker jag verkligen att de gjorde. De tar inte omständigheterna som några ursäkter utan går bara ut och gör sitt jobb. Det är starkt och sådant stärker moralen.

Zoran gladde sig även åt Dembo Tourrays insats mellan stolparna.

– Dembo gör en bra match, han har gått fram enormt senaste månaden. Han är väldigt reaktionssnabb, visar karisma och pondus och han är både lugn och engagerad i sitt spel. Även Makondele har gått fram mycket, han har varit bra under hela lägret och gör en bra match idag. Sjölund gör vad han kan på den dåliga planen och han är en klasspelare, med lite mer av våran träning och lita ökad tuffhet blir han en riktig tillgång.

Aziz gör mål för andra matchen i rad?

– Ja, och han gör en del fantastiska saker på planen ibland, saker man nästan aldrig ser i Allsvenskan. Men han behöver lägga på sig fler kilon, han väger fortfarande lite lätt trots att han gått upp 8–9 kilo sedan förra året. Men det kommer med vår träning.

Och Arneng, är han mannen att ersätta Stefan Rehn?

– Han gör vad han kan idag och har visat mycket fina sidor här nere. Han har en bra teknik, är tempostark och dessutom snabbare än Stefan, men har givetvis inte samma kreativa förmågor. Inte än i alla fall, han är ju fortfarande ung.

– Men många tror att vi kommer bli sämre i år utan Stefan Rehn. Det tror inte jag, jag tror bara att vi kommer spela lite annorlunda. Vi har flera bra alternativ på mittfältet så det är inget att oroa sig för.

Pär Cederqvist?

– Han är med främst för att se och lära i år, men han är en mycket intressant spelartyp. Han sliter och river och stångas där framme, gör det jobbigt för motståndarna. Han är precis den spelartyp vi saknade i laget innan Elmander anslöt.

Är det någon position i laget som känns tunn? Högerbacken har ju diskuterats en del.

– Vi har en mycket bra trupp och jag ser ingen position som något problem. Vad gäller högerbacken är jag övertygad om att Niclas Rasck håller minst ett år till.

Richard Ekunde har spelat en del, är han en framtida högerback i Djurgården?

– Vad gäller Ekunde så låter vi honom spela en match till innan vi bestämmer oss angående hans framtid i Djurgården.

Hur är stämningen i truppen då. Hur fungerar de nya killarna i gänget?

– Vi har haft enskilda samtal med alla spelare här nere, det har vi alltid två gånger om året. Jag tycker själv att de nya killarna har kommit in truppen jättebra och det var vad alla sa i dessa samtal med. Nykomlingarna berättade allihop att det tycker att de hamnat i ett kanongäng och det är väldigt kul. Överlag så känns det väldigt bra just nu.

Ni har spelat med många nykomlingar och reserver hittills, kommer det se likadant ut i nästa match?

– Nej, det kommer det inte. Nu har vi testat alla spelare som vi inte sett så mycket av och sparat lite på dem vi vet var vi har. I nästa match kommer vi spela med ett mer ordinarie lag.

25 februari, Hongta Club-Djurgårdens IF

Det bästa motståndet borta i Kina bjöd Hongta Club på. Ett lag som placerade sig på sjunde plats i landets högsta liga. Djurgården hade fått förstärkning i form av ett gäng landslagsspelare som hade anslutit till lägret och det var en av dem, Andreas

Johansson, som kunde ge Djurgården ledningen i den första halvleken. De första sjuttio minuterna är bra från Djurgårdens sida, men laget tröttnade mot slutet av matchen. Den hårda träningen hade satt sig i benen och Hongta Club kunde kvittera på en frispark.

Hongta Club – Djurgården 1–1 (0–1)
0–1 Andreas Johansson (40)
1–1 Tsai Su Fong (62)

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Patrik Eriksson-Ohlsson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin – Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström – Babis Stefanidis, Johan Elmander, Samuel Wowoah (75, René Makondele).

+ Hela laget var på nytt samlat
- Kanske inte

"De spelade snabbt, hade bra passningsspel och ligger nog lite före oss i träningen, så med tanke på omständigheterna gör vi en rätt bra match." – Sören Åkeby

28 februari, Dioning Birds-Djurgårdens IF
Träningslägret i Kina innehöll en och annan överraskning. Inte nog med att Durgården fick möta "fel lag" i en träningsmatch. Den planerade matchen mot Dioning Birds ställdes av någon anledning in. Så istället för fyra matcher blev det bara tre, varav en av dem var mot ett mindre bra lag.

Djurgården packade väskorna på nytt, men den

här gången för att åka hem till kalla Sverige. En träningsmatch mot FC Café Opera väntade laget.

***

MP

1994 gjorde en lång och gänglig spelare vid namn Magnus Pehrsson debut i Djurgårdens A-lag. I seriepremiären i division 1 norra var han en av målskyttarna i Djurgårdens segermatch mot GIF Sundsvall på Idrottsparken. Det var början på en brokig karriär i Djurgården.

Debutåret 1994 sprang Djurgården hem sin norretta-serie utan problem och avancerade till Allsvenskan. Där lyckades ett nederlagstippat lag, fullt av pannbandsprydda pagefrisyrer, blanda sig i toppstriden. Säsongsavslutningen var tyvärr mindre bra och laget föll tillbaka till en femteplats men Magnus Pehrsson, 19, var en succé på mittfältet.

1996 fortsatte som 1995 slutade och Djurgården kom näst sist, med 27 poäng, i Allsvenskan. Bara sladdgänget Oddevold kom efter. MP hade det jobbigt men dåtidens allsvenska dinosaurie, IFK Göteborg, visade stort intresse för att få Lidingö-sonen till västkusten. Det degraderade och skuldtyngda Djurgården kunde givetvis inte säga nej och Magnus Pehrsson flyttade söderut. IFK Göteborg storhetsperiod gick emellertid mot sitt slut och Magnus Pehrsson var mer skadad än hel under sin tid i IFK. Den lovande mittfältaren hade stora problem med sina knän och inför säsongen 1999 vände han hem till Djurgården och lagets comeback i Allsvenskan. Stockholms Stolthet hade satt upp en femårsplan

med målet att spela i Champions League inom fem år men det började inget vidare nät ett tränat djurgårdslag ännu en gång ramlade på nytt ur Allsvenskan. Under sommaren hade tränaren Michael Andersson lämna Djurgården. Ersättare blev Sören Åkeby och Zoran Lukic som omgående visade större förtroende för Magnus.

När laget tog ny sats i superettan var det en förening med nya ideer och höga ambitioner som skulle tillbaka till Allsvenskan. Laget säkrade avancemanget tidigt och Magnus Pehrsson visade upp en hel del av sitt kunnande. Den nya träningen hade gjort honom gott. Det offensiva Djurgården tog Sverige med storm och laget fick mängder med beröm för sitt sätt att spela fotboll. Mitt i centrum fanns lagkaptenen och balanspelaren Magnus Pehrsson. MP var en starkt bidragade orsak till att Djurgården placerade sig så högt som på andra plats i den allsvenska tabellen 2001, och förbundskaptenerna Lars Lagerbäck och Tommy Söderberg kallade honom till A-landslaget. Tyvärr så tvingades Pehrsson tacka nej eftersom han på nytt fått känningar i sina knän.

2002 blev det inget spel för Magnus. Knäna ville inte bli bättre och han missade därmed att spelmässigt få delta under Djurgårdens framgångsrika dubbelmästarår. Under vintern 2003 gjorde han ett allvarligt försök att göra comeback och åkte på besök till kroatiske mirakeldoktorn Stanislav Peharec. Under träningslägret i Kina avgjordes hans framtid som fotbollsspelare. Knäna höll inte och Magnus Pehrsson tog, efter lägret, det tunga beslutet att sluta med fotbollen. Djurgårdens IF hade förlorat

en bra spelare och en föredömlig ledargestalt. På Djurgårdens hemsida skrev Magnus:

"Efter 1,5 års slit och kopiös mängd av rehabträning känner jag att det får vara nog. Knäet har sakta men säkert blivit bättre och med det har hoppet ökat. Men efter att ha varit med och tränat med laget i Kina känner jag att det inte håller för fotbollsspel och framförallt inte på elitnivå. Det ihop med risken för framtida men, gör att jag kommit fram till detta sorgliga och jobbiga beslut. Jag har haft några underbara år i klubben och jag vill passa på att tacka alla som jag har arbetat med, spelare, ledare, kanslipersonal, ordningsvakter, publikvärdar och styrelsemedlemmar. Ett extra stort tack vill jag också rikta mot alla supportrar som stöttat mig och laget alla år. Ett av mina starkaste minnen av er är från i somras på Gamla Ullevi i matchen mot IFK Göteborg. Hela klacken sjöng "Magnus Pehrson är nummer ett" o s v, det var en grym känsla! Det visade att ni inte glömt bort mig. Vad som händer nu och i framtiden vet jag inte, men jag vill arbeta inom fotbollen och väldigt gärna för Djurgården, klubben i mitt hjärta".

***

Graningevallen

Det märks att tiden inte står still i djurgårdsvärlden. Inte nog med att fotbollslaget har blivit bra, även Stadshagens grusplan är ett minne blott. Passerad är den tid på åskådarleden inte var speciellt täta på träningsmatcherna, den tid då varje mål firades med planinvasion a´la SM.guld, den tid då ett bra resultat mot IFK Norrköping gav oss förhoppningar om

en framgångsrik säsong.

Till denna säsong lämnade Djurgården Stadshagen till förmån för en konstgräsplan i en förort, Jakobsberg, nordväst om Stockholm. Syftet med detta var givetvis att få bättre träningsmöjligheter samt att minska risken för de ljumsk- och knäskador som träning på fruset grus kan innebära.

Förutom lite bollträning skulle även ett par träningsmatcher avverkas på Graningevallen. Till skillnad från tidigare år så var speltiderna mer anpassade till spelarnas dygnsrytm än till publiken arbets- och skoltider. Av fyra matcher spelades endast en på en helgdag. De övriga spelades på vardagar med avspark runt trerycket.

4 mars, Djurgårdens IF-FC Café Opera

Sören Åkeby, nu blir det konstgräs och 30 grader kallare än i Kina, hur känns det?

– Konstgräset i Järfälla är mycket bra, så det är inga problem. Sen hoppas vi ju att det kommer mycket folk och då tycker spelarna att det är kul, att få visa upp sig för supportrarna. Så det blir kul.

Vad är målsättningen med matcherna här i Sverige?

– Vi vill ju hålla igång och spela hela tiden nu, så det är bra med några matcher mellan lägren. Men sen tycker vi att det är roligt att visa upp oss för fansen också, att ge dem någonting. Det är lite synd att det är matcher mitt på dagen, men det är inget vi kan göra något åt, det är väldigt svårt att få matchtider på de få bra konstgräs som finns i Stockholm. Jag hoppas att det kommer bra med folk i alla fall, det tycker spelarna och vi skulle vara jättekul.

***

Ja, knappt hade Djurgården hunnit landa efter träningslägret i Kina innan det var dags för en träningsmatch mot FC Café Opera. Om det var tidsomställningen som gjorde att DIF spelade som krattor får vara osagt, men något gott att plocka ut från den här matchen var svårt. Motståndarna var bättre på det mesta. Publiken verkade hur som helst fullt nöjda med att ha fått se dubbelmästarna göra årsdebut på hemmaplan. Graningevallen fungerade alldeles utmärkt som spelplats även om det var svårt att få en bra vy över planen bland 2000 människor och ett rejält antal avspärrningar. Publiksiffran var snudd på löjligt hög med tanke på att matchen spelade mitt på blanka vardagseftermiddagen.

Djurgårdens IF – Café Opera 1–2 (0–1)
0–1 Göran Marklund (38)
0–2 Daniel Lundqvist (54)
1–2 Daniel Sjölund (75)

Djurgårdens laguppställning
Andreas Isaksson – Richard Spong, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin – Johan Arneng, Kim Källström, René Makondele (76, Stefan Bergtoft) – Babis Stefanidis (76, Aziz Corr Nyang), Pär Cederqvist, Daniel Sjölund.

+
- Resultatet säger det mesta.

"Passningstempot och bolltempot. Det har vi jobbat mycket med nu och det skall förhoppningsvis synas" – Sören Åkeby inför matchen.

9 mars, Djurgårdens IF-IF Brommapojkarna
Till matchen mot Brommapojkarna hade tränarna bytt ut det mesta i jämförelse med matchen mot Cafe Opera. Det råder ingen tvekan om att resultaten i matcherna inte har någon som helst betydelse för tränarna. I stället handlar med mer om att plocka ut russinen ur kakan och därefter bedöma spelarnas insatser i stället för lagets.

Mot Brommapojkarna fanns de bästa russinen på vänsterkanten. Mikael Dorsin och Aziz Corr Nyang firade stora triumfer mot ett mindra bra Brommapojkarna.

En bra första halvlek följdes upp av en något sämre. Matchen avgjordes när Stefan Bergtoft hade dribblingsuppvisning i motståndarnas straffområde med en fällning som följd. Samuel Wowoah förvaltade straffen väl.

Djurgården-IF Brommapojkarna 3–1 (2–1)
1–0 Patrik Eriksson Ohlsson (27)
1–1 Jerry Månsson (29)
2–1 Andreas Johansson (39)
3–1 Samuel Wowoah (82, straff)

Djurgårdens laguppställning:
Dembo Tourray – Elias Storm, Richard Henriksson, Patrik Eriksson Ohlsson, Mikael Dorsin – Stefan Bergtoft (83, René Makondele), Andreas Johansson, Yannick Bapupa – Aziz Corr Nyang, Daniel Sjölund, Samuel Wowoah.

+ Aziz Corr Nyang visade att han kan bli något att räkna med i framtiden

- Avsaknaden på fler plus

"Jag skottfintade och sen fastnade backen i min fot" – Kälvestas Maradona, Stefan Bergtoft, om straffsituationen.

"Det här var bara en match i ledet"

Vinst med 3–1 mot Brommapojkarna och ett fall framåt spelmässigt, men djurgårdstränaren Zoran Lukic sparade, med all rätt, på berömmet till något annat tillfälle.

– Det var något bättre än senast, men inte så överdrivet mycket. Vi såg i alla fall lite fräschare ut i dag än senast, sa Zoran Lukic .

– Vi går runt på mycket folk just nu och man skall inte dra några slutsatser av de här matcherna. Det här var bara en match i ledet fram till den allsvenska premiären.

Vad är då syftet med de träningsmatcher som spelas för tillfället? Alla får vara med och startelvan skall inte börja formeras på ytterligare några veckor.

– Meningen med de här matcherna är att vi skall lära oss att hitta rätt i positionerna. Alla skall få visa upp sig. De nya spelarna skall lära känna de gamla och komma in i vårt sätt att spela.

Vad behöver laget framförallt förbättra?

– Vi skall kunna vara mycket aggressivare i vårat spel. Sen har vi passningsspelet som måste bli bättre.

12 mars, Djurgårdens IF-Västerås SK

På 112-årsdagen tog sig Djurgården an Västerås SK, en ständigt återkommande försäsongsmotståndare, på ett rejält blåsigt Graningevallen. De grönvita hade värvat Stefan Bärlin från Djurgården till denna säsong så givetvis var det Bärlin som gjorde gästernas mål i inledningen av den andra halvleken. I Djurgården behövde han allt som oftast ett flertal skott för att skjuta in sig, men i denna träningsmatch räckte det med en enkel bredsida.

Målet blev i alla fall en väckarklocka för de blåa som helt tog över matchen. Kim Källström visade upp delar av sitt breda register och serverade sina medspelare fina bollar. Bara ett par minuter efter ledningsmålet kvitterade Kim Källström på straff. "Kimpa" brände även en straffspark lite senare i matchen.

När Västerås kroknade under den andra halvleken kunde Djurgården göra både 2-1 och 3-1. Siffror som kunde varit bra mycket större om inte målvakten och stolparna hade varit i vägen.

Noterbart i övrigt från matchen var att Rickard Henriksson och Markus Karlsson skallade ihop i slutet av den första halvleken, med följd att Markus fick en hjärnskakning.

Bapupa försökte på bästa sätt anpassa sig till det svenska klimatet. Han spelade i kortbyxor.

Djurgårdens IF-Västerås SK 3–1 (0–0)

0–1 Stefan Bärlin (51)
1–1 Kim Källström (55, straff)
2–1 René Makondele (73)
3–1 Aziz Corr Nyang(85)

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Rickard Spong, Markus Karlsson (51, Richard Henriksson), Mikael Dorsin – Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson – Aziz Corr Nyang, Pär Cederqvist, René Makondele.

+ Bra anfallsspel under matchens sista halvtimme
- Aziz Corr Nyang och René Makondele gjorde visserligen klart godkända insatser, men i bland tog de så oväntade beslut att både Sören och Zoran borde bli gråhåriga inom kort

"Kim är Kim" – Sören Åkeby

***

Solsken i Holland

När Djurgårdens fotbollslag är på läger i Holland brukar det innebära regn och tunga planer. Det här året var dock vädergudarna på stockholmarnas sida. Tre träningsmatcher avverkades mot bra motstånd. Bland annat spelade laget mot de norska mästarna Rosenborg. Brassen Carlos Alberto tränade med Djurgården i hopp om att få ett kontrakt men tränarna blev måttligt imponerade av backen som egentligen var mittfältare.

Feyenoord-lånet Johan Elmander missade det mesta av Djurgårdens försäsong, men till hollandslägret var han äntligen kvitt en efterhängsen fotskada.

18 mars, FC Utrecht-Djurgårdens IF
Det var stirrigt värre när Djurgården tog sin an ett ungt Utrecht. Motståndarna fick springa lite som de själva ville mellan Djurgårdens spelare. Patrik Eriksson Ohlsson nickade i alla fall in ett ledningsmål, på en frispark slagen av Kim Källström, redan efter åtta minuter. Därefter var det roliga slut för blåränderna.

Motståndarna luftade stora delar av sin trupp och frågan var hur bra de egentligen var?

– De bytte spelare en del, men hade tio spelare från senaste seriematchen på planen, så det är ett bra lag. Jag tycker inte vi var sämre, men vi gör ett par markeringsmissar, sa Sören Åkeby efter matchen.

– Jag är väl aldrig nöjd när vi förlorar, men vi gör en delvis hyfsad första halvlek och en godkänd andra. Fast vi håller ändå inte normal nivå, vi kan mycket bättre.

FC Utrecht-Djurgårdens IF 2–1 (2–1)
0–1 Patrik Eriksson Ohlsson (8)
1–1 Paulus Roiha (21)
2–1 Gluscevic (37)

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin – Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson – Babis Stefanidis, Daniel Sjölund, Samuel Wowoah.

+ Peo skyttekung i år?
- Bortförklaringar från spelare som att till exempel

planen var dålig har sällan köpts. Inte den här gången heller
"Sätt dig och läs en tidning i stället, du gör ingen nytta i alla fall" – Zoran Lukic var allt annat än nöjd med Kim Källströms insats på mittfältet.

21 mars, GIF Sundsvall-Djurgårdens IF
Samtidigt som Djurgården befann sig nere i Holland var även den allsvenska kollegan GIF Sundsvall på plats. En träningsmatch lagen emellan passade därmed utmärkt. Motståndarna GIF Sundsvall ställde upp med ett näst intill ordinarie lag medan Djurgården fortsatte att gå runt på många spelare.

I mittförsvaret provspelade brassen Carlos Alberto. Han presenterade sig på sämsta tänkbara sätt när han slog ett hål i luften med sin högerfot när han skulle försöka rensa undan Bala Garbas kvitteringsboll.

Innan kvitteringen hade Bapupa gjort 1-0 för Djurgården efter en hörna slagen av Makondele.

Matchen inleddes i ett ganska högt tempo på den ojämna planen. Med tiden sjönk dock tempot och spelet var stundtals mycket hafsigt.

Sundsvall norrmän Tommy Bergersen och Öyvind Svenning utnyttjade därefter två markeringsmissar från Djurgårdens sida genom att göra varsitt mål. Slutresultatet blev 3-1 och Djurgården hade på nytt förlorat en träningsmatch.

GIF Sundsvall-Djurgårdens IF 3–1 (1-1)
1-0 Yannick Bapupa (23)
1–1 Bala Garba (26)
1–2 Tommy Bergersen (55)
1–3 Öyvind Svenning (83)

Djurgårdens laguppställning:
Dembo Tourray – Niclas Rasck, Carlos Alberto, Rickard Henriksson, Mikael Dorsin – Stefan Bergtoft, Yannick Bapupa, Andreas Johansson – Aziz Corr Nyang, René Makondele, Samuel Wowoah (75, Babis Stefanidis).

+ Aziz Corr Nyang visade på nytt att han är en spelare för framtiden.
- Brassen Carlos Alberto var ingen hit.

"Bollen studsade åt alla håll" – Zoran Lukic om den ojämna planen. Hur studsade Sundsvalls bollar?

24 mars, Rosenborgs BK-Djurgårdens IF
Träningslägrets riktiga värdemätare var matchen mot norska storklubben Rosenborg från Trondheim.

Zoran Lukic meddelade innan matchen att de spelare som "såg fräschast ut" skulle få spela. Tydligen slumpade det sig så att en ganska tydlig allsvensk startelva ställdes in på planen.

Matchen blev mycket jämn även om Djurgården hade problem med Rosenborgs snabba omställningar. Norrmännen hade ett visst spelövertag utan att skapa några riktigt heta chanser. Den bästa chansen i den första halvleken fick Djurgården när Daniel Sjölund revs ned i straffområdet. Domaren blåste straffspark. Kim Källström bommade dock chansen att ge Djurgården ledningen. Det var Kims andra straffmiss på försäsongen.

Ställningskriget forstsatte i den andra halvleken och matchen såg ut att bli mållös. På övertid fick

dock Rosenborg en frispark i bra läge utanför Djurgårdens straffområde. Ex-hammarbyaren Fredrik Winsnes slog frisparken som hamnade framför anfallaren Johnsen som inte gjorde något misstag.

Rosenborgs BK-Djurgårdens IF 1–0 (0–0)
1–0 Johnsen (90)

Andreas Isaksson – Niclas Rasck (63, Rickard Henriksson), Patrik Eriksson-Ohlsson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin – Johan Arneng (79, Yannick Bapupa), Kim Källström, Andreas Johansson – Babis Stefanidis (77, Pär Cederquist), Daniel Sjölund (67, René Makondele), Samuel Wowoah.

+ Djurgården fick, och gjorde, ett bra genrep inför premiären
- Kim Källström missade en straff – igen

"Vi åker härifrån med högt huvud"

När Sören Åkeby står och packar väskorna på hotellet i Holland ringer telefonen. Hemma i Sverige efterlyses kommentarer från matchen mot Rosenborg som slutade med förlust, 1-0.Trots de tre förlusterna är han nöjd med tiden i Holland. Han säger sig ha fått de svar han ville ha.

– Vi har fått ett kvitto på var vi ligger och det ser jättebra ut. Jag åker härifrån med huvudet högt, vi har gjort tre bra matcher, trots förlusterna.

I matchen mot Rosenborg mönstrade Djurgården för första gången i år sitt bästa lag. Laget skall spelas ihop inför seriestarten och det börjar bli allvar.

Nu skall benen bli pigga och spelarna sugna på riktig fotboll.

– Vi står upp mot ett mycket bra och väldigt fysiskt starkt Rosenborg på ett strålande sätt. Det var kul att se hur de ligger jämfört med oss fysisk och vi klarar det galant. Det skall spelarna ha en eloge för.

Åkerby återkommer till det fysiska inslaget. Det är givetvis viktigt i år om man skall lyckas i de internationella matcher man har på programmet, men även för att orka en lång säsong som jagade mästare. Djurgården skall vara ännu starkare än tidigare.

***

Graningevallen del II

1 april, Djurgården-MyPa

Efter Delden var Djurgården tillbaka på Graningevallen i Jakobsberg för spel mot finska MyPa. Ett lag som de svenska mästarna spelat mot tidigare, bland annat i inomhusturneringen på Åland för ett par år sedan. Nio spelare saknades på grund av landslagssamlingar och Djurgården agerade lojt och oinspirerat. Motståndarna rullade med jämna mellanrum in bollen bakom stackars juniormålvakten Adam Sobkowiak. Slutresultatet skrevs till 0-4 sedan Djurgården åtminstone lyckades hålla rent under den sista halvtimmen.

Djurgårdens IF – MyPa 0–4

0–1 Luiz Antonio (19)

0-2 Antti Okkonen (28)
0–3 Saku Puhakainen (59)
0–4 Antti Okkonen (60)

Djurgårdens laguppställning:
Adam Sobkowiak – Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson, Richard Spong (68, Elias Storm) – Johan Arneng, Yannick Bapupa, Andreas Johansson (46, Stefan Bergtoft) – René Makondele, Samuel Wowoah, Daniel Sjölund.

+ Ska man spela så här dåligt kanske 1 april är ett passande datum
- 0–4 säger det mesta

Noterbart: Tre dagar innan den allsvenska premiären saknades av olika skäl Mikael Dorsin, Andreas Isaksson, Johan Elmander, Kim Källström, Rickard Henriksson, Babis Stefanidis, Yannick Bapupa, Richard Spong, Andreas Johansson, Aziz Corr Nyang, Dembo Tourray, Pär Cerderqvist och Daniel Sjölund på träningen.

KAPITEL 3

Kjelle Frisk, han är aldrig sjuk

Av Per Bergsten, Corren

– Jag är privilegierad som får hålla på med det här, säger Kjell Frisk, 39.

Vi hittar honom – och övriga djurgårdare – på fiendeland. På det nya konstgräset på Skytteholms idrottsplats, bara en välriktad utspark från AIK:s hemmaarena Råsunda. Det är en vacker eftermiddag i Solna, vårsolen värmer skönt. Kjell Frisk kör hårt med Andreas Isaksson och Dembo Touray. Han har mössan långt neddragen över öronen.

Efteråt åker vi ut till träningsanläggningen alldeles bakom Kaknästornet. En oas med flera planer, stora lummiga grönområden – en bjärt kontrast till storstadens stress bara några minuter därifrån.

– Jo, här tillbringar man några timmar i veckan, säger Kjell Frisk över en kopp kaffe och hemlagad sockerkaka.

Via Rimforsa och några år i Åtvidaberg hamnade han i början av 90-talet i Stockholm. Till att börja med i Djurgården, senare under några säsonger i Spårvägen och sedan 1999 tillbaka i Djurgården – men inte som aktiv.

– Många håller på för länge och försöker mjölka pengar. Man är inte äldre än man känner sig, men jag kände att det var dags att lägga av, säger han.

Hur gammal känner du dig då?

– Som 27. Typ.

Nu är östgöten inte bara målvaktstränare, utan även den som sköter träningsanläggningen med allt vad det innebär av gräsklippning, snickeriarbete och en massa annat. Han var till och med med och byggde husen på området. Queenie, en kelsjuk engelsk springerspaniel med benen fulla av spring, följer husse vart han går.

– Jag känner att målvaktsträningen tar mer och mer tid, men det känns ändå bra att inte släppa allt det andra. Fast ibland kunde man önska att man fick vara hemma lite mer, säger Kjell Frisk.

Hemma är numera Ängsvik, en liten by med några hundra hushåll på Värmdö söder om Stockholm. Där finns fru Yvonne, de gifte sig i Åtvidaberg för några år sedan, och barnen Alexander och Miranda.

– Jag träffar så mycket folk på dagarna att det är skönt att komma ut till lugnet. Det påminner en del om Slätmon.

Men han trivs i huvudstaden och har så alltid gjort.

– Klart att det kändes stort i början, men vi hade lätt att få kompisar och kom in i det direkt. Det är mer revirtänkande i exempelvis Åtvidaberg.

Några smultronställen?

– Sandhamn på somrarna. Det tog tio år innan jag upptäckte det, men där är verkligen fantastiskt. Som att bli förflyttad till Medelhavet.

Ingen hemlängtan?

– Det kan jag inte säga. Jag har morsan och farsan kvar i Rimforsa, men det blir inte att man är där så ofta. Tiden saknas tyvärr.

När Djurgården 1999 ramlade ur högsta serien inleddes en storsatsning för att inom några år bli ett etablerat allsvenskt topplag. Det tog tre år. Sedan blev det seger både i allsvenskan och i svenska cupen. När högsta serien börjar är Djurgården plötsligt laget som alla vill slå, men målen är klara: försvara SM- och cupguldet och gå längre än första kvalomgången i Champions League. Det betyder en tuff säsong, med höga krav och massor av matcher. Kjell Frisk gillar det. Han har varit med om klubbens hela utveckling.

– Hela föreningen har fått ett otroligt lyft med spetskompetens på alla områden, allt från kansliet till Sveriges största tränarstab. Alla har del i framgången. När jag kom hit fungerade inte mycket, vi fick aldrig ut lönerna i tid, men nu är det en otrolig ordning på alla områden. Det är en himmelsvid skillnad, säger Kjell Frisk.

Han jublade inombords när samarbetsavtalet med Åtvidaberg presenterades i vintras. Trots att målvakten bara gjorde tre år i ÅFF finns hjärtat kvar på Kopparvallen. Han håller kontakten, följer resultaten och släpper högst ogärna kontakten.

– För ÅFF kan det här bli perfekt. De kan få tillgång till de mest lovande spelarna i hela Sverige och dessutom få en god insikt i hela Djurgårdens arbete. Mästarlaget siktar högt och vill ut i Europa varje år.

Då handlar det också om att skaffa de bästa spe-

larna och Frisk hävdar bestämt att klubben nu har allsvenskans två främsta målvakter. Landslagsmålvakten Andreas Isaksson ska inte känna sig alltför säker på sin plats.

– Det är brist på riktigt bra målvakter i Sverige, men Dembo (Tourray) har imponerat stort under försäsongen. Isaksson får garanterat tuff konkurrens.

Så var det även i fjol, när målvaktstränaren föreslog att Rami Shabaan (numera proffs i Arsenal) skulle få chansen mellan stolparna. Det blev en omtalad och uppmärksammad rockad.

– Det var lite spänt ett tag med en del dumma uttalanden i tidningarna och på träningarna försökte killarna bräda varandra. För mig var det en nyttig lärdom, du kommer dem nära och det gäller att hela tiden vara rak och ärlig. Bäste man ska spela. Så enkelt är det, säger Kjell.

Vi tycker oss se en instämmande nick.

Från hunden.

Kapitel 4

Upp till bevis – Allsvenskan omgång 1–9

Av Thomas Alexandersson

I november 2002 blev Djurgårdens IF Svenska mästare. Lagkaptenen Markus Karlsson, som varit föreningen trogen sedan 1996, har under sina säsonger i blårandigt oftast varit nyuppflyttad eller nynedflyttad när en serie startat. 2003 är han regerande mästare.

– Det är alltid nervöst inför de första matcherna. Man vet inte riktigt vart man står, men det är skönt att komma i gång igen.

Kapten Karlsson fick vara med om en hel del under den förra säsongen. Många starka ögonblick och flera härliga segrar. När han blir ombedd att plocka fram det starkaste minnet svarar han snabbt och föga överraskande:

– Det var helt klar när jag höjde SM-bucklan. Om man ser till vissa matcher så var det många som var roliga. AIK-matchen när vi vann med 3-0, cupfinalen och matcherna mot Köpenhamn till exempel.

I år är det upp till bevis för Djurgården. Skall laget kunna försvara någon av sina två titlar krävs att laget spelar bättre än under försäsongsmatcherna,

men Markus låter inte särskilt orolig.

Har de dåliga resultaten har påverkat er överhuvudtaget?

– Jo, den sista matchen (förlust 0-4 mot MYPA) påverkade mig lite, men annars så har jag inte brytt mig så mycket. Vi har haft väldigt mycket folk borta och gått runt på många spelare och vi har inte en 22-mannatrupp där alla kan gå in och ersätta varandra fullt ut. Fast man vill alltid vinna och efter MYPA-matchen sov jag dåligt. Då var vi inte bra. Men jag tycker i alla fall att vi gjorde en riktigt bra match under försäsongen. Det var mot Rosenborg. Då var vi ganska utvilade.

Markus Karlsson sitter i omklädningsrummet efter det sista träningspasset inför den allsvenska premiären mot Öster. Många spelare såg väldigt pigga ut under träningen och det är lätt att förstå lagkaptenens optimism.

– Det känns som att vi har bra folk på alla platser. Men jag tror att det kommer att bli tufft, framförallt matcherna i början. Det blir inte något skönspel.

Hur tror du att de andra lagen kommer att spela mot er i år?

– Det beror på hur mycket vi kommer att hålla bollen. Lagen kommer nog att anpassa sig efter det. För oss är det inget mål att ha så mycket boll som vi har haft. Vi skall försöka göra mål i stället. Vi får se hur det blir i år när inte Stefan Rehn är med. Det kan bli så att vi spelar lite annorlunda. Det finns nog utrymme för att det kan bli lite rakare spel. Kanske kommer vi att utnyttja Johan Elmander mer.

Stefan Rehn lämnar ett hål efter sig både på och utan-

för banan med sin rutin. Hur ersätter man honom? Blir det möjligtvis Markus Karlsson som tar över hans ansvar?

– Ingen kan ta över hans rutin, men det är bara att acceptera att han inte är kvar längre. Det är en bra spelare som har försvunnit, men har alla andra lag klarat sig utan honom kan väl vi också göra det. Det är klart att jag känner ett stort ansvar som kapten men det är inget som känns jobbigt på något sätt. Jag tror och hoppas att alla i laget kommer att ta sitt ansvar.

Tillsammans med Patrik Eriksson Ohlsson bildar Karlsson Djurgårdens mittlås. I fjol var det Peo som var stommen i backlinjen. I år är det, enligt Zoran Lukic, Markus Karlsson som är det. Detta trots att han är ganska färsk som mittback.

– Peo ser inte det som någon prestigematch. Vi skall hjälpas åt att vinna. Vi snackar mycket med varandra. Det är nyckeln.

Hur ser din respektive lagets målsättning ut inför säsongen?

– Den personliga målsättningen är att jag ska utvecklas på något sätt och känna att jag blir bättre. Lagmässigt är det att vara med uppe i toppen. Vi får sätta upp delmål så det är svårt att säga att man skall vinna SM-guld redan nu. Framförallt så är det viktigt att hänga med i början och vinna några matcher. Sen så ser man givetvis fram emot Champions League. Det är klart att det skulle vara väldigt stort att lyckas kvala in till det.

Hur realistiskt är det att hoppas på att Djurgården når gruppspelet i Champions League?

– Jag vet inte om det är realistiskt, men AIK och

Helsingborg har lyckats förut så det är ingen omöjlighet. Men det är klart att man måste ha en del tur med lottningen.

Djurgården spelade under hösten 2002 i UEFA-cupen. Laget besegrade irländska Shamrock Rovers och FC Köpenhamn innan det blev respass mot franska Bordeaux. Det blev en lektion i hur fotboll spelas utanför Sveriges gränser.

Vad lärde ni er av UEFA-cupäventyret?

– Att det är stor skillnad i tempo. Att man måste vara väl förberedd för att ha en chans. Matcherna mot Bordeaux kom tyvärr lite dumt eftersom det var mitt i och sedan efter guldstriden.

Håller Djurgårdens spelsätt mot bättre europeiska lag, eller tycker du att ni skall anpassa erat spel efter motståndarnas?

– Jag tycker att vi kanske skulle spelat lite mer defensivt i matchen mot Bordeaux på bortaplan men annars så tror jag att den håller. Det är ju lika många gubbar på planen och om alla gör sitt jobb bara så ...

Karlsson brukar oftast göra sitt jobb till fullo men han vet vad han behöver förbättra för att bli en ännu bättre mittback.

– Markeringsspelet måste jag förbättra. Där har jag lite kvar. Jag måste bli bättre på att ligga på rätt sida. Positionsspelet tycker jag är bra. Det känner jag mig trygg i.

Det här blir Karlssons andra säsong i mittförsvaret. Han har skolats om otaliga gånger sedan han kom till Djurgården. Vänstermittfältaren blev vänsterback. Vänsterbacken skulle skolas om till vänsterforward. Vänsterbacken blev i stället mittback.

– Det har varit kul att spela på det sättet. Det kanske har varit en nackdel på ett sätt att inte spela tio år på samma position, men samtidigt så har jag kanske blivit en bättre fotbollsspelare allroundmässigt. Jag ser mig inte som en klassisk mittback som bara rensar undan bollen och det känns bra. Om man ser på framtidens fotbollsspelare så måste man vara allround.

Hur kommer då Allsvenskan 2003 att sluta enligt Markus Karlsson?

– Jag tror att det kommer att bli ungefär lika jämnt som förra året. I år tror jag att det står mellan Djurgården, Malmö, Helsingborg och AIK.

***

8 april, Allsvenskan omg. 1,
Östers IF – Djurgårdens IF

Inför seriestarten fick Zoran Lukic ordentligt med spaltutrymme. Uttalanden som att "Djurgården kommer att leda Allsvenskan från start till mål" fick många att gå i taket. Djurgården spelade sin match sist i den första allsvenska omgången och visste att Hammarby hade gjort 3-0. Zoran fick frågan om Djurgården nu skulle göra fyra mål, men DIF-tränaren svarade försiktigt:

– Det är inte viktigt att vi gör det, det viktiga är att vi tar tre poäng mot Öster och att vi leder serien den 30:e oktober. Men ett lag som Öster ska vi kunna slå och vi åker ner för att ta tre poäng.

Regerande Svenska mästarna fick alltså inleda årets seriespel med en bortamatch på Värendsvallen. Senast Djurgården var på besök i Växjö spelade

lagen i Superettan år 2000. Den matchen vann Djurgården med 3–2.

Nykomlingen Öster skulle visa sig vara en svag motståndare. Det enorma bortaföljet på över 4000 personer fick se Djurgården rulla in fyra bollar bakom Björn Stringheim i Öster-målet. Lite hjälp på traven fick de när domaren Martin Ingvarsson signalerade för straff när Patrik Eriksson Ohlsson gick omkull i Östers straffområde.

– Det var inte den värsta smällen jag fått i min karriär, men jag har lärt mig hur en forward gör, erkände Peo efter matchen.

Kort därefter ökade Niclas Rasck (eller var det självmål?) på till 2–0 och matchen var punkterad. Då återstod 60 minuters DIF-defilering i den bitande smålandskylan.

Ett snyggt placerat distansskott i mål av Samuel Wowoah samt ett petmål av Johan Elmander fastställde de klara siffrorna 4-0. Mästarna hade visat klassen och tog i och med fyramålssegern ledningen i Allsvenskan.

Östers IF-Djurgårdens IF 0–4 (0-2)
0–1 Kim Källström (19,straff)
0–2 Niclas Rasck (27)
0–3 Samuel Wowoah (51)
0–4 Johan Elmander (88)
Publik: 13 215
Varningar DIF: Kim Källström, Johan Arneng
Domare: Martin Ingvarsson Hässleholm.

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson

Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin

Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström

Babis Stefanidis (89, Yannick Bapupa), Johan Elmander, Samuel Wowoah (80, Renè Makondele)

+ Ytterbacksspelet var extremt offensivt och Öster orkade inte stå emot när Djurgården anföll med så mycket folk.
- Östers målchanser tillkom efter slappt och passivt DIF-agerande. Sådant håller inte mot bättre lag.

Sören premiärsummerar

– Det känns givetvis bra att vinna, det gör det alltid, säger Sören "Snuffe" Åkeby. Det var lite spänt i premiären, men jag tycker ändå att vi skötte oss bra. Vi hade kontroll fram till 2-0 men sen blir vi lite nonchalanta. Gör de 1-2 där och tänder till vet man aldrig vad som händer. Men vi pratade om det i pausen och alla höll med. Sedan gick vi ut och satte vår prägel på andra halvlek där vi visade att det är vi som bestämmer.

Hur bra var Öster egentligen då?

– Det är svårt att säga, vi får nog avvakta några omgångar innan vi vet det. Men det är klart att nykomlingar har det lite svårt i början, de är inte vana med att det går så snabbt och smäller en hel del.

Något du är missnöjd med?

– Nonchalansen. Det är vi som ger Öster de chan-

ser som uppstår. Visst får man räkna med att de kontrar en del, men vi får inte bjuda dem på målchanser, det håller inte.

Ytterbackarna var så där offensiva som du brukar förespråka. Har de lärt sig eller var det tack vare matchbilden?

– Ja, det är härligt att se, vi har två duktiga ytterbackar. Dom växer med uppgiften och mot Öster kände dom att det fanns möjligheter att gå högt upp. Det ska dom fortsätta med.

Debut för Johan Arneng, hur tycker du han skötte sig?

– Mycket, mycket bra. Han är en härlig balansspelare och var duktig i passningsspelet och rev och slet. En jättebra debut.

***

14 april, Allsvenskan omg. 2, Djurgårdens IF Halmstad BK

Halmstad har aldrig varit någon önskemotståndare för Djurgården. I fjol blev det storstryk på Stadion och till årets säsong fanns ett mycket intressant nyförvärv i HBK. Polacken Igor Sypniewski var dock inte fulltränad till denna match vilket Djurgården kanske skall vara tacksamma för.

Mikael Dorsin visade omgående att det offensiva takterna inte var någon engångsföreteelse. Som ett ånglok löpte vänsterbacken upp och ner längs sin kant.

I mitten styrde och ställde Kim Källström och det var även han som gav Djurgården ledningen. Målet kom på frispark sedan Kim först visat upp en ny ansats till bollen. En ansats så anmärkningsvärd att

sportbladen valde att ha den som huvudnyhet dagen efter. Skottet var hårt och välplacerat och Conny Johansson orkade inte stoppa den.

Stundtals bjöd Djurgården på mycket bra spel. Offensiven var tung och precis som Öster så hade Halmstad svårt att stå emot. Mikael Dorsin hittade Andreas Johansson inne i straffområdet och Djurgården hade 2-0 och serieledningen i behåll.

Djurgårdens IF-Halmstad BK 2–0 (1–0)
1–0 Kim Källström (29)
2–0 Andreas Johansson (67)
Publik: 13023
Varningar DIF: Niclas Rasck, Johan Arneng, Markus Karlsson, Johan Elmander
Domare: Martin Ingvarsson, Hässleholm

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson
Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin
Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström
Babis Stefanidis (89, Stefan Bergtoft), Johan Elmander (78, René Makondele) Samuel Wowoah

+ Andreas Isaksson höll Djurgården kvar i matchen när han räddade...
- ... de två frilägen som Markus Karlsson lyckades orsaka genom slarv som sista gubbe.

"Djurgården är en stark guldkandidat så länge Kim Källström är kvar i klubben" – TV4-sporten.
Utlandsspekulationerna tar fart i media.

"26 raka blir det inte, utan alla lag kommer att förlora någon match under resans gång, men jag är ganska säker på att vi den 26:e oktober står överst på toppen när man tittar i tabellen" – Zoran Lukic.

Tryggheten nyckeln till de defensiva spelarnas offensiv

– Det var mycket kamp och de spelade bara långbollar hela tiden. De chanser de fick var när vi slarvade. Annars så tycker jag inte att de hade någonting.

Orden är mittbacken Patrik Eriksson Ohlsson och de sägs efter hemmamatchen mot Halmstad. En match där Djurgården på nytt höll nollan.

Försvarsspelet har varit väldigt stabilt under de två inledande omgångarna. Vad beror det på?

– Nu har de flesta i laget spelat ihop ett år och det är klart av vi blir mer samspelta. Tar man sedan ledningen i matcherna så blir allt så mycket enklare. Det känns mer positivt än om man får ett mål i baken.

... och ni är väldigt offensiva!

– Vi litar mycket på varandra och har bra kommunikation. Sen så har vi inte så strama tyglar. Har vi chansen får vi gå. Sen gäller det att avväga om det är rätt tillfälle.

Det var stundtals väldigt grinigt nere på planen. Peo skyller detta till en viss del på domaren Martin Ingvarsson och till en viss del på Halmstad även om djurgårdsspelarna inte heller var oskyldiga.

– Han (domare Ingvarsson) tappade lite i andra. De hade han den där (Tomas Zvirgzdauskas) som var på Elmander hela tiden. Han var även på mig

och verkade tro att det var en boxningsmatch.

På förhand har det pratats om att Halmstads spel skulle vara roligare i år än i fjol. Vad har du att säga om det?

– Halmstad är det lag som spelat tråkigast fotboll av alla de lag vi mött hittills i år inklusive försäsongsmatcherna. De sparkade långt hela tiden.

Efter att ha besegrat en nervös nykomling i premiären kunde denna match ses som den första riktiga värdemätaren. Hur viktig var segern mot Halmstad?

– Det är klart att det är viktigt för självförtroendet att inte åka på en torsk redan i den andra matchen. Så det var otroligt viktigt att vinna så vi får lite mer arbetsro.

Många på läktaren har sett dig som ett forwardsämne ända sedan du ställde dig femton meter offside på Stadion förra säsongen. Efter genombrytningen på Värendsvallen, med straff som följd, har rösterna höjts igen. Är du en blivande "nia"?

– I Västerås SK så spelade jag forward några gånger och det tycker jag om. Jag tycker att det är roligt på träningarna också.

... och hur var det med målskyttet?

– Jag hängde väl inte så jättemånga, men på träningarna gjorde jag mål.

***

"Allt skall bli bättre"

Två raka segrar och 6-0 i målskillnad. Man blir inte bättre än etta men Sören Åkeby tycker att laget har

en bit kvar till normal kapacitet.

– Vi har fortfarande mycket kvar att ge. Vi är långt i från toppformen, men vi är stabila och kontrollerar matcherna på ett bra sätt. Det tyder på att man är ett bra lag när man kan göra det.

Vad är det ni skall bli bättre på?

– Allt skall bli bättre, men framför allt ska vi försöka få upp passningstempot och kunna behandla bollen mycket snabbare än vad vi gör i dag.

Är det individuellt eller lagmässigt det finns mer att hämta?

– Både och tycker jag. Vi kan utveckla spelarna ytterligare, men samtidigt få hela enheten att gå åt samma håll.

Vad är du mest nöjd med efter de två första matcherna?

– Jag tycker att det är jätteskoj att vi gjort sex mål på två matcher. Sen tycker jag att vi börjar hitta rätt i positionerna. Motståndarna skapar inte så mycket på kontringar. Det är väl det vi har haft mest problem med tidigare. Kan vi fortsätta att spela ett aggressivt spel över hela banan tror jag att det kommer att gå bra i fortsättningen också.

Är du överraskad över att försvarsspelet varit så pass bra?

– Jag tyckte att det gick bra förra året också. Det är många som pratar om att vi har tomt på kanterna, men jag tycker att vi vet vad vi skall göra när bollarna kommer där. Spelarna är så trygga i det här spelet så vi känner ingen oro.

Det är samma startuppställning i match efter match. Hur är konkurrensen i truppen?

– Konkurrensen är knallhård. Det finns fem-sex

spelare utanför elvan som alla gånger kan gå in och spela från start i dag. Det är så man vill ha det. Vi spelar med de vi tycker är bäst för dagen.

21 april, Allsvenskan omg. 3, Djurgårdens IF-IF Elfsborg

Stockholm är inget bra resmål för IF Elfsborg. Efter 0–3 i premiärmatchen borta mot Hammarby blev det 0–5 mot Djurgården. Ett Djurgården som fullkomligt mosade de gulsvarta. Ändå var den första halvleken ganska jämn. Blåränderna hade mycket boll och gjorde även halvlekens enda mål. Elfsborg hade två mycket bra målchanser, men Andreas Isaksson visade hög klass.

När Johan Elmander gjorde 2-0 tio minuter in i den andra halvleken föll motståndarlaget ihop. Efter en rejäl löpning över hela banan kunde Mikael Dorsin, bara ett par minuter efter Elmanders mål, göra sitt första allsvenska mål i karriären. Glädjen hos Micke gick inte att ta miste på.

En annan djurgårdare som blev riktigt glad var Daniel Sjölund. Han hade knappt hunnit knyta sina skor innan han, som inhoppare i matchminut 68, gjorde hemmalagets fjärde mål. En annan inhoppare, René Makondele, avslutade målskyttet när han rullade in femman på sådär lagom retfullt avstånd från målvakten Johan Wiland.

En fantastisk andra halvlek gjorde att Djurgården nu toppade serien med maximala nio poäng. Målskillnaden skrevs till 11-0.

Djurgårdens IF-IF Elfsborg 5–0 (1–0)

1–0 Babis Stefanidis (28)

2–0 Johan Elmander (55)
3–0 Mikael Dorsin (59)
4–0 Daniel Sjölund (68)
5–0 René Makondele (82)
Publik: 12537
Domare: Martin Hansson, Holmsjö

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson
Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin
Johan Arneng, Andreas Johansson (70, Renè Makondele), Kim Källström
Babis Stefanidis, Johan Elmander (86, Stefan Bergtoft), Samuel Wowoah (68, Daniel Sjölund)

+ Finns det något lag i Sverige som anfaller med så mycket folk som Djurgården?
- Sista kvarten i den första halvleken var inte helt lyckad, men vad gör det när slutresultatet blir 5-0?

"Vi har bråkat mycket om det där och det är skönt att komma före, men han tyckte att det var kul. Han är glad för min skull" – Mikael Dorsin och Markus Karlsson har tävlat om vem som skulle göra mål först i Allsvenskan – Micke vann.

"Vi växte med varje mål vi gjorde"
Zoran Lukic ger sina synpunkter på matchen mot Elfsborg.

– Man kan väl säga att vi började ganska okej och fick 1–0-målet. Sen försvann så väl motivation som

inspiration och aggressivitet och spelarna började känna sig alldeles för säkra. De överlämnade ansvar åt varandra och så kan inte vi spela. Då blev det lite problem och "Isak" räddade oss kvar i matchen. Sen går vi i genom allt detta i pausen och den andra halvleken var klart bra.

Vi hade fem olika målskyttar också

– Det är det som är vår styrka. Vi är inte beroende av en enda spelare och vi är inte beroende av speciella situationer. Vi har visat att vi kan göra mål på flera olika sätt.

På nytt fick vi se ett aggressivt försvarsspel från våra anfallare. De gör nästan ett bättre jobb defensivt än offensivt?

– Det är därför vi släpper in så lite mål jämfört med förra året. Vi har jobbat mycket med försvarsspelet och jag tror att vi är på rätt väg att få den stabilitet som vi vill ha. Vi kanske inte fick se så mycket av det i den första halvleken, men väl i den andra. Vi ska vara aggressiva och sätta press på bollhållaren högt upp i banan.

***

26 april, Allsvenskan omg 4, Örebro SK – Djurgårdens IF

"Jag tycker att det är helt värdelöst. Bollen går annorlunda och det är inte samma känsla. Det luktar inte gräs och så vidare. Det är lite psykiskt. Det känns inte som fotboll. Mer som försäsong"

Citatet är Mikael Dorsins och sagt ett par dagar innan matchen mot Örebro SK på Eyravallens nya konstgräs.

Konstgräs eller inte, Djurgårdens insats var allt annat än bra. Örebro backade hem och spelade på kontringar inför hemmapubliken och när de dessutom fick matchens första mål blev det ännu svårare för Djurgårdens spelare att ta sig fram.

I den andra halvleken försökte Djurgården in i det sista att få till stånd en kvittering. Kim Källström lyckades få ÖSK:s Paul Oyuga utvisad genom att sparka bollen på honom i samband med en frispark. Oyuga höll inte rätt avstånd.

Detta fick Örebropubliken att kvickna till. Den tidigare så tysta hemmapubliken började visserligen inte att stötta sitt lag, men varje gång Kim Källström hade bollen buades det högljutt inne på Eyravallen.

Örebro höll undan och Djurgården hade därmed inkasserat sin första förlust i Allsvenskan.

Matchen och dess eftersnack överskuggades helt av den tragiska händelse som inträffade på E18 ett par timmar efteråt. En bil med djurgårdssupportrar krockade med en bil som kom över på fel sida av vägen. Två av supportrarna omkom och två blev allvarligt skadade (se separat kapitel).

Örebro SK – Djurgården 1–0 (1–0)
1–0 Lars Larsen (38)
Publik: 11739
Varningar DIF: Johan Elmander, Kim Källström, Niclas Rasck
Domare: Keijo Hyvärinen, Haparanda

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson

Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Magnus Karlsson, Mikael Dorsin

Johan Arneng (68, René Makondele), Andreas Johansson, Kim Källström

Babis Stefanidis, Johan Elmander, Samuel Wowoah (63, Daniel Sjölund)

+ Vi fick äntligen se Patrik Eriksson Ohlsson som forward igen. När Djurgården desperat jagade kvittering flyttades Peo upp i anfallet.
- Djurgårdsfamiljen förlorade två medlemmar på vägen hem.

***

6 maj, Allsvenskan omg. 5, Djurgårdens IF – IFK Göteborg

Det var hyllningarnas match på Stadion när Djurgården mötte IFK Göteborg. På Stadions staket hängde mängde med souvenirer, som supportrar hängt upp, för att hedra minnet av de omkomna supportrarna. Innan matchen hölls en tyst minut. En minut som var så otroligt tyst att det nästan gick att ta på tystnaden. När matchen sedan drog i gång var fem sångfria minuter utlysta.

Om den första halvleken var dålig så blev den andra desto bättre. Djurgården fick bättre fart på sitt spel. Utdelningen kom först i den 71:a matchminuten. Johan Elmander glidtacklade och sköt i samma rörelse. Bollen tog en bana över Bengt Andersson i IFK-målet för att till slut fastna i det bortre krysset. Snyggt!

Glädjen varade i fem minuter. Patrik Eriksson Ohlsson hamnade lite på efterkälken och ”Big

Mama" kunde behärskat rulla in kvitteringen.

– Det var en missbedömning av mig. Jag skulle ta honom på insidan hade jag tänkt, men så stack bollen i väg. Vi sprang och drog lite i varandra, men sen släppte jag honom för att jag inte ville klippa honom, förklarade Peo efter matchen.

Strax före slutet plockade IFK-tränaren Bo Johansson ut Håkan Mild. Ett byte som kanske inte var helt genomtänkt eftersom det några minuter senare stod 3–1 till Djurgården. En magnifik Kim Källström hade då krönt i en lysande andra halvlek med att till publikens stora jubel panga in segermålet. Inhopparen Rene Makondele fastställde påpassligt slutresultatet till 3–1.

Djurgårdens IF-IFK Göteborg 3–1 (0–0)
1–0 Johan Elmander (71)
1–1 Mamadou Diallo (76)
2–1 Kim Källström (86)
3–1 Rene Makondele (90)
Publik: 13726
Varningar DIF: Johan Arneng, Markus Karlsson
Domare: Martin Ingvarsson, Hässleholm

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson
Niclas Rasck, Markus Karlsson, Patrik Eriksson Ohlsson, Mikael Dorsin (90, Rickard Henriksson)
Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson,
Babis Stefanidis, Johan Elmander, Samuel Wowoah (73, Renè Makondele)

+ De tillresta IFK-supportrarna visade hög klass när de verkligen var knäpptysta under den tysta minuten.
- Den första halvleken var stundtals inte alls bra.

"Jag är glad att jag inte blev utbytt" – matchvinnaren Kim Källström var inte nöjd med sin första halvlek.

Efter matchen gav Sören Åkeby sina synpunkter och han passade samtidigt på att hylla Kim Källström.

Vad hände i den första halvleken? Vi fick till exempel se ett undermåligt passningsspel.

– Det var lite "one-man-show" över det hela. Jag tycker att vi blev klart mycket bättre i vårat passningsspel när vi hade rättat till positionerna efter den första halvleken. Vi hittade positionerna och vann andrabollarna. Vi såg inte ut som ett lag i den första halvleken. Vi var långa och breda, och så kan man inte spela fotboll.

IFK Göteborg spelade med hög press mot Djurgårdens backlinje, och bjöd även på ganska offensiv fotboll. Är du överraskad?

– Nej, jag blev inte överraskad. Jag vet att Bosse (Johansson) har en filosofi att spela fotboll och att han vill utveckla sitt lag. Jag har sett dem spela i år och då spelade de 4–3–3 så jag var inte förvånad över att de spelade offensivt. Sen att de spelade med fyra på mitten mot oss var väl för att ta bort våra tre mittfältare som är väldigt duktiga. Jag är glad för att det kommer hit lag som vill spela fotboll. För, åter igen, det är utvecklande för svensk fotboll och för våra fotbollsspelare.

IFK Göteborg kvitterade med en kvart kvar att spela. Vad tänkte du då?

– Då blev jag lite irriterad för vi anfaller alltid med mycket folk och en back och då måste de övriga tre i backlinjen veta hur de skall ligga. Vi har redan pratat om situationen och spelarna håller med mig

Det handlar mycket om Kim Källström när Djurgården spelar. Mot IFK Göteborg hade han en dålig första halvlek och en mycket bra andra. Vad säger du om hans insats?

– Här ser man att Kim är en duktig fotbollsspelare som kan höja sig. I andra halvlek blev han betydligt bättre i passningsspelet och hittade rätt positioner på planen.

Har du några andra positiva delar av matchen som du är extra nöjd med?

– Johan Elmanders andra halvlek är den bästa han gjort. Då visade han att han kan löpa och jobba. Sen har vi i dag överlag ett bra försvarsspel och det innebär inte bara backlinjen. Framförallt är vårt försvarsspel lysande i den andra halvleken.

Det har pratats mycket om att ni måste ha mer tålamod i spelet. Tycker du att ni hade det i matchen mot IFK Göteborg?

– Nej, det blir lite lätt stress och frustration hos vissa spelare. Det är lite olyckligt, men det blir så när det är höga krav på spelarna. Då vill man kanske försöka avgöra snabbt. Jag tycker att vi har ett gott kvitto i den statistik vi har från förra året då vi ofta gjorde mål i den andra halvleken och då framför allt under de sista tjugo minuterna. Det skall vi nog ta och prata om så att spelarna förstår att de ska jobba i nittio minuter.

***

11 maj, Allsvenskan omg.6, Enköpings SK – Djurgårdens IF

Nykomlingen Enköpings SK hade inte imponerat de första omgångarna. Blåränderna var därför skyhöga favoriter när domaren blåste i gång matchen. Nyförvärvet Johan Arneng var avstängd och ersattes av Stefan Bergtoft på mittfältet.

Enköpings mål inför matchen var att hålla tätt de första tjugofem minuterna. Den målsättningen höll i två minuter och tjugo sekunder. Då fick Andreas Johansson en passning snett bakåt i straffområdet och en bredsida senare hade han gjort 0–1.

"Adde" hade en mycket trevlig första halvlek mot ett passivt Enköping. Han gjorde nämligen hattrick på trettio minuter.

En avslagen match i gassande solsken slutade 4-0 till Djurgården. Detta sedan Kim Källström rullat in en straffspark i den andra halvleken.

Enköpings SK – Djurgårdens IF 0–4 (0–3)

0–1 Andreas Johansson (3)
0–2 Andreas Johansson (29)
0–3 Andreas Johansson (30)
0–4 Kim Källström (62,straff).
Publik: 9102
Varningar DIF: Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Andreas Johansson
Domare: Lars Kratz, Rättvik

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson

Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin

Stefan Bergtoft (71, René Makondele), Andreas Johansson, Kim Källström

Babis Stefanidis (76, Daniel Sjölund), Johan Elmander, Samuel Wowoah (69, Aziz Corr Nyang)

+ Andreas Johansson är på väg in i sin sedvanliga sommarform.
- Tre gula kort?

"Jag tycker inte vi spelar fult idag, och absolut inte fulare än ESK. Ändå får vi tre gula kort medan ESK inte får ett enda" – Sören Åkeby tycker att varningarna var lite hårda.

***

18 maj, Allsvenskan omg.7 Djurgårdens IF – GIF Sundsvall

Djurgården fick gästspela på Råsunda när Sundsvall kom på besök. Ett evenemang på Stadion förpassade lagen till Solna. För drygt tio år sedan gapade läktarna på Råsunda tomma när Djurgården spelade. Nu för tiden är det lite bättre och 13114 åskådare fanns på plats den här gången.

Det var en aning oroligt i DIF-leden inför matchen. På uppvärmningen gjorde sig mittbacken Patrik Eriksson Ohlsson så illa att han inte kunde spela. Dessutom saknades den avstängde högerbacken Niclas Rasck. Stefan Bergtoft vikarierade till höger och en något oförberedd Rickard Henriksson i mitten.

GIF Sundsvall som försökte med kontringar och ett väl samlat försvar. Det var tunnsått med mål-

chanser åt båda hållen och Johan Arnengs frispark i ribban får klassas som den allra bästa möjligheten i den första halvleken.

I den andra tappade motståndarna orken. Djurgården tog tag i taktpinnen och hittade rätt i passningsspel och positioner. Men försvarsspelet hos motståndarna var fortfarande bra och Djurgården såg ut att få nöja sig med trista 0-0.

Med tio minuter kvar så vaknade en hårt uppvaktad Kim Källström till liv. Då rullade han en boll på djupet till Andreas Johansson som kom med fart. Precis som i matchen mot Enköping rullade "Adde" i öppet läge behärskat in bollen bakom Fredrik Sundfors. Ett förlösande mål.

På stopptid punkterade sedan Kim Källström matchen så som bara han kan. Först lurade han bort två motståndare med en chip långt ute på högerkanten. Därefter tog han fart mot straffområdet. Väl där inne avlossade han en riktig vänsterkanon som fick nätet att påminna om en strut. Ett riktigt klassmål fick publiken att gå hem med ett leende på läpparna.

Noterbart i övrigt från matchen var att Pär Cederqvist fick göra allsvensk debut.

Djurgårdens IF – GIF Sundsvall 2–0 (0–0)
1–0 Andreas Johansson (81)
2–0 Kim Källström (90)
Publik: 13114
Varningar DIF: Markus Karlsson, Stefan Bergtoft
Domare: Martin Hansson, Holmsjö

Djurgårdens laguppställning:

Andreas Isaksson
Stefan Bergtoft, Markus Karlsson Richard Henriksson, Mikael Dorsin,
Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson
Babis Stefanidis (62, René Makondele), Johan Elmander, Daniel Sjölund (76, Pär Cederqvist)

+ Djurgården är otroligt starkt i matchernas slutskede.
- Råsunda börjar kännas mer och mer som hemma. På gott eller ont? Är vi på väg att växa ur Stadion för gott?

"Sundsvalls spelare är duktiga på att försvara sig samtidigt som de är bra på att ställa om. Det som hände under matchen var att vi blev för långa och att Sundsvall fick ytor att kontra på" – Zoran Lukic

***

Fördel Storm i backkampen – om Zoran får bestämma

– Helsingborg är ett stabilt och bra lag, säger Zoran Lukic inför Djurgårdens match på Olympia i den åttonde omgången.

– De har haft lite turbulens, men det är ett lag som definitivt kommer att finnas bland de fem främsta när serien är slut. Vi har all respekt för Helsingborg.

Hur tror du att de kommer att spela mot er?

– Med tanke på att de har hemmaplan och att de inte är ett defensivt lag blir det nog en svängig match. De kommer att anfalla med mycket folk och de kommer även att försvara sig med mycket folk.

Det kanske underlättar för oss om de inte anpassar sig helt efter oss. För det tror jag inte att de kommer att göra.

Ni har haft väldigt mycket boll i matcherna. Kommer ni att låta Helsingborg ha bollen mer än vad tidigare motståndare har haft?

– Nej, det tror jag inte. Vi är vana att ha mycket boll och lärt oss att kontrollera matcherna på ett bättre sätt. Visst åker vi då och då på en kontring eftersom det är svårt att undvika helt och hållet men vi är bättre i år på att kontrollera matcherna och jag tror att vi lyckas även mot Helsingborg.

Det blir inga spelmässiga förändringar, men det blir en hel del förändringar i backlinjen. Hur ser du på det?

– Vi vet att Markus är avstängd och att Peo är skadad. Då har vi två spelare som är aktuella att ta platsen bredvid Rickard Henriksson. Det är Richard Spong och Elias Storm. Elias Storm har fördel för att han är bättre i luften och är en något tuffare spelare än Richard Spong. Men Spong i sin tur är en bättre passningsspelare och har ett bättre positionsspel.

26 maj, Allsvenskan omg 8, Helsingborgs IF-Djurgårdens IF

Det tog Markus Karlsson sju matcher att samla på sig tre gula kort och därmed bli avstängd. I och med att Patrik Eriksson Ohlsson inte blivit kvitt sin skada öppnades dörren för minst en allsvensk debutant. Under förhandssnacket talade det mesta för att det skulle bli den renodlade mittbacken Elias Storm, men när laget presenterades visade det sig att det blev Richard Spong. Zoran Lukic hade tro-

ligtvis fått kapitulera för Sören Åkeby.

Om slutresultatet hade varit annorlunda med Elias Storm i mitten får vi aldrig reda på, men i matchen mot Helsingborg såg det allt annat än stabilt ut bakåt. Samarbetet mittbackarna emellan var inte helt klockrent.

Den första halvleken höll ett högt tempo och anfallen avlöste varandra. När Djurgården såg ut att få lite kontroll på matchen var Helsingborg så ohövliga att de kontrade in 1–0. Mattias Lindström lobbade behärskat bollen över Andreas Isaksson och vidare in i mål.

En straffspark i den andra halvleken gav Djurgården hopp om att knipa minst en poäng. Andreas Johansson fälldes när han tog en patenterad djupledslöpning. Kim Källström missade straffen, men kunde slå in returen som målvakten lämnade.

Kanske var Djurgården nöjda med en poäng i det läget för det verkade som att laget slappnade av en aning. Då passade Gustaf Andersson på att ge Helsingborg ledningen på nytt.

Efter det orkade Djurgården inte resa sig och Helsinborg försvarade sig förtjänstfullt.

I och med förlusten så tvingades Djurgården lämna över förstaplatsen i Allsvenskan till – AIK.

Helsingborgs IF – Djurgårdens IF 2–1 (1–0)
1–0 Mattias Lindström (40)
1–1 Kim Källström (58)
2–1 Gustaf Andersson (61)
Publik: 12889
Varningar DIF: Rickard Henriksson
Domare: Peter Fröjdfeldt, Eskilstuna

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson
Niclas Rasck (82, Stefan Bergtoft), Richard Spong, Richard Henriksson, Mikael Dorsin
Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson,
Babis Stefanidis, Johan Elmander (75, Daniel Sjölund), Samuel Wowoah (66, René Makondele)

+ Babis Stefanidis klackade sig elegant förbi Jesper Jansson. Ett nummer i den högre skolan.
- Försvarsspelet höll knappast allsvensk toppklass

Zoran lånar ut förstaplatsen

– Det var lite ryckigt och stressigt mot Helsingborg, säger Zoran Lukic. Vi fick aldrig riktigt tag i matchen. I andra halvlek lyckas vi inte spela vårt spel, så jag är inte särskilt nöjd med vår insats.

Vad fungerade bäst?

– Inte något. Vi är inte dåliga rakt igenom men vi halvlyckas bara hela tiden. Vi når aldrig riktigt fram.

Det blev ett riktigt tufft slag om mittfältet.

– Jo, men det är inte första gången. Mittfältet är lite för långsamt i sina beslut och hinner inte lägga bollarna ut på kanterna innan de blir täckta och tvingas därför leverera bollarna centralt i stället. Det är inte så vi skall spela.

Ett helt nytt mittbackspar såg vi, hur klarade de sig?

– De får klart godkänt. De är för tillfället lite ovana vid matcher på den här nivån och saknar kanske lite tuffhet i närkamperna, men efter sina

förutsättningar är de klart godkända.

Och nu är AIK i serieledning.

– Ja, men det är inte oväntat. Vinner man många matcher i rad så hamnar man där till slut. Men när Hammarby gick upp i topp förut sa vi att vi lånade ut platsen till dem en vecka. Nu kan vi ju låta AIK få låna förstaplatsen en vecka och känna hur det känns, så tar vi tillbaks den sedan. Får vi hoppas i alla fall …

Ger det tändvätska eller dåligt självförtroende med en förlust inför derbyt nästa vecka?

– Varken eller. Visst, det är alltid skönt att ha tre poäng med sig, men det är inte en match som är viktig utan tjugosex, det är många matcher som skall spelas. Vi är med i toppen och det är vi nöjda med, så att vi förlorar en match är inget som oroar oss.

***

1 juni, Allsvenskan omg. 9, AIK – Djurgårdens IF

I 78 minuter såg det ut som att Zoran Lukic skulle få rätt när han sa att Djurgården bara lånade ut förstaplatsen till AIK. Tyvärr så förvandlades en sanslös fotbollspropaganda från Djurgårdens sida till en genomklappning av sällan skådat slag.

Patrik Eriksson Ohlsson var tillbaka efter sin skada, men matchen blev kort för honom. Redan efter en kvart tvingades han utgå.

Trots att bollinnehavet i matchen delades ganska broderligt så var det Djurgården som hade full kontroll på matchen och skapade mängder med målchanser. Bara under matchens första tio minuter hade Djurgården skapat minst fem riktigt bra mål-

chanser. AIK:s backlinje lurades bort gång på gång av pigga djurgårdsspelare och endast Håkan Svensson och små marginaler gjorde att nollan fanns kvar på Djurgårdens sida i protokollet.

På stopptid i den första halvleken kom det efterlängtade ledningsmålet. Johan Elmander fick äntligen utdelning efter mängder av missar när han bredsidade in ett lågt inlägg.

I den andra halvleken fortsatte Djurgården att spela bra även om målchanserna inte var lika många som i den första. Johan Arnengs frispark i ribban var värd ett mål. I stället blev det allas vår Kim Källström som fick rulla in tvåan i samband med en hörna från vänster slagen av Samuel Wowoah. Två minuter senare punkterades matchen, trodde alla, när Johan Elmander avslutade en flygande spelvändning med ett distinkt markskott.

Sen vet ingen vad som hände. AIK lyckades i alla fall få till en reducering samtidigt som någon plockade fram elva mentala spärrar. Dessa placerades på våra blåränder. Patrik Eriksson Ohlsson hade inte saknats tidigare i matchen, men efter att ha sett sista kvarten av matchen så var det nog när han gick av som Djurgården förlorade segern.

Utan pådrivaren Peo såg Djurgården paralyserade ut och Stefan Ishizaki kunde reducera till 2–3. Ett mål som tände AIK ytterligare.

Efter mer förvirring och panik kunde sedan Samuel Ayorinde nicka in kvitteringen på övertid. Djurgården hade visserligen bud på fler mål både vid ställningen 3–2 och 3–3, men målchanserna togs inte tillvara av varken Johan Elmander eller René Makondele.

Efter matchen tände Zoran Lukic till ordentligt. Han uttalanden i media under säsongen fick Samuel Ayorinde att göra "hysch-tecken" framför Djurgårdens ledarbänk mitt i i kvitteringsjublet. Gesten fick Lukic att tappa kontrollen.

Djurgården hade därmed misslyckats med att överta serieledningen. Sällan har ett oavgjort resultat känts så övertygande som en förlust.

AIK – Djurgårdens IF 3–3 (0–1)
0–1 Johan Elmander (45)
0–2 Kim Källström (70),
0–3 Johan Elmander (72)
1–3 Mats Rubarth (79)
2–3 Stefan Ishizaki (84)
3–3 Samuel Ayorinde (90))
Publik: 35197
Varningar DIF: Rickard Henriksson, Kim Källström
Domare: Martin Ingvarsson, Hässleholm

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson
Niclas Rasck, Patrik Eriksson-Ohlsson (16, Rickard Henriksson), Markus Karlsson, Mikael Dorsin
Johan Arneng, Kim Källström (89, Stefan Bergtoft), Andreas Johansson
Babis Stefanidis (81, René Makondele), Johan Elmander, Samuel Wowoah

+ Djurgårdens första 78 minuter är lysande...
- ... men de sista tolv minuter är katastrofala. Det får framför allt inte hända mot AIK.

"Sällan har ett resultat var så orättvist. Tycker man inte det så är man antingen fruktansvärt enögd eller korkad. Förmodligen både och." – Sektion F:s matchrapportör ser på matchen med mindre objektiva ögon.

Sören den sure

– Det känns givetvis otroligt snöpligt, säger Sören Åkeby efter matchen. Vi spelar fullständigt strålande i 75 minuter. AIK skapar knappt en chans och jag tycker att det bara finns ett lag på planen. Sen tappar vi allt.

Vad hände?

– Vi är helt enkelt inte ödmjuka inför uppgiften. Vi får för oss att vi ska förnedra AIK genom att börja klacka och slå tunnlar och skoja. Vi tappar ödmjukheten helt och sådant får bara inte hända. Det är en kollektiv kollaps.

Vad säger du till spelarna efteråt, när ni både spelat strålande fotboll och vikt ner er helt?

– Jag är besviken. Vi måste rannsaka oss efter en sådan grej. Tyvärr åker en del av spelarna iväg på landslagsuppdrag direkt, men resten får jag snacka med. Spelarna får ge sin syn på vad som hände och så får vi diskutera igenom det. Samtidigt får vi givetvis ta med oss det som är bra. För vi gör en fantastisk match under de första 75 minuterna.

Peo blev skadad, var det den tidigare skadan han slog upp?

– Ja, det var det. Men han sa att det inte var lika farligt den här gången. Man kan givetvis vara

efterklok och fundera på om han verkligen skulle ha spelat, men han hade gått fullt i de senaste träningarna och inte känt något, så vi trodde inte att det skulle vara någon fara. Han fick ta beslutet själv.

AIK:s tränare Richard Money var förstås nöjd efter matchen?

– Visst, han snackar om deras moral och så, men det är ju vi som viker ner oss. Innan det är vi ju jävligt bra, det kanske inte är så fel att som han säga att vi är ett Dream Team när vi spelar så. Vi visar att vi verkligen kan och det bådar gått inför fortsättningen. Det är mycket blandade känslor just nu, men vi har, trots allt, ändå bevisat att vi är ett jäkligt bra fotbollslag.

KAPITEL 5

Vi är med er överallt

Av David Bogerius

Den 26 april spelade Djurgården mot Örebro SK i allsvenskans fjärde omgång. Med maximala nio poäng och 12-0 i målskillnad kom ett uppskrivet mästarlag till Eyravallen och föll tungt. Ett defensivt ÖSK vann med matchens enda mål och tusentals besvikna Djurgårdare satte sig i sina bilar och bussar för att ta sig hemåt i lördagskvällen.

Kvart över ett på natten ringde telefonen hemma hos Tony Rodrigues på Lidingö. Han och hans sambo hade somnat på soffan efter att ha haft några gäster hemma på middag med en del vin och öl. Det var Tonys mamma som ringde men hon grät så mycket att hon inte kan prata. Då tog en polis och en präst över luren och talade om för Tony att hans lillebror Ricky med 99 procents säkerhet hade omkommit i en bilolycka på väg hem från Örebro.

Tony flög upp ur soffan. Han kände sig omgående spiknykter och ville sätta sig i bilen med en gång och åka till sjukhuset i Enköping där Ricky var, men polisen lyckades övertala honom att ta en taxi. Han åkte först till sin mamma i Märsta och sedan vidare

till Enköping för att identifiera Ricky.

– Poliserna sa att vi måste göra det för att dom ska vara hundraprocentigt säkra på att det är Ricky. Ändå hade dom hade hans plånbok med körkort och allting. I bilen på vägen till Enköping tänkte jag att då måste han vara väldigt svårt skadad. Jag såg de värsta skräckbilderna framför mig, säger Tony.

Men Ricky hade bara några skrubbsår i ansiktet. Han låg på en brits med händerna på bröstet i Djurgårdens matchtröja och det såg ut som att han sov.

– Polisen sa att det ska hjälpa sorgearbetet att se den som har dött men för mig hade det varit bättre att avstå, säger Tony. Jag har jobbat inom vården och sett många döda människor men det där var jag inte beredd på.

I Rickys Seat Ibiza på väg hem från Örebro satt fem personer. Ricky körde bilen och höll 90 kilometer när en folkabuss från mötande körfält plötsligt kom över i deras fil. Bilarna träffade varandra på förarsidorna vilket fick Seaten att slå runt ett helt varv innan den hamnade i diket. De två som satt i framsätet, Ricky och Linus, avled medan två av de tre, Fredrik och Micke, i baksätet skadades svårt. Henrik som satt till höger där bak klarade sig med några brutna revben.

Föraren av folkabussen har inte kunnat ge någon förklaring till hur han hamnade i mötande trafiks körfält. Han säger att han inte minns någonting. Han var på väg till Västerås från Stockholm där han lämnat sin fru på Karolinska Sjukhuset sedan hon drabbats av hjärtproblem. Vid ett så kallat ”anhörigmöte” där alla inblandade och anhöriga skulle träffas efter olyckan uteblev han och lät meddela att

han inte klarade av det.

– Jag satt och körde i 150 kilometer i timmen till det där mötet, berättar Tony. Jag sa till poliserna att hade jag åkt fast så hade jag blivit åtalad för fortkörning, men åker man över på fel sida av vägen så händer ingenting. Jag förstår inte resonemanget. Poliserna säger att det inte går att bevisa något men ändå är det fastställt hur olyckan gick till. Jag vet inte hur många gånger jag har åkt den vägen där det hände för att försöka förstå hur man kan komma över på fel sida men det är obegripligt.

Tony hade sagt till Ricky flera gånger att han tyckte att han skulle ta hans bil, en Peugot 605, när han skulle i väg på bortmatcherna.

– Den är mycket större och tyngre. Då kanske han hade klarat sig. Han hade nog blivit skadad men han hade ändå klarat sig.

På söndagen, dagen efter olyckan, hängdes de första djurgårdssouvenirerna upp vid ingången till sektion F på Stockholm Stadion. Det var där Ricky och Linus satt på Djurgårdens hemmamatcher. En av de första som besökte platsen var Djurgårdens vänsterback Mikael Dorsin som hängde upp sina matchbyxor på staketet. Till slut var hela staketet längs med Lidingövägen fyllt av souvenirer med hälsningar och på kvällarna tändes marschaller i mörkret. Ingången till sektion F blev en plats för omtanke och medkänsla för de drabbade och deras anhöriga. Inte bara djurgårdare kom till Stadion utan även Kennedy Bakircioglu från Hammarby och representanter för bland andra AIK:s supporterklubb Black Army, Assyriska Föreningen i Södertälje och IFK Göteborgs supporterklubb Änglarna.

Flera djurgårdare skrev hälsningar på biljetterna från Örebro-matchen och satte på staketet.

Tony åkte förbi Stadion varenda dag efter olyckan och det hjälpte honom att se hur mängden av tröjor, halsdukar, flaggor och vimplar växte. Han säger att han även stärktes av telefonsamtal, e-post och blommor från okända människor.

– Man behöver inte vara bekant med en människa för att känna sorg och medlidande. Man blir glad när folk bryr sig om andra människor. Jag skickade ett e-mail som Järnkaminerna publicerade på sin hemsida där jag tackade för allt stöd.

På Djurgården Fotbolls hemsida publicerades följande rader:

"I lördags på väg hem från den allsvenska fotbollsmatchen mellan Örebro och Djurgården omkom två Djurgårdssupportrar i en trafikolycka. En tredje vårdas på sjukhus med livshotande skador.

Gränsen mellan liv och död är som en skör tråd. När tråden brister och livet släcks för unga människor, som står i början av sitt liv, känns chocken och förlusten givetvis extra smärtsam.

Våra tankar går i denna stund till de omkomnas och skadades familjer, till deras nära och kära och till deras kamrater bland DIF:s fotbollssupportrar.

Vi sörjer våra Djurgårdskamrater!"

Bo Lundquist, ordförande
Bosse Andersson, klubbdirektör

Djurgårdens, Järnkaminernas och Sektion F:s olika forum på Internet blev snabbt till interaktiva kondoleansböcker och även en egen webbsida med gästbok och bilder och filmer från Lidingövägen utanför Stadion sattes upp. I dessa forum skrevs också rapporter om tillståndet för de skadade och uppmuntrande uppmaningar.

Över trehundra personer kom till Rickys begravning i Husby-Ärlinghunda kyrka den 9 maj. Ricky brukade halvt på allvar halvt på skämt säga att han skulle ha en djurgårdsbegravning när han dog och han visste inte hur rätt han hade. I kyrkan satt så väl spelare som ledare och supportrar och kistan bars ut ur kyrkan under en stor fana i Djurgårdens färger. På gravstenen ristades Ricardo "Ricky" Rodriques under en fotboll, ett djurgårdsmärke och en duva.

Rickys intresse och kärlek för Djurgården väcktes tidigt. Han fick en djurgårdsmössa av sin mamma någon gång i lågstadiet och efter det var det bara Djurgår'n som gällde. När det gick riktigt dåligt för fotbollslaget och folk skrattade åt honom så brukade han bara lugnt säga att de skulle vänta och se. Oavsett hur laget låg till så såg han i stort sett alla matcher.

Tio dagar efter olyckan spelade Djurgården hemma på Stockholms Stadion mot IFK Göteborg. På grund av Kommunals strejk skulle matchen ha spelas på Råsunda i Solna men av hänsyn till olyckan och en planerad ceremoni fick Djurgården dispens för matchen. På Rickys plats på sektion F stod Tony och såg Djurgårdens och IFK Göteborgs spelare gå in på planen med svarta sorgband på armarna. Efter ett tal av Järnkaminernas ordförande Mats

Jonsson följde en tyst minut.

– Då var det verkligen knäpptyst där inne, säger Tony. Det var riktigt mäktigt. Jag tittade upp och såg två duvor som flög in över Stadion. Det var lite läskigt. Då började jag att gråta.

Tystnaden på ett fullsatt Stadion höll i sig även när domaren blåste i gång matchen och det enda som hördes var bara spridda rop från planen. Först efter att ha följt en överenskommelse om fem minuter utan sång och ramsor drog Järnkaminerna och Sektion F liksom nästan 300 tillresta IFK-fans i gång för full hals. Göteborgs supportrar imponerade med sitt respektfulla agerande.

Aftonbladet Lasse Anrell skrev: ”Bakom alla fanor och färger är vi alla dödliga. Alla svenska supportrar deltar i sorgen efter de två djurgårdarna. Och svensk fanskultur har visat sin storhet. Med såna supportrar kommer lagen att överleva oss alla och storheten kommer att bli tydlig för allt fler”.

I samband med matchen tryckte Järnkaminerna upp en tröja med texten ”Vi är med er överallt” som en hyllning till Ricky och Linus. Tröjan finns fortfarande till försäljning och överskottet går till Astrid Lindgrens barnsjukhus.

Efter matchen samlades allt som lämnats längs med staketet på Lidingövägen ihop av Järnkaminernas Mats Jonsson. Så småningom ska det köras hem till Rickys mamma i Märsta.

Tony ser Djurgårdens matcher från Rickys plats sedan dess. På sektion F träffar han Rickys kompisar och Linus bror som sitter där Linus satt. Han brukar också stöta på några arbetskamrater från FKC Mellansjö, en skola i Täby där Tony är

behandlingsansvarig

– Grejen är att jag är Brynäsare, säger Tony. Då handlar det ju om hockey men jag är riktigt inbiten så jag och Ricky har alltid hållit på och trackat varandra med SMS och så när det har gått dåligt. I dag saknar jag dom där SMS:en och samtalen. Vi hörde av varandra flera gånger i veckan när det var match och de enda gångerna som Ricky över huvud taget blev förbannad var när Djurgården hade förlorat. Han blev helt vansinnig och slängde på luren direkt.

Ricky var känd för sitt lugn och sitt ordningssinne. Som lagerchef på en firma i Märsta hade han benkoll på alla leveranser utan att ens behöva ta hjälp från en dator och lika ordentlig var han när han körde bil. Ingen fick åka med utan säkerhetsbälte och om Tony var med kunde han bli galen på att Ricky alltid skulle hålla hastighetsbegränsningen.

– Ricky gillade att dricka bärs men han hade världens sämsta ölsinne, säger Tony. Det var alltid samma visa. Han sa att han hade sovit ut och ätit bra och allting och så öppnade han första ölen klockan fem och vid nio låg han däckad och sov. Nästan varje midsommar låg han och kvartade runt sju – halv åtta på kvällen. Men det var aldrig nåt bråk, han var inte den som hetsade upp sig i onödan.

Tony har två bröder, Robert och Robin, förutom Ricky och två systrar, Micaela och Elisabeth. Robert håller på Hammarby men Robin, som är tolv, är djurgårdare. Bröderna försökte alla tre att påverka Robins val av klubb men Ricky var den som lyckades. Tony skyller på att det var lättare för Ricky som

bodde i närheten i Märsta.

Den närmaste tiden efter olyckan for Tony fram och tillbaka mellan Märsta och Lidingö. Han tog hand om de andra i familjen och ordnade med begravningen. Men smällen kom i somras och han beskriver det som att få ett basebollträ i huvudet. Nu går han till en terapeut en gång i veckan och så pratar han med sin mamma i telefon.

– Hon är fortfarande sjukskriven och hon vet att jag också mår dåligt. Vi pratar om Ricky och om hur det känns, hur vi mår. Det kommer säkert att ta ett år innan man kommer in i matchen igen. Ricky kommer alltid att finnas där. Speciellt när det är högtider och sånt. Det kommer alltid att kännas. På midsommarafton i år så åkte jag hem till morsan i stället för att åka till mitt landställe. Jag brukar alltid vara där på midsommar men det brukade Ricky också. Han hade sin plats där vid bordet. Jag fixade liksom inte det.

Den 4 maj publicerades Rickys dödsannons med Djurgårdens märke i Dagens Nyheter. Längst ner i annonsen står orden ”Ta inte livet för givet”.

– Jag ville att det skulle stå så, säger Ricky. Min pappa kommer från Kap Verde-öarna, en gammal portugisisk koloni, och där är det mycket kramar och pussar men i Sverige är det inte så. Men ge den du älskar en kram medan du kan. Det är så lätt. Det kan gå från den ena sekunden till den andra och så poff är han eller hon borta. Eller så är man själv inte kvar. Så har du planer på att göra någonting så gör det i stället för att skjuta upp det till en annan dag. För det kommer kanske inte en annan dag.

Kapitel 6

Elmander ut – den Ouden in Allsvenskan omgång 10–19

Av Jonas Riedel

15 juni, Allsvenskan omg. 10, Landskrona BoIS-Djurgårdens IF

Med Kim Källström borta på grund av avstängning var snacket igång igen: Hur skulle Djurgården klara sig utan sin mittfältsgigant? Att sedan även mittbacken Patrik Eriksson-Ohlsson var borta gjorde att en viss oro spreds innan matchen. Sören Åkeby deklarerade dock, som vanligt, benhårt att Djurgården inte står och faller med en eller två spelare. Den här matchen bevisade dock inte helt den tesen.

Djurgården tog tag i spelet och bollinnehavet var högt från början. Effektiviteten var det dock sämre med. De öppnande passarna lyste med sin frånvaro. Undantaget var Babis Stefanidis, som var företagsam på sin kant. Följaktligen var det hans inspel som ledde till Andreas Johansson ledningen i mitten av första halvlek, och en viss optimism kunde anas i laget. Men det fortsätter som det började, stort bollinnehav och få farliga chanser.

Alexander Farneruds kvittering i andra halvlek var

därför inte helt oväntad. Landskrona fick nytt liv och matchen såg ut att kunna glida Djurgården ur händerna. Men repliken kom snabbt. Johan Elmander uppfattar en dålig bakåtpass från Thorvaldsson i Landskrona, hinner före burväktare Svensson och sätter ledningsmålet.

Efter detta faller Djurgården tillbaks och Landskrona tar hand om mer av spelet. En del möjligheter skapar de också, men Djurgården lyckas hålla tätt resten av matchen och tre poäng är bärgade.

Landskrona BoIS – Djurgårdens IF 1–2 (0–1)
0–1 Andreas Johansson (33)
1–1 Alexander Farnerud (66)
1–2 Johan Elmander (68)
Publik: 7242
Varningar, Djurgården: Markus Karlsson, Johan Elmander.
Domare: Anders Frisk, Mölndal.

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Richard Henriksson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin – Johan Arneng, Andreas Johansson, Stefan Bergtoft (76, Daniel Sjölund) – Babis Stefanidis, Johan Elmander (87, Pär Cederqvist), Samuel Wowoah (46, Renè Makondele)

+ Djurgården kan vinna utan Kim Källström.
- Hur viktig är Kim Källström för Djurgårdens spel?

"Vi möter ett lag som är lite i kris och gör allt för att ta poäng mot oss och det är svåra förutsättningar, men vi jobbar hårt hela matchen." – Sören Åkeby

"Kims betydelse överdriven"

Sören Åkeby, 2–1 borta mot Landskrona, vad har du att säga?

– Vi gör en mycket bra match, tycker jag. Vi hade förlorat två poäng onödigt mot AIK i omgången tidigare och då finns det alltid en viss mental oro. Nu visar vi glädje i spelet och det är viktigt. Vi möter ett lag som är lite i kris och gör allt för att ta poäng mot oss och det är svåra förutsättningar, men vi jobbar hårt hela matchen. Det är inte en toppmatch på något sätt, men vi gör det ändå bra. Visst har vi lite tur vid 2-1, men så är det. 1-0 är å andra sidan en delikatess, som hämtad ur instruktionsboken.

Skönt att vinna utan Källström och visa att laget inte står och faller med honom?

– Jag tycker det där är överdrivet. Visst, Kim är kanske Allsvenskans bästa spelare, det skulle vara att avbräck för alla lag att sakna honom. Vi tappar en del offensivt utan honom och vi saknar hans frisparkar. Bergtoft gör en bra match efter förutsättningarna, men han är ju en annan typ av spelare, betydligt mer defensiva, och det förändrar ju vårat spel. Arneng försöker kompensera detta lite och blir lite offensivare, och det är inte hans spel, han gör det för svårt. Han skall vara där bak och samla ihop bollarna och sprida ut dem. Men det är ändå så att vi

klarar oss utan honom, det har blivit alldeles för fixerat runt hans betydelse.

Vilka spelare vill du lyfta fram idag?

– Isaksson gör en kanonmatch, Mackan är lysande, Arneng, Johansson och Babis. De finns flera som är duktiga, men dessa höjer sig lite extra idag.

Daniel Sjölund byts in och ersätter Bergtoft på mittfältet. Hade det inte varit naturligare att lyfta upp honom och sätta Makondele där?

– Jo, det låter kanske lite naturligare, men jag tyckte inte att Makondele var så rörlig och pigg idag som jag hade hoppats, jag ville ha en pigg spelare där. Dessutom ville jag ha en vänsterfot på mittfältet.

Hur var det med Elmander, som blev utbytt?

– Han hade ont i ljumsken redan i halvtid, men då fixade vår naprapat till honom. Men sen blev han tröttare och tröttare och hade ont, så vi tog ut honom. Vi får se hur det är med honom.

23 juni, Allsvenskan omg. 11, Djurgårdens IF-Malmö FF

Så kom den tillslut, årets första hemmaförlust. Malmö FF, av många ansedda som årets största guldaspirant, blev för svåra för ett reservbetonat Djurgården.

Malmö FF hade startat serien lite trevande. I föregående match hade fjolårets skyttekung Peter Ijeh gjort comeback efter skada. När han hoppade in i matchen lyfte sig hela laget ett snäpp och vände underläge till vinst. Idag skulle Ijeh spela sin första match från start för året.

Just Ijehs rörlighet, kombinerat med stor press på

Djurgårdens mittfält (läs Kim Källström), gjorde att Malmö fick en kanonstart. Visserligen var det Niklas Skoog som satte 1-0, men det var Ijehs löpningar som öppnade för honom. Efter detta försökte Djurgården ta tag i spelet. Bollinnehavet ökade, men åter igen saknades Elmander på topp. Fram till straffområdet gick det bra, passningsspelet var fint. Men sedan verkade enda alternativet som fanns vara att lyfta in bollen på höjden mot det långa och väl samlade Malmöförsvaret. Denna taktik var givetvis helt fruktlös, anfallen var många men ofarliga. Hela laget hjälpte i offensiven och många gånger fanns det bara två Djurgårdare kvar på den egna planhalvan.

Den stora offensiven med utebliven produktion resulterade så småningom i ytterligare ett mål av Malmö. Luckorna i Djurgårdens försvar blev för stora och Peter Ijeh kunde början av andra halvlek punktera matchen. Efter detta var Djurgården aldrig i närheten, chanserna stressades fram och i boxen syntes bara Malmöspelare. Årets första hemmaförlust var ett faktum.

Djurgårdens IF – Malmö FF 0–2 (0–1)
0–1 Niklas Skoog (7)
0–2 Peter Ijeh (56)
Publik: 13948
Varningar, Djurgården: Stefan Bergtoft.
Domare: Miro Ukalovic, Hisings Kärra.

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck (46, Stefan Bergtoft), Richard Henriksson, Markus Karlsson,

Mikael Dorsin – Johan Arneng (61, Yannick Bapupa), Andreas Johansson, Kim Källström – Babis Stefanidis, René Makondele, Daniel Sjölund (59, Pär Cederqvist)

+ Spänningen i serien ökade?
- Johan Elmander har en match kvar att spela för Djurgården. Hur mycket Djurgården tappar i anfallsspelet utan honom märktes tydligt.

"Nu spetsades serien till. Det här var en match som vi inte fick förlora. Nu vann vi och är med i racet igen. Det blev inte samma spelmässiga fest som i fjol. Den här matchen var mer taktiskt. Vi hade förmånen att få göra det första målet." – Tom Prahl, tränare i MFF.

"Det märktes att Johan Elmander inte spelade fast jag tycker att Djurgården hade ett bra passningsspel. Vi måste utveckla vårat passningsspel. Vi hade bra koll på Kim Källström och Andreas Johansson, och vi är mycket nöjda med hur vi taktiskt genomförde matchen. De snabba omställningarna är jag nöjd med." – Prahl igen.

"Malmö är bättre än oss i dag. De är aggressivare än oss och är snabbare in i positionerna. Många av våra spelare kom inte upp i normal standard och vi spelar för omständigt. Alldeles för dåliga omställningar. Jag är jättemissnöjd med vad vi presterar samtidigt som det skall sägas att Malmö FF är bra. Jag höjer på hatten för Malmö FF som spelade taktiskt riktigt. De spelade en aggressiv fotboll mot oss. Fast som sagt, jag är väldigt missnöjd med matchen." – Sören Åkeby.

30 juni, Allsvenskan omg. 12, Djurgårdens IF – Hammarby IF

Sista natten med Gänget.

Mikael Dorsin, en riktig järnkamin och djurgårdare sedan barnsben. Johan Elmander, pusselbiten som hade saknats och som skapade effektivitet åt Djurgårdens anfall när han anslöt till truppen förra året. Nu var det deras sista match, i alla fall på länge, för Djurgården, sedan väntade utlandsspel för dem båda. Vad kunde väl passa bättre som avskedsmatch än ett derby inför fullsatta läktare? Nu fattades bara en seger i matchen för att avslutningen skulle bli perfekt.

Matchen började dock inte som det var tänkt, i alla fall inte från djurgårdens sida. Det var Hammarby som tog tag i taktpinnen och var det tyngre laget. I stället för spelövertag fick Djurgården visa prov på största möjliga effektivitet.

Hammarby anföll och sköt, men träffade sällan målet. Det blev, trots chanserna, aldrig så där riktigt farligt. I stället lyckades Djurgården kontra, och efter en fin skarv av Johan Elmander, sätter Kim Källström, helt ologiskt sätt till matchbilden, 1-0 för Djurgården.

Under resten av halvleken fortsatte Hammarby försöka, medan Djurgården fortsatte producera. Elmanders 2–0 var ett oväntat praktskott i krysset, och dog inte matchen där så gjorde den det definitivt när Kim Källström satte 3–0 precis innan pausvilan. Siffrorna i halvtid var nio skott mot mål men noll mål för Hammarby mot fem skott mot mål och tre mål för Djurgården.

Andra halvlek var i stort en väntan på slutsignalen,

matchen var över. Djurgården spelade klokt, jämnade ut spelet och var aldrig i närheten av att tappa sin ledning. I stället kunde en segerrusig publik under en magisk stämning efter matchen tacka laget och fira av sina två utlandsflyttande hjältar.

Djurgårdens IF – Hammarby IF
1–0 Kim Källström (27)
2–0 Johan Elmander (40)
3-0 Kim Källström (45)
Publik: 34 267
Varningar, Djurgården: Elias Storm, Johan Arneng
Domare: Anders Frisk, Mölndal.

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Elias Storm, Markus Karlsson, Mikael Dorsin – Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson – Babis Stefanidis (78, Pär Cederqvist), Johan Elmander (89, René Makondele), Samuel Wowoah (85, Daniel Sjölund)

+ Kylan och effektiviteten framför mål som gör att Djurgården vinner matchen
- Hammarby spelar bitvis bättre än DIF och tillåts anfalla gång på gång i första halvlek.

Sören sorterar intrycken

– Det känns bra. Vi gjorde ingen speciellt bra match, men vi spelade klokt. Hammarby hade väl lite mer boll än vi brukar tillåta dem, men vi hade ju

ändå mest boll i matchen. De gör det ganska bra i början, men vi är vassare i avsluten. Jag tycker resultatet var rättvist om man ser till målchanser, även om det kanske var något mål för stort.

Hammarby hade en del spel i början, men chanserna kändes inte så farliga.

– Nej, det är så vi ser det. Vi visste att de skulle göra allt för att få in ett tidigt mål och få oss lite frustrerade, men de kom väl aldrig till de där riktigt vassa avsluten.

I andra halvlek kändes det som ni bevakade ledningen lite mera.

– Nja, det är ju inte så att jag säger till dem att bara gå ut och bevaka ledningen. Men vi försöker vara lite försiktiga. Vi fortsätter att anfalla och vi försöker att få till mer avslut. Det är viktigt att få till avsluten, annars kan det lätt bli en kontring bakåt. Men vi faller inte hem som vi gjorde i matchen mot AIK utan fortsätter spela vårat spel. Jag tycker fortfarande att det var en hel del tur bakom AIKs mål, men man får inte heller bjuda in dem så i matchen. Det gjorde vi inte mot Hammarby utan vi spelade klokt hela matchen.

9 juli, Allsvenskan omg. 13, Djurgårdens IF – Örgryte IS

Örgryte var det enda lag Djurgården inte lyckades ta poäng mot förra året. Snabba, giftiga anfallare, i Örgrytes fall Afonso och Paulinho, har haft väldigt lätt för Djurgårdens försvar vid flera tillfällen. Dessutom saknades för första matchen utlandsflyttade Johan Elmander och Mikael Dorsin. Ja, det kändes på förhand som om förutsättningarna kunde varit

bättre.

Trots hällregn och mitt i semestertider hade i alla fall nästan 13 000 åskådare kommit, hoppfulla om revansch på ÖIS.

Och till en början såg det rätt bra ut på den såphala stadionmattan. Det var Djurgården som, sin vana trogen, tog hand om spelet. Ända fram till straffområdet såg det bra ut, men sedan blev det dess värre inte så mycket mer. Även om Elmanders ersättare i matchen, Daniel Sjölund, gjorde ett bra jobb, lyckades han inte slita sönder motståndarnas försvar på det sätt Elmander gjort tidigare. Det samlade Örgryte-försvaret tog tämligen enkelt hand om Djurgårdens anfall.

Givetvis dök kontringschanserna upp för Örgryte allt eftersom. Och när man kontrar bjuds man på stora ytor, något som den brasilianska anfallsduon Paulinho och Afonso mycket väl vet hur man skall använda. De vände ut och in på Djurgårdens backlinje och varje chans var lika farlig. Efter ett par av dessa chanser, bland annat ett skott i stolpens insida, får Afonso hur mycket yta som helst utanför straffområdet och det hårda, maskerade skottet sitter otagbart bakom Andreas Isaksson i djurgårdens mål.

Hittills i matchen har det smällt ordentligt. Domare Lars Kratz har slängt upp några gula kort på måfå här och där, men inte visat någon auktoritet alls. Djurgårdspubliken var upprörd och tyckte att de största missarna sker i Örgrytes favör. Rätt eller fel, kontroll på matchen hade han inte.

Djurgården fortsatte hela tiden att föröka, men laget höll inte ihop. Backlinjen hamnade i knät på

Andreas Isaksson och det skapades därför ytor mellan backarna och mittfältet. Ytor som Örgryte fortsatte att utnyttja. När 2-0 ramlat in, med misstänkt offside vid förarbetet, började man se lite uppgivna ut.

I andra halvlek fortsatte Djurgården försöka, men när Örgryte satte sitt tredje mål för dagen är det slut på det roliga. Resten av matchen såg Djurgårdens anfall mer stressade en farliga ut, de var dömda att misslyckats.

Djurgårdens IF – Örgryte IS:
0–1 Afonso Alves (21)
0–2 David Marek (32)
0–3 Paulinho Guára (68)
Publik: 12 845.
Varningar DIF: Patrik Eriksson-Ohlsson, Babis Stefanidis.
Domare: Lars Kratz, Rättvik.

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson, Richard Henriksson (28, Stefan Bergtoft) – Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström – Babis Stefanidis, Daniel Sjölund (72, René Makondele), Samuel Wowoah (59, Pär Cederqvist).

+ Efter matchen presenteras Elmanders ersättare, holländaren Geert den Ouden. Han är efterlängtad.
- Försvarsspelet funkar inte alls, backlinjen faller för långt ner. Egna avsluten är dessutom tama.

Djurgårdens tränare är givetvis besvikna efter matchen. Inte bara på förlusten, utan även på de egna spelarna. Framför allt på backlinjens uppträdande, att man inte följt den taktik man satt upp från början, utan gett Örgrytes anfall alldeles för stora ytor. För Djurgårdens hemsida, dif.se, berättar Sören Åkeby:

"Det finns inga hemskare lag (än ÖIS). Vi hade ett otroligt dåligt försvarsspel, vi kan inte falla tillbaka som vi gjorde mot så här duktiga spelare. Man kan inte ge dem så mycket tid utan måste ligga mycket tajtare. Jag är besviken på hur enkelt vi släppte till målen. Vi hade tryck och bra chanser som vi absolut borde ha gjort några mål på. Men vi hade inte den rätta tyngden."

18 juli, Allsvenskan omg. 14, Örgryte IS – Djurgårdens IF

Med två nyförvärv, Tony Kuivasto och Geert den Ouden, i startelvan och en lite ny taktik var det dags för Djurgården att få revansch för flera raka förluster mot ÖIS. Taktiken gick ut på att starta försiktigt, ligga lågt för hålla ihop laget och att inte gå bort sig. Dessutom låg man hårt på ÖIS båda brassar i anfallet. Därför var det naturligt att Örgryte hade mer boll än vanligt under första halvleken, och Djurgården såg ut att vara lätt tillbakapressat.

Trots ett visst bollövertag var det Djurgården som hade den chansfattiga första halvleken bästa möjlighet. Kuivastos nick räddades dock snyggt av Örgrytes målvakt, Allsvenska debutanten Tommy Naurin.

I andra halvlek ökade Djurgården tempot märkbart. Källström såg pigg ut, och det var också han

som serverade den Ouden bollen vid hans debutmål i Djurgårdströjan. Efter detta hade såväl Babis Stefanidis, Toni Kuivasto och den Ouden chans att utöka ledningen. Men tillslut var det Andreas Johansson som fick bollen i mål efter en nickpass från Patrik Eriksson-Ohlsson.

Resten av matchen ägde Djurgården, man spelade piggt och fantasifullt i anfallsspelet och raderade ut ÖIS forwards i försvarsspelet. den Ouden visade att han skulle kunna ersätta tidigare lånet Johan Elmander på et bra sätt.

Innan matchen var slut han även Johan Arneng fick göra sitt första mål för Djurgården. Båda debutanterna gjorde en strålande debut och Djurgården fick äntligen vinna mot Örgryte. En klar seger av ett mycket klokt och bra spelande DIF.

Örgryte IS – Djurgårdens IF
0–1 Geert den Ouden (49)
0–2 Andreas Johansson (64)
0–3 Johan Arneng (84)
Domare: Martin Ingvarsson, Hässleholm
Publik: 25 281.

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Toni Kuivasto, Patrik Eriksson-Ohlsson, Markus Karlsson – Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström – Babis Stefanidis (66, Rene Makondele), Geert den Ouden (79, Yannick Ngabu Bapupa), Aziz Corr Nyang (85, Daniel Sjölund)

+ Sviten på tre rejäla förluster i rad mot ÖIS bryts. Två nyförvärv, den Ouden och Kuivasto, visar sig vara riktiga förstärkningar.
- Tropiskt regn under eftermiddagen som höll på att göra planen ospelbar och skrämde bort en hel del Gotia cup-ungdomar från matchen.

Äntligen seger mot ÖIS

Sören Åkeby var efter matchen nöjd med laget, och särskilt nöjd var han med nyförvärvet Toni Kuivasto.

– Ja, jag sa ju att jag kände mig ganska säker redan innan matchen. Med Kuivasto i laget så var jag övertygad om att vi skulle få mer stabilitet i backlinjen, och det var ju precis vad vi fick.

– Vi hade ett lite annat upplägg än tidigare i första halvlek där vi var lite försiktigare, medan vi släppte loss mer i andra. Kim (Källström) och (Johan) Arneng var lite loja i första halvlek. Jag tycker att de var väl försiktiga och tappade alldeles för mycket bollar. Jag snackade med dem i pausen och sa att de skulle spela snabbare och enklare och röra sig mer. Vi måste löpa för at de andra skall kunna hitta passningsalternativ. I andra halvlek fungerade det mycket bättre.

Skönt att bryta förlustsviten mot ÖIS?

– Så tänker jag inte. Det var skönt att vinna efter förlusten veckan innan, men sviter och sådant bryr jag mig inte om. Det kan ju vara ett helt nytt lag på planen sedan en serie förluster startade.

Ni låg lågt i första halvlek, var det lite övning inför

Champions League?

– Nej, den matchen tänker vi inte på än. Men visst, vi ser väl lite hur vi skall bete oss i olika situationer och mot ÖIS såg det ju riktigt stabilt ut. Vi kan ju inte bara bjuda till hur som helst och tokanfalla på bortaplan, vi måste spela klokare ibland. Dessutom sa jag till Markus (Karlsson) att ta det lite lugnt i första och inte tänka på offensiven, det var ju länge sedan han spelade på den platsen så jag ville att han skulle känna efter lite i början. Men vi spelade helt taktiskt rätt, helt efter ritningarna. Sen öste vi på mer i andra.

De tidigare så giftiga brassarna syntes inte till så mycket. Hade de en dålig dag eller tog ni bort dem?

– Det var nog vi som tog bort dem. Peo och Toni gjorde en kanonmatch, spelade tight och låg hela tiden i ryggen. Toni är ju en fantastisk spelare, hans säkerhet och bestämdhet smittar av sig på hela backlinjen. Det är mycket hans förtjänst att vi ligger rätt i positionerna hela tiden. Där har vi gjort ett kanonförvärv. Så duktiga mittbackar finns i princip inte i Allsvenskan och vi skall vara glada för att DIF har gjort ett jättejobb där. Det var snabba papper, hade det inte varit det hade han nog spelat i en större liga än Allsvenskan snart.

Och det andra nyförvärvet, den Ouden?

– Han är imponerande klok, sprang lagom för att orka i de 75 minuterna han skulle spela. En chans och ett mål, det är ju så det skall vara. Avslutet är enkelt och behärskat, inga konstigheter eller krångel. Dessutom har han ju kylan och spelsinnet. Många kanske missar när han springer på kanten, tittar upp, ser Adde och chippar in en perfekt boll

till honom. Riktigt bra gjort. Lite mer träning på honom så har vi en riktigt bra spelare. Dessutom är han en riktig spexare som sprider glädje i truppen.

21 juli, Allsvenskan omg. 15, Djurgårdens IF – Örebro SK

Hemmamötet mot Örebro förväntades bli ett passande Djurgården mot ett betongförsvar precis utanför Örebros straffområde. ÖSK hade lyckats bygga skyttegravar hemma på konstgräset, hur skulle det inte bli på bortaplan? Att ÖSK inte hade gjort mål på bortaplan under hela sommaren gjorde inte saken bättre.

Nu blev det inte riktigt så. Visst spelade Örebro kompakt, med Per Gawelin tätt på Kim Källström, men det var faktiskt bortalaget som skapade chanserna i början av matchen. Tre-fyra bra chanser, med bland annat två nickar från Oyuga, gjorde att Isaksson i Djurgårdens mål fick visa världsklass för att freda målet.

Men så, mitt i stormen kom Djurgårdens måltjuv, den Ouden, fram med en tå på en chans som inte är en chans. 1-0 till Djurgården och helt plötsligt började motståndarna bli griniga och hänga med huvudet, självförtroendet tog expresståg hem till Örebro. Djurgården kunde fortsätta skapa chanser, och på en av dessa, precis innan paus, var han där igen, den flygande holländaren. 2-0 och matchen var definitivt avgjord. Tredje målet kom av bara farten i starten av andra halvlek och sedan var det bara för Djurgården att lunka på mot slutsignalen. Örebro väntade redan på bussen hem.

Djurgårdens IF – Örebro SK
1–0 Geert den Ouden (38)
2–0 Geert den Ouden (45)
3–0 Kim Källström (53).
Varningar, Djurgården: Fredrik Stenman.
*Domare:*Håkan Jonasson, Helsingborg.
Publik: 13 136.

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Toni Kuivasto, Patrik Eriksson Ohlsson, Markus Karlsson – Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström (82, Fredrik Stenman) – Aziz Corr Nyang (70, Daniel Sjölund), Geert den Ouden (82, Yannick Ngabu Bapupa), René Makondele

+ Djurgården lyckas lirka upp ett extremt defensivt lag. Nya den Ouden visar det inte är någon tillfällighet att han levererade i debuten.
- Djurgården startar tamt. Hade ÖSK gjort mål på sina chanser där hade matchen kunnat se annorlunda ut.

Sören den orolige

– Innan matchen sa vi att vi skulle vara lite försiktiga. Det var viktigt att undvika att hamna i underläge på någon av deras kontringar. Vi skulle försöka hålla ihop laget. När vi har åkt på underlägen tidigare har många spelare blivit frustrerade. Det ville vi undvika. Jag är inte förvånad över hur Örebro spelade. De kontrade starkt och skapade många farliga chan-

ser. Vi spelade lite huvudlöst. Vi tappade positionerna i anfallsspelet och blev sårbara. Kim (Källström) och Johan (Arneng) drogs isär och sökte upp ytor på kanterna där egentligen ytterbackarna skall vara. Våra ytterbackar var för försiktiga i början, men vi rättade till det och de kom högre upp i banan och kunde stötta Kim och Johan.

Örebro skapade många farliga målchanser i den första halvleken och Andreas Isaksson räddade Djurgården. Ni spelade inte alls enligt planerna. Var du orolig under den perioden?

– Nu kanske Isak (Andreas Isaksson) avgör den här matchen med sina fina räddningar, men även målvakten ingår i laget. Kul för honom att få göra de här räddningarna. Det är inte så ofta han får stå i rampljuset när vi har vunnit. Och jag måste säga att jag var lite orolig när Örebro fick skapa så många målchanser. Egentligen så spelade vi likadant mot Örgryte fast skillnaden då mot nu var att de knappt skapade en enda målchans. När Örebrospelarna var trötta visade vi vad vi kunde. Många lag orkar bara en halvlek mot oss. Till en början spelade de klokt och skapade många bra chanser. Men det tar på krafterna att spela på kontringar. Till en början spelade de kompakt och trångt, men efter första målet fick vi mer ytor.

Nyförvärven presenterade sig med besked. Vi börjar med tvåmålsskytten, och nya mediavillebrådet, Geert den Ouden. Vad kan man säga om honom?

– Ja. Geert har blivit en stor mediafavorit. Det är en glad spillevink som går in och gör två mål. Det är strålande bra. Han är inte fullträ nad men visar ändå att han har bra kvaliteter som fotbollsspelare.

Han har andra kvaliteter än Johan Elmander. Geert gör det mesta enkelt och han har redan visat att han har näsa för mål. Han kommer även med nya ideer om hur han skall spela. Det är en spelare som kommer med åsikter och det är bra. Vi pratar mycket om hur han skall spela.

... och sen har vi Toni Kuivasto. En spelare som snabbt har blivit uppskattad på Stadion.

– Han syns inte så mycket på planen, men vilken försvarsspelare det är. Jag tror inte att det finns någon i Allsvenskan som springer ifrån honom. Han är otroligt bra och gör det mesta enkelt. Han är stor och stark. En fysisk spelare som kan klassas som en riktig Järnkamin. Jag förstår att han redan har blivit en publikfavorit. Han läser spelet bra och kan blockera löpvägar m.m, säger Sören och är så lyriskt att han nästan börjar grina.

Med Babis Stefanidis och Samuel Wowoah på skadelistan fick vi se två lovande, men orutinerade, anfallare på kanterna. Vad kan man säga om Makondeles och Aziz Corr Nyangs insatser?

– Jag tycker att Makondele var lysande. Han gör udda saker med bollen hela tiden och är mycket svår att läsa av för motståndarna. En kanonmatch av honom. Aziz (Corr Nyang) blandar bra saker med mindre bra. Han är fortfarande för valpig och väger lite för lätt ibland. Det är viktigt att han får självförtroende och tar egna beslut. Stundtals var han riktigt bra. Till exempel när han väggar sig fram och slår stickaren till den Ouden. Han behöver mer tid. För att bara vara andra matchen från start är det klart godkänt. Fast Makondele var lite vassare mot Örebro.

Snacket hade varit igång länge. Sista juni skulle Johan Elmander återvända till Feyenoord och när det berömda transferfönstret öppnades i juli så var det garanterat tack och hej för Kim Källström. Sen skulle Djurgårdssagan vara all, det var motståndarlagens supportrar rörande ense om.

Johan Elmander försvann mycket riktigt sista juli, men den andre som försvann var inte Kim Källström, utan något överraskande Mikael Dorsin. Ett kontraktsförslag från franska Strasbourg hägrade, och Djurgården släppte Dorsin som tack för trogen tjänst för en hygglig summa pengar. Sista matchen i djurgårdstöjan för dessa båda, i alla fall för den här gången, spelades mot Hammarby på ett fullsatt Råsunda. Seger med 3-0, efter mål av bland annat Elmander, var en avslutning som hette duga. Hyllningarna från publiken efter matchen ville aldrig ta slut, Råsunda lyfte nästan från marken. Två hjältar, en värvad stjärna och en urdjurgårdare, försvann från lagbygget Djurgården.

Och så stod man plötsligt där utan sin nia, pusselbiten som hade löst anfallsproblemen, och dessutom utan en rutinerad vänsterback. Nu njöts det ute i landet medan alla Djurgårdare oroligt väntade på eventuella nyförvärv.

Tredje juli small det till. Mittbacken Tony Kuivasto, 27 år, spelande i norska Stavanger och med meriter från finska landslaget var klar för DIF. Han skulle ge Djurgården stadga bakåt. På köpet fick man även ett nickstarkt anfallsvapen på 189 centimeter. Sören Åkeby var glad:

– Jag har sett honom flera gånger, det är en mycket skicklig spelare. Är man rankad som tredje bästa back i Finland så säger väl det en hel del. Han spelade med Hyypiä i matchen mot Norge och då var han riktigt bra. Han hade ju killar som Solkjaer och Flo mot sig och klarade av det galant. Han är stor och stark, snabb, bra på huvudet och bra man mot man, ja han har det mesta faktiskt. Det här är en klasspelare, ett riktigt utropstecken.

Enda frågetecknet var väl att det var en mittback, det var ju en vänsterback vi blivit av med? Skulle Markus Karlsson, som spelat så bra på sin mittbacksplats under året, få ta steget tillbaks till vänsterkanten? Svaret fick vänta, Toni var spelklar först till bortamatchen mot Örgryte.

Första matchen utan Elmander och Dorsin spelades hemma mot ÖIS. Och visst saknades de. Tre mål släppte Djurgården in, och anfallsspelet var tamt. Elmanders rörlighet och Dorsins vänsterkantslöpningar lyste med sin frånvaro. Det var tungt och i slutet av matchen hördes upprörda röster på läktaren: ”Va f-n, vi måste ha en ny center, det här håller inte. Kom igen Djurgården, köp!”

Och köpa var precis vad Djurgården gjorde. Redan på presskonferensen efter matchen presenterades Djurgårdens nya ”nia”. Geert den Ouden var namnet och meriterna var som målskytt för RBS Roosendaal, hemmahörande i de nedre regionerna av holländska förstaligan. ”En riktig striker, lång, snabb och mer teknisk än Elmander” sa Sören Åkeby om nyförvärvet. Det där med tekniken kanske var lite överdrivet, men striker skulle visa sig vara en exakt beskrivning.

Nu går det snabbt, nyförvärven står som spön i backen. Dagen efter att den Ouden presenterats skriver nästa spelare på ett kontrakt. Efter att ha spelat ibland annat IFK Göteborg, Milan, och Manchester United var det nu dags för Jesper Blomqvist att ta nästa steg i karriären. Kontraktet med Djurgården gällde året ut med möjlighet till en fortsättning. Jesper hade varit knäskadad länge och enbart spelat sporadiskt under de senaste två åren, men prognosen för knät såg bra ut. En frisk Jesper Blomqvist räknar Djurgården givetvis med som en attraktion i Allsvenskan. Sören Åkeby kommenterar nyförvärvet:

– Det här känns mycket bra. Det är en otroligt bra spelare vi har knutit till oss. Vi hoppas givetvis att han skall vara skadefri fram över, det är väl det enda orosmomentet. Men jag pratade med Jeppe idag och han säger att han känner sig pigg, inte har några problem med skador och känner sig rejält revanschsugen. Att han är bra vet vi ju, det räcker att titta var han har spelat och vad han har presterat där.

Har du bra koll har du på honom som spelare idag?

– Nej, det har jag väl inte, men som jag sa tidigare räcker det att veta vad han presterat tidigare. Nu skall vi låta honom få tid på sig att komma in i laget och spelsystemet och komma i form. Vi tänker inte jäkta på honom, det är inte bra vare sig för honom eller för Djurgården. Men det är helt klart ett kanonförvärv.

Vilken plats i laget är han tänkt att spela på?

– Han är ju vänsterfotat, en vänsterbräddare från början, så det låter väl naturligt att sätta honom till vänster i anfallet. Men jag är övertygad om att han

kan spela på alla platser på vänstersidan, både som mittfältare och som back.

Vad tillför han truppen?

– Förutom att han är en otroligt duktig fotbollsspelare så har han ju massor av rutin och erfarenhet. Det är mycket viktigt att få in i truppen, framför allt nu när vi skall spela ute i Europa.

Vilken form är han i just nu?

– Det kan jag inte svara på än, det får vi kolla. Men som jag sa så har vi inte bråttom, han får den tid han behöver.

Något övrigt du vill säga?

– Jag måste ju säga att det är fantastiskt av föreningen att kunna fixa det här. Glöm inte att vi var uträknade för bara några år sedan. För ett drygt år sedan tror jag aldrig vi hade kunnat göra en sådan här värvning. Men nu har vi nått den nivån att sådana här spelare ser oss som en storklubb, tror på oss och våra idéer. Föreningen har gjort ett stort jobb som nått hit. Att få Jesper till klubben är underbart.

Jesper är dock spelklar förs till slutet av juni. Förhoppningarna är att få med honom i kvalet till Champions League.

Den sista pusselbiten, vänsterbacken, faller på plats en dag senare, den 11 juni. Från Borås och Elfsborg plockas den lovande men oprövade Fredrik Stenman. Djurgården har haft ögonen på Fredrik redan när han spelade i Västerås, men när han var på väg till Elfsborg la man inget bud utan valde i stället att satsa på Dorsin. När Dorsin nu flyttat var det därför naturligt att kontakta Stenman, som inte ställde sig direkt tvekande till att skriva på för Djurgården.

I returmötet mot ÖIS mönstrade Djurgården ett lag med både Kuivasto och den Ouden på planen. Kapten Karlsson hade mycket riktigt fått ta steget ut på vänsterbacken till förmån för Kuivasto. Och det blev succé för båda nyförvärven direkt. Djurgården lyckades vända förlusten med 0-3 från veckan innan till seger med 3-0. Toni Kuivasto var säkerheten själv i backlinjen och den Ouden gjorde mål direkt. Och likadant var det i matchen efter, mot Örebro, säkert backspel av Kuivasto och två mål av den Ouden. Nyförvärven hade visat sig hålla vad de lovade, och var Sören glad innan så var han fullkomligt lyrisk nu.

– Geert är en glad spelevink som går in och gör två mål. Det är strålande bra. Han är inte fullträna men visar ändå att han har bra kvaliteter som fotbollsspelare. Han gör det mesta enkelt och han har redan visat att han har näsa för mål. Han kommer även med nya idéer om hur han skall spela. Det är en spelare som kommer med åsikter och det är bra. Vi pratar mycket om hur han skall spela.

Och om Kuivasto:

– Han syns inte så mycket på planen, men vilken försvarsspelare det är. Jag tror inte att det finns någon i Allsvenskan som springer ifrån honom. Han är otroligt bra och gör det mesta enkelt. Han är stor och stark. En fysisk spelare som kan klassas som en riktig Järnkamin.

Stenmans debuterar med ett inhopp i sluten av matchen mot Örebro. Med i startelvan är han, något överraskande, i kvalet till Champions League borta mot Partizan, Belgrad. Relativ okänd vänsterback i Elfsborg i början av juni, fyra veckor senare i

startelvan i CL-kvalet är snabbt marscherat. Många ställde sig frågande, men Fredrik tvekade aldrig. Han gick och spelade som om han varit ordinarie hela året.

När Stenman spelade fick Marcus Karlsson lämna vänsterbacken och gå tillbaks till sin ordinarie mittbacksplats, medan Patrik Eriksson-Ohlsson fick sätta sig på bänken. Och så här skulle det fortsätta. Patrik, med 4,5 år och nästan 100 allsvenska matcher för DIF, som varit ordinarie sedan han kom till Djurgården och med tiden blivit en spelare med ett riktigt blårandigt hjärta, var hel plötsligt en bänknötare. Situationen var inte lyckad, varken för Patrik eller för Djurgården. När GIF Sundsvall hörde av sig och frågade om han var intresserad att komma dit var det ingen tvekan, Patrik tackade ja och Djurgården godkände affären. Efter att Dorsin lämnat Djurgården tidigare under sommaren blev Djurgården så av med ytterligare en spelare med hjärtat på rätta stället.

Stora förändringar på en kort tid för ett lag som jobbat i flera år med sitt grundspel. Den individuella nivån höjdes säkert under sommaren. Den Ouden gjorde mål i match efter match, Kuivasto var stabil, Stenman växte snabbt in i startelvan och Blomqvist gjorde många bra inhopp. Men som lag fick vi se Djurgårdens sämsta period under året i augusti, förmodligen var dessa förändringar en stor anledning till det. Att man lyckades plocka så många poäng under perioden, trots detta, var en stor bedrift, här avgjordes förmodligen guldstriden.

2 augusti, Allsvenskan omg. 16, IF Elfsborg – Djurgårdens IF

Mitt emellan de två kvalmatcherna till Champions League var det dags att åka till Borås. Tre vikiga poäng för att befästa sin topposition i Allsvenskan stod på spel. Men att tankarna redan var på returmötet mot Partizan syntes tidigt. Det var nämligen Elfsborg om började allra bäst mot ett oinspirerat Djurgården. Det var en dag när stolpar, ribbor dåliga avslut räddade Djurgården. Och effektivitet framför mål från Djurgården

Elfsborg började bäst. Men efter tre-fyra klara målchanser så var det plötsligt Djurgården som gjorde mål, och givetvis var det nye målkungen den Ouden som hittade rätt. Detta fick dock inte fart på Djurgården, Elfsborg fortsatte i stället att trycka tillbaks Djurgården under hela halvleken. Som tur var agerade Andreas Isaksson strålande mellan stolparna de gånger bollarna hittade innanför målramen. Djurgården agerade tamt och ingen verkade vilja ta tag i spelet eller hålla i bollen. Det var stundtals riktigt uselt, och var det inte för målet hade det inte funnits något att ta med från den här halvleken.

I andra halvlek ryckte Djurgården upp sig och jämnade utspelet. Elfsborg fortsatte dock att producera chanser, Isaksson gjorde bland annat en strålande fotparad som hindrade Elfsborg från att kvittera, något som varit klart rättvist.

Mitt i halvleken kommer den Ouden i öppet läge han chippar iskallt bollen över målvakten där inhopparen René Makondele sätter bollen i mål, en boll som förmodligen gått in även utan hjälpsamme Makondeles hjälp.

Nu ger Elfsborg upp, de här var helt enkelt inte deras dag. Resten av matchen är spelet avvaktande och antalet chanser lätträknade. Kanske är det här Djurgårdens sämsta match för året, men tre poäng får man likväl med sig hem.

IF Elfsborg – Djurgårdens IF
0–1 Geert den Ouden (17)
0–2 Rene Muzola Makondele (69)
Varningar, Djurgården: Samuel Wowoah, Geert den Ouden.
Utvisning: Johan Arneng, Djurgården (två gula kort).
Domare: Martin Ingvarsson, Hässleholm
Publik: 9307

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Nicklas Rasck, Toni Kuivasto, Markus Karlsson, Fredrik Stenman – Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson (87, Stefan Bergtoft) – Daniel Sjölund, Geert den Ouden (77, Yannick Ngabu Bapupa), Samuel Wowoah (67, Rene Makondele)

+ Man visar åter prov på stor effektivitet framför mål.
- Djurgården har ständigt svårt att spela bra med Europeiska matcher i faggorna.

Vemodig Peo lämnar DIF för spel i GIF Sundsvall

– Bra Peo!, skriker Sören Åkeby under en av Djur-

gårdens träningar ute på Kaknäs.

Mittbacken Patrik Eriksson Ohlsson har precis levererat en perfekt glidtackling och vunnit bollen. Dagen innan denna träning har det blivit klart att Peo skall lånas ut till GIF Sundsvall och kanske var detta den sista glidtacklingen han delade ut på Kaknäs? Trots detta krigar han på som om att allt vore som vanligt. För Peo finns det bara 100% oavsett om det vore hans första, eller som det var nu, hans sista träning med laget.

– Det är väldigt vemodigt att veta att det är sista gången på ett långt tag, kanske för alltid, som man tränar och spelar här, säger Patrik som kom till Djurgården inför säsongen 1999.

Känns det som för alltid just nu?

– Det är svårt att säga. Man har ju lärt sig det här med fotboll om att man aldrig skall säga någonting för det händer saker så fort i den här branschen just nu. Så man vet aldrig.

Att han lämnade Djurgården mitt under säsongen kom kanske lite oväntat. När Toni Kuivasto anslöt hade Djurgården helt plötsligt tre rutinerade mittbackar av hög klass och det är det inte många lag som har. Men när Peo lämnades utanför laget i matcherna mot Elfsborg, Enköping och Partizan Belgrad, trots två bra fläckfria insatser innan dessa matcher, insåg Peo att det kanske inte skulle bli så mycket mer spel denna säsong. Eftersom Peo vill spela kontinuerligt och inte längre är någon ungdom längre så fanns det bara ett alternativ, och det var att byta klubb.

– Det började med att en dansk klubb (Århus) ringde och ville köpa mig. Då kändes inte det

100%-igt rätt tyckte jag, med familj och allt. I samma veva som jag tackade nej hörde Giffarna av sig och de visste ju om min situation. De hörde av sig ganska omgående. Sen har det gått väldigt fort. Det har bara tagit några dagar.

Hur har dialogen mellan dig och tränarna varit under tiden som du har varit utanför laget?

– Vi har inte pratat någonting i stort sett, utan jag visste varför jag inte fick spela mot Partizan. Jag märker själv att de har valt att satsa på Toni och Mackan och då finner inte jag någon anledning att harva på här. Jag vill ju spela och jag vet att om man sitter på bänken som mittback är det inte så ofta man får komma in. Utan det är bara om någon blir skadad eller avstängd.

Hade du på känn att du skulle bli tredje mittback när Djurgården värvade Toni Kuivasto?

– Nej så kände jag inte. Inget ont om nyförvärven, men jag tycker att vi andra är minst lika bra. Jag tyckte att det var en ganska öppen affär.

Du spelade två matcher som mittback med Toni Kuivasto. Ni slog Örgryte och Örebro med 2x3–0. Blev du förvånad när du blev bänkad i nästa match (Partizan borta)?

– Hade resultaten blivit åt andra hållet så hade jag inte blivit förvånad, men jag tyckte att det fungerade väldigt bra. Speciellt mot Örgryte som vi har haft sådana problem med genom åren. Då blev jag mycket förvånad när jag inte fick spela.

Hur reagerade du då? På Belgrads flygplats efter matchen mot Partizan så såg du riktigt besviken ut, eller kanske rent av ledsen?

– Mer ledsen än besviken var jag. Hade jag varit

yngre hade man kanske blivit förbannad och bitit ihop, men jag har varit här så länge. Så det var jäkligt tungt eftersom jag hade sett fram emot den matchen så länge.

Vad ser du som positivt respektive negativt med flytten?

– Positivt är att jag förhoppningsvis får spela och jag att jag kommer till en stad där jag känner folk och allt blir inte så jättenytt. Omställningen blir inte så stor. Negativt är självklart att flytta härifrån. Jag har varit med under hela resans gång från botten, sett föreningen och supportrarna utvecklas. Så det är klart att det är tungt.

– Jag vet att de (GIF Sundsvall) har väldigt höga ambitioner att göra som Djurgården och börja bygga upp en grund för att sedan jobba sig uppåt. Det är positivt. Nu har de lite taskig ekonomi så det har väl ungefär samma sits som Djurgården hade när jag kom. Men det är inget som säger att det här är en sluthållplats i karriären. Självklart så blir allt mycket enklare socialt. Tjejen är också från Sundsvall. Så för familjen blir det väldigt enkelt. Det är positivt.

Peo har tidigare sagt att han en dag vill flytta tillbaka till Sundsvall för att han har släkt och vänner där uppe. I Sundsvall får han även större chans att utöva sin hobby jakt. Ett flin dyker upp i Peos ansikte när detta ämne tas upp.

– Nu får älgarna passa sig. Jag har saknat det, för det har inte blivit så mycket jakt när jag har varit här, utan det är någonting som jag har längtat efter. Sen får man se om det blir så, man kanske inte har tid i Sundsvall heller.

GIF Sundsvall krigar i botten av tabellen. Hade du tackat jag till att bli utlånad till exempelvis Öster eller Enköping?

– Nej det hade jag inte. Hade det varit någon annan klubb en Sundsvall så hade jag avvaktat eller gått till någon utländsk klubb.

Vad hade familjen sagt om det hade blivit utlandet?

– Då hade det förhoppningsvis stöttat det också fast det hade självklart varit lite tuffare.

Fick du något kontraktsförslag från Århus och hur var det i jämförelse med det från Ham Kam (Norge) som du tackade nej till innan förra säsongen?

– Ja det fick jag. Det var sämre än det norska och hade det kommit nu så här i efterhand kanske jag hade tackat ja till det.

Vad har varit bäst under din tid i Djurgården?

– Det bästa har varit, dels att vi har vunnit, men framförallt gemenskapen i laget och med supporterarna. De har varit fantastiska och vi har haft en avspänd relation. Framförallt har det varit otroligt kul på bortamatcherna. Det är nästan så att det har varit roligare att spela på bortaplan för då har det varit ett så enormt stöd. Det tror jag inte någon annan klubb kommer i närheten av. Det man kommer ihåg är inför matchen mot Elfsborg. Vi bodde i Ulricehamn och skulle åka in till Borås. När vi åkte till Borås så såg vi alla bussar och bilar som var fullastade med djurgårdare. Här skulle vi spela på bortaplan och så det nästan bara djurgårdare där.

Och om vi vänder på frågan. Vad har varit tråkigast?

– Det tråkigaste är nog det här tycker jag. Annars så har jag inga direkt tråkiga minnen förutom när vi

åkte ur, men den här flytten är faktiskt tråkigare tycker jag.

Hur har du utvecklats som fotbollsspelare i Djurgården?

– Jag har blivit mer teknisk även fast jag inte är någon bollkonstnär direkt. Sen har jag även blivit snabbare och starkare. Jag tycker att jag utvecklats på alla plan.

Nu flyttar du från ett topplag till ett bottenlag. Hur tror du att den spelmässiga omställningen kommer att bli?

– Jag är van att vi har bollen i 60% av matcherna. Det blir nog en stor skillnad. Det kommer inte bli lika mycket skönspel utan det kommer att bli mer kamp och krig. Det blir nog den största omställningen.

Hur blårandigt har ditt hjärta blivit under dina år i klubben?

– Nu har jag levt och andats Djurgården i fem år och man har haft sin identitet att man är "är Djurgården". Man är djurgårdare och är fotbollsspelare i Djurgården. Självklart så är det klubben i ens hjärta om man säger så.

Har du någon sista hälsning till alla supportrar som hängt med under dina år i föreningen?

– Det är väl att de skall fortsätta stötta laget som de har gjort. De har varit helt fantastiska och de är bara att tacka och buga för det stöd vi har fått.

Är Giffarnas supportrar förvarnade om dina dribblingar som siste man?

– Nu blir det inga dribblingar det kan jag säga. Inte i det läget som vi (Sundsvall) befinner oss i nu, men det är klart att någon gång blir det nog en

dribbling. Fast inte lika ofta.

Blir det en långboll i stället?

– Jag skulle tro det.

98 seriematcher blev det för Patrik Eriksson Ohlsson i Djurgårdens IF. Lägg där till ett antal matcher i Svenska Cupen och ytterliggare ett antal i UEFA-cupen. En, i moderna mått mätt, trotjänare har lämnat Djurgården. Han kommer att saknas av många, även om det kanske inte är främst för de där dribblingarna som sista gubbe. Fast de hade sin charm de också.

GIF Sundsvall blir det tredje allsvenska laget Patrik Eriksson Ohlsson representerar under sin karriär. Han har tidigare spelat i, förutom Djurgården, Västerås SK.

9 augusti, Allsvenskan omg. 18, Djurgårdens IF – Enköping SK

Enköping hade Djurgården kört över med 4-0 tidigare under året, inte skulle det behöva gå sämre den här gången? Nja, Djurgården höll fortfarande på att jobba sig ur sin formsvacka, och det såg segt ut. I anfallet gjorde Jesper Blomqvist sin första Allsvenska match för Djurgården, och han var en av de få pigga spelarna. Till sin hjälp hade han kanske framförallt två löpvilliga ytterbackar. Men det var Babis Stefanidis som gjorde halvlekens enda mål, på en nickskarv från den Ouden.

Andra halvlek hann knappt börja innan Enköping kvitterade. Minuterna senare får Djurgården straff, men Kim Källström lyckas träffa stolpen.

Den Ouden hade hittills varit osynlig, men på en pass från Blomqvist gör han plötsligt, sin vana tro-

gen, mål. När sedan Kim Källström visar vilja och placerar ett skott från utanför straffområdet förbi Enköpings målvakt är matchen avgjord. Reduceringen kom i slutminuterna, men Djurgården var aldrig hotade. En dag på jobbet.

Djurgårdens IF – Enköping SK
1–0 Babis Stefanidis (35)
1–1 Andreas Hermansson (48)
2–1 Geert den Ouden (59)
3–1 Kim Källström (81)
3–2 Nichlas Norell (90)
Varningar, Djurgården: Yannick Ngabu Bapupa (29)
Domare: Keijo Hyvärinen, Haparanda
Publik: 11 017.

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Markus Karlsson, Toni Kuivasto, Fredrik Stenman – Yannick Ngabu Bapupa, Andreas Johansson, Kim Källström – Babis Stefanidis (71, René Makondele), Geert den Ouden (64, Samuel Wowoah), Jesper Blomqvist (77, Daniel Sjölund)

+ Djurgården visar sin klass, vinner relativt säkert trots oinspirerat spel.
- Tränarna verkar vara osäkra på anledningen till att spelet inte stämmer.

"Det var otroligt skönt att vinna. Jag tycker att vi kontrollerade matchen även om vi blev lite skärrade när de gjorde 1–1. Vi kontrollerade klart i första halvlek men vi får inte slappna av, vilket vi bitvis gjorde i den

andra". Sören Åkeby till dif.se.

"Vi fick 3–2 alldeles för sent för att kunna göra mer", kontrade Enköpings Peter Lenell som också konstaterade att Enköping förlorade mot ett bättre lag, också de till dif.se.

23 augusti, Allsvenskan omg. 19, Djurgårdens IF – Landskrona BoIS

Som vanligt under augusti startade Djurgården matchen i makligt tempo, det här var den spelmässigt sämsta perioden denna säsong. Kanske inte så konstigt, med mycket energi lagt på matcherna mot Partisan i Champions League, och med fyra nya spelare i startelvan. Tempot var lågt och spelarna stillastående. Istället var det Landskrona, med djurgårdsbekantingen Jones Kusi-Asare ensam på topp, som rullade boll. Målchanserna var dock inte särskilt många eller farliga från Landskronas sida heller under halvleken. Den farligaste chansen under halvleken står faktisk Djurgården och den Ouden för i slutet av halvleken, men hans nick går utanför målet.

I andra halvlek är det ett annat Djurgården som kommer ut. Man spelar inte på topp, men en klar nivåskillnad kunde skönjas. Blomqvist hade bytts in och startade starkt, även om han faller tillbaks efter ett tag. Men det är i starten av halvleken matchen avgordes. På en hörna, som Blomqvist ordnat, nickade Djurgårdens Kuivasto bollen till Andreas Johansson som säkert satte bollen i mål. Djurgården tar nu mer tag i spelet, och mitt i halvleken avgör den Ouden matchen. Efter detta sjunker spelnivån

igen. När Djurgården gjorde 3-0 var Landskrona redan ett slaget lag. Det börjar bli tjatigt, men ytterligare en gång vann Djurgården utan att imponera, även om den andra halvleken visade tecken på bättre spel.

Djurgårdens IF – Landskrona BoIS
1–0 Andreas Johansson (47)
2–0 Geert den Ouden (61)
3–0 Geert den Ouden (79)
Varningar, Djurgården: Babis Stefanidis, Markus Karlsson.
Domare: Peter Fröjdfeldt, Eskilstuna.
*Publik:*12 819

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Toni Kuivasto, Markus Karlsson, Fredrik Stenman – Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström (83, Stefan Bergtoft) – Babis Stefanidis (66, Daniel Sjölund), Geert den Ouden, Rene Makondele (46, Jesper Blomqvist)

+ Effektiviteten framför mål är fortsatt fantastiskt bra.
- Spelmässigt ser Djurgården inte ut att ha kommit ur sin formsvacka.

"Den Ouden kanske inte mycket väsen av sig på planen, men han är våran nia och skall göra mål, och det gör han." – Zoran Lukic

Sören den missnöjde

På presskonferensen efter matchen gav Sören Åkeby Landskrona en eloge för deras spel.

– De löpte mer än oss i den första halvleken. Det var ingen av våra forwards som sprang på djupet. Vi drog inte isär deras försvar. Vi får vara glada för att det stod 0-0 i paus.

Sören meddelade även att han höjde tonen under halvtidsvilan.

– Vi gick igenom ett och annat! I den andra halvleken blev laget kompaktare och aggressivare. När vi spelar så genererar det i fler misstag från BoIS. Vi hittar även Adde med några stickare.

– Jag är klart nöjd med resultatet 3-0, men vi kommer att ta upp den första halvleken med spelarna. Den är inte acceptabel.

Kapitel 7

”Djurgården är större än allt”

Av David Bogerius

– Jag tänkte gå på den sista matchen mot Öster, när det redan var avgjort och guldet var klart, men det kändes inte som att jag förtjänade att vara där. Jag hade ju inte sett en enda match så varför skulle jag få vara där och fira. Jag var inte delaktig för fem öre.

Lelle är 36 år och har familj, jobb och ett vårdat yttre. Han har säsongskort på Stockholms Stadion sedan tre år. Den första säsongen, 2001, såg han alla matcher utom den sista mot Helsingborg. 2002 såg han två matcher och 2003 ingen. Men han har inga planer på att inte förnya kortet till 2004.

– Nej, det skulle kännas för definitivt, säger Lelle. Så långt kan jag inte gå. Dessutom är det alltid kompisar som får mina biljetter så min plats står ju inte tom, men det är väl i och för sig ett svepskäl. Någon stans inne i mitt huvud är det ju ändå meningen att det är jag som ska gå och se matcherna.

Lelle har varit djurgårdare sedan han började intressera sig för idrott. Han är uppvuxen i en grannkommun till Stockholm och det fanns tidigt

flera djurgårdare i umgängeskretsen. Han har följt hockey- och fotbollslaget med något varierande intensitet under årens lopp men fotbollsintresset ökade markant under 90-talet.

– Det kan ha varit för att Djurgården var så dåliga under en tid. Jag fick starka känslor för föreningen som hela tiden tycktes kämpa i motvind. Jag ville stå på deras sida och det kändes som att laget behövde allt stöd som fanns att få.

Lelle var oerhört nöjd efter säsongen 2000 då laget storstilat vann superettan. Tillsammans med två arbetskamrater bokade han säsongsbiljetter och fick rätt bra platser på långsidan. Lelle såg fram mot säsongen och matchdagarna som även skulle bli ett socialt nöje med kompisarna. Kanske någon öl innan matchen på puben och sen underhållande fotboll i allsvenskan. Men Lelle märkte snart att det inte alls skulle bli som han hade tänkt sig.

– Jag började svårt att arbeta på matchdagarna. Det var en känsla som smög sig på. Jag hade till slut en klump i magen och kunde inte tänka på något annat än fotbollsmatchen. Arbetsuppgifterna på kontoret var egentligen nog så viktiga men de kändes ointressanta och bagatellartade i jämförelse med vad som väntade på kvällen. Jag ville bara komma i väg från kontoret så fort som möjligt.

Men på puben ökade nervositeten. Lelle blev inget roligt sällskap. Han drack för att slappna av men det hjälpte inget vidare. Fotbollsdiskussionerna och förhandssnacket gjorde det bara värre. Säsongen i allsvenskan 2001 började dessutom på värsta tänkbara sätt med två tunga förluster.

– Allting vände för laget i ett derby på Råsunda.

Jag kommer inte ihåg så mycket på grund av mitt tillstånd men jag vet att det faktiskt blev värre när Djurgården började ta över spelet för då tändes förhoppningarna vilket ökade spänningen ännu mer. Jag hade försökt lindra min nervositet med uppgivenhet men det gick ju inte när Djurgården och Stefan Rehn började dominera totalt på planen.

När Djurgården kvitterade i 86:e minuten märkte Lelle att han vrålade som en befriad apa med armarna uppsträcka mot skyn och att ögonen fylldes av tårar. Innan dess hade han inte sagt ett ord under hela matchen.

– Sen började laget att vinna. Det gick fram som en ångvält i tabellen men Lelle mådde inte mycket bättre under matcherna för det. Nu fanns visserligen inget hot om nedflyttning kvar men i stället inleddes en fruktansvärt påfrestande toppstrid mot Hammarby.

Fotbollssnacket på jobbet hade nu utökats och spridits ut från dagen innan och efter match till veckans samtliga dagar. Lelle delade snabbt upp hammarbyarna på jobbet i två kategorier: de han kunde och de han inte kunde prata med.

– Det går ganska bra när de kan något om fotboll och är någorlunda objektiva i sitt snack. De värsta är de som bara snappat upp en del typiska uttryck men varken har koll eller genuin klubbkänsla. De finns en hel del sådana hammarbyare även om det verkar som att de var vanligare för ett par år sedan.

Historien om den lidelsefulle fotbollssupportern utan distans har berättats förr. Som mest uppmärksammad i Nick Hornbys Fever Pitch.

– När jag läste den boken tyckte jag att Hornby

var en gnällmåns med ett lyxproblem. Jag menar, han är supporter till ett topplag i Premier League – Arsenal. Hur många gånger har Arsenal torskat i det allsvenska kvalet mot Degerfors på Stora Valla? Men nu när det gått bättre för Djurgården har jag större förståelse för Hornby. Man skaffar sig alltid nya förhoppningar att våndas runt. Det spelar ingen roll om det är kvalspel i Champions League eller en bottenmatch i superettan.

Men inte bara jobbet och det sociala umgänget på matchdagarna blev lidande för Lelles förhållande till Djurgården. Fritiden gick ofta åt till trånga bilresor till och från bortamatcherna medan Lelles sambo satt hemma med tvåårige Rasmus. Väl hemma kretsade Lelles tankar allt oftare runt Djurgården och den täta toppstriden i allsvenskan. Det hela kulminerade i matchen mot GIF Sundsvall på Stockholms Stadion när Stefan Rehn fick sitt segermål bortdömt för offside i matchens slutminuter.

– Jag skrek som en dåre. Jag var fullkomligt från vettet. Jag drogs visserligen med av massan på läktaren men jag var förmodligen en av de värsta. Jag stod upp på ett räcke och skrek och viftade med nävarna och sen tog jag några språngsteg ner för trappan på sektionen nedanför, som om jag skulle någonstans. Hade min son Rasmus sett mig hade han förmodligen blivit rädd eftersom hans pappa betedde sig som en komplett idiot. En komplett nykter idiot.

Efteråt stack Lelle ifrån sina bänkkamrater i vrede. Han stannade vid första bästa pub, den bredvid Stureparken, och trots att han inte kände igen någon av de som var där kunde han känna en stor

samhörighet med dem. Det var alla lika besvikna och förbannade som Lelle.

– Jag hade inga kontanter utan lämnade in kortet i baren. Jag var så knäckt över linjemannens flagga att jag bara lät det skena.

Några timmar och flera öl och groggar senare ringde Lelles sambo på mobiltelefonen och undrade när han tänkte komma hem.

”Jag får se” sa Lelle.

”Tänk på att du ska jobba i morgon”

”Det skiter jag i”

”Jaha, men tänk på att du har en familj nu!”

”Djurgår’n är min familj. Djurgårdsfamiljen. Djurgår’n är större än allt. Hör du det?

Lelle vaknade i Tyresö. På soffbordet framför honom stod ett tiotal ölburkar och en överfull askkopp. I den andra soffan låg en för Lelle okänd kille i Djurgårdens matchtröja och jeans och sov med vidöppen mun. Klockan på videon stod på 09:31. Efterfesten var slut och Djurgår’n var större än allt. Lelles sambo hade lämnat Rasmus på dagis för två timmar sedan.

– Det är kanske det där uppvaknandet i Tyresö som man kan skratta mest åt i dag men jag tycker faktiskt att det är en sån där grej som kanske händer någon gång och min sambo visade en del förståelse. Det stora problemet var hur jag mådde under och innan matcherna med min överdrivna nervositet som bättre beskrivs som illamående. Den hade blivit så kraftig att jag under vintern började förstå att jag egentligen inte såg fram mot nästa säsong. Det hade blivit mer och mer av en plåga att se matcherna.

Lelle skippade premiärmatchen 2002 i Malmö och stod sedan över "hemmapremiären" på Råsunda mot AIK. Det blev för tufft att börja med ett derby. Han mer eller mindre tvingades med på matchen mot Malmö FF av sina kompisar men gick i halvtid då Malmö ledde med 3-1.

– Jag insåg att jag inte längre klarar att se Djurgården live men gick ändå på den sista hemmamatchen mot Sundsvall. Jag var nära att svimma när Sundsvall tog ledningen och såg inte när Johan Elmander kvitterade eftersom jag stod på toaletten och trodde att jag skulle kräkas. När Stefan Rehn satte 2-1 var jag inne på min plats men fullständigt apatisk av nervositet. Den fruktansvärt frustrerande jakten på segermålet förbyttes omgående till en minst lika nervplågande kamp för att hålla resultatet.

Säsongen 2003 följde Lelle några av matcherna på text-tv. Men det går inte bara att sätta sig i soffan och titta.

– Resultatet får inte bara komma upp så där som vilken annan nyhet som helst. Det blir för abrupt. Jag slår på TV:n och trycker in sidan 377 på fjärrkontrollen men medan det bläddras fram går jag ut från rummet. Sen går jag in efter ett tag när jag vet att rätt sida ligger framme. Med dunkande hjärta låtsas jag pyssla med andra saker i rummet som för att liksom lura TV:n att det är inte så viktigt och att den inte behöver bry sig om att jäklas med mig. Först håller jag för handen så jag inte ser nånting men det hjälper inte, siffrorna kommer förr eller senare alltid som en chock. När det är ett positivt resultat och Djurgår'n leder så tar det ändå några

långa sekunder innan det fäster. Sen känner jag mer lättnad än glädje.

Sportradion är inget alternativ. Det är enligt Lelle nästan lika farligt som att vara på plats. Ovissheten och känslan av att vara i radioreporterns våld är snudd på lika illa som atmosfären och den laddade stämningen på läktaren. Den klatschiga signaturen för mål fyller Lelles kropp med lika stora delar förhoppningar som förlamande skräck.

Lelle vet inte om han kommer att se någon mer match på Stadion eller någon annan stans.

– Jag kanske får köra någon slags terapi och mjukstarta med att gå på landskamper, det är ju en helt annan femma, eller hockeymatcher. Mina kamrater säger att jag ska försöka börja tänka logiskt och rationellt och helt enkelt ta fotbollen för vad den är. Men det är lätt att säga när AIK vänder 0-3 till 3-3 på matchens tolv sista minuter. Jag blir nervös bara jag tänker på det.

Fotnot: Lelle heter egentligen något annat.

KAPITEL 8

Djurgården i Europa – kvalet till Champions League

Av Thomas Alexanderson

Det som skulle bli Djurgårdens stora äventyr denna säsong började på självaste midsommarafton. Då lottades kvalet till Champions League och i tombolan fanns allt från storheter som Celtic och Anderlecht till mindre glamourösa namn Shaktar Donetsk och Wisla Krakow. Supportrarna höll två tummar. En för ett kul resmål, festerna i Dublin, Köpenhamn och Bordeaux ville många gärna uppleva igen, och en för en sportslig chans att gå vidare. Efter en snabb titt på vilka lag och städer det kunde bli kunde konstaterades snabbt att det skulle bli svårt få båda tummarna nöjda.

Lottningen är egentligen ett kapitel för sig. Lagen som lottas mot varandra delas upp i två halvor – en seedad och en oseedad halva. Djurgården var mycket nära att hamna på den seedade halvan men upplösningen i ligorna i Österrike och Polen gick inte riktigt Djurgårdens väg. GAK Graz och Wisla Krakow vann sina respektive ligor och de två lagen hade bättre poäng på UEFA:s klubbranking än Djurgården. Poäng som baseras på hur det går dels för laget

och del för de andra lagen från samma land i de europeiska cuperna. Djurgården fick finna sig i att vara bäst av de sämre lagen.

Kvalomgångarna till Champions League är tre till antalet. I den första kvalomgången slåss blåbärsnationerna mot varandra. Hälften av dessa amatörgäng skall sållas bort. Den andra hälften får oftast finna sig i att bli överkörda av lag som till exempel Celtic. Sveriges representant i turneringen går in i kvalomgång två. Där hamnade alltså Djurgården, med minsta marginal på samma halva som blåbärsländerna. Det innebar att Djurgården kunde lottas mot Celtic, Anderlecht, Slavia Prag, Rosenborg, Wisla Kraków, Dinamo Zagreb, Grazer AK, Shakhtar Donetsk, Partizan Belgrad, FC Köpenhamn, Maccabi Tel-Aviv, CSKA Sofia, MTK Budapest och CSKA Moskva.

Vinnarna i kvalomgång två var inte bara kvalificerade till nästa kvalomgång. De var dessutom klara för spel i UEFA-cupen. Det är nämligen där den tredje kvalrundans förlorare får fortsätta. Vid avancemang skulle Djurgården därmed få minst ytterligare fyra europamatcher.

Lottningen gick inte riktigt Djurgårdens och supportrarnas väg. Resmål: Belgrad. Motståndare: Partizan. För andra året i rad lottades alltså Partizan Belgrad mot de svenska mästarna. Förra säsongen slog de ut Hammarby i motsvarande kvalrunda. 1–1, 4–0 blev det då.

– När vi fick Partizan Belgrad var första tanken ”å gud inte dem”, men undan för undan så har vi blivit mer optimistiska, sa Zoran Lukic.

Intresset för matchen var givetvis stort men intresset för att åka till Belgrad var mindre. Hammarbyarnas resa året innan blev inte speciellt lyckad och ett antal svenskar blev misshandlade. Inne på arenan föll ett regn av prylar av varierat slag över Hammarbyarnas sektion.

Djurgårdens reseklubben styrde dock upp en riktigt välorganiserad resa. Risken att hamna i fel kvarter och bli misshandlad var minimal om man följde Reseklubbens instruktioner. Prylregnet under matchen kunde emellertid inte Reseklubben göra så mycket åt.

Drygt 300 personer repade mod för att åka ned och stötta Djurgården på plats.

"Kan vi hålla nollan har vi gjort halva jobbet"

Intervju med djurgårdstränaren Zoran Lukic inför bortamatchen mot Partizan Belgrad:

Givetvis så måste drömresultatet vara en seger, men vad räcker för att ni skall vara någorlunda nöjda?

– Skulle vi förlora med till exempel 1-0 eller 2-1 så tror jag att vi kan vända på hemmaplan.

Förra säsongen var det spel i UEFA-cupen. Nu gäller det spel i Champions League. Känns det annorlunda inför den här uppgiften i jämförelse med den förra året och vad lärde ni er av de matcherna?

– Javisst. Champions League känns mycket större och är även större. Nu spelade vi sex europamatcher förra året och är lite mer erfarna taktiskt. Vi vet vad som är viktigt att tänka på så vi får hoppas att vi lärt oss något från förra årets matcher.

Hur tror du att matchbilden kommer att se ut?

– Jag tror att det blir mycket bollinnehav för Partizan. Det kommer att spela ett kortpassningsspel medan vi kommer att vänta på våra chanser. Partizan är väldigt skickliga på att växla från lågt till högt tempo och då går det väldigt fort.

Kan det vara en fördel att Partizan spelar lite som er och att ni kan spela på samma sätt som era motståndare i Allsvenskan?

– Ja, det tror vi. Det kan vara en fördel. Kan vi kanske backa lite och stänga ytor för dem kanske vi kan leva på deras misstag. Åtminstone under den första halvtimmen. Då får vi se vad det är för lag vi möter egentligen.

Vad är nyckeln till framgång för Djurgården i matchen och när är Partizan som mest sårbara?

– Kan vi hålla nollan har vi gjort halva jobbet skulle jag vilja påstå och skulle vi göra ett mål är det en ännu större bedrift. Främsta målet är att släppa in så lite mål som möjligt. Jag tror att Partizan är som mest sårbara när de är på väg framåt och vi lyckas vinna bollen. Då kan vi ställa om snabbt och överraska dem när de har lite folk i försvaret.

Många spelare har varit, eller är, skadade. Hur är läget i truppen inför avresan?

– Den vi i dagsläget saknar är Babis. Annars är de övriga vi har räknat med friska. Vi är väl förberedda på den här matchen både fysiskt och mentalt.

Är du orolig för att några av spelarna inte håller för internationella matcher som den här mot Partizan Belgrad?

– Ja, men det hjälper inte att gå och oroa sig. Nu får våra spelare chansen att gå in och visa att de hål-

ler mot sådant här motstånd. Vi har en spelare som vi kanske inte tror klarar det än och det är Aziz, men vi är säkra på att det kommer att bli en stor spelare med tiden och då får han spela sådana här matcher för att lära sig.

Kan man säga att Partizan har bättre spelare, men att Djurgården är bättre som lag?

– Det är jag inte säker på. Vi kanske underskattar våra spelare. På vissa positioner är några av deras spelare kanske bättre än våra, men jag tror inte att de överlag är bättre på alla positioner.

Är vi för fega i Sverige när det gäller att våga tro på sig själv? Tittar vi för mycket på motståndarna och deras material i stället för att se på vårat eget?

– Ja vi är lite fega. Jag tror inte att deras elva spelare är bättre än våra elva om man tittar och jämför en och en. Vi kommer ihåg deras match mot Hammarby, men vi måste ha klart för oss att de spelar i en liga som är ganska dålig. Att de vinner den med nitton poäng är snarare en bekräftelse på att det är en dålig liga de spelar i, och jag tror att Djurgården är väldigt nära att slå dem.

***

Ett ras(c)kt kliv ut i Europa

Niclas Rasck, du får göra Champions League-debut vid 33-års ålder. Bättre sent än aldrig?

– Ja det är skönt. Det är på tiden att man får göra det och det känns lite speciellt. Det är lite annat än Allsvenskan. Man vet att det är lite större så det skall bli väldigt kul.

Trodde du på det här när Jens Nilsson (Kalmar FF) sparkade in tre bollar mot er på Stadion våren 1999?

– Nej. Det kan jag inte säga att jag trodde just då, men man kunde ju alltid hoppas att man skulle få vara med någon gång.

Vilka mål har ni satt upp till Champions League-kvalet?

– Nu är målsättningen att slå Partizan. Sen får vi se vad som väntar i nästa omgång.

Det kan gå undan i europacuperna. Känner du dig väl förberedd på den här uppgiften?

– Ja det känns så. Vi får spela lite smartare och ligga kvar lite mer med hela laget.

I Allsvenskan brukar vi få se en riktigt offensiv högerback när Niclas Rasck spelar. Får vi se samma offensiv mot Partizan?

– Förhoppningsvis, men jag skulle tro att det blir lite mer defensivt än vanligt. Speciellt på bortaplan när det är viktigt att hålla tätt och inte bjuda på för mycket.

Du har tidigare haft Patrik Eriksson Ohlsson innanför dig. Nu är det Toni Kuivasto. Hur tycker du att det har fungerat?

– Det har fungerat mycket bra. Han är en så pass bra spelare så det är kul att ha honom bredvid sig. Jag tycker att han är jäkligt bra.

Hur ser du på era chanser att gå vidare?

– Om vi inte släpper till för mycket borta så tror jag inte att det är någon omöjlighet att vi grejar detta.

***

Kval till Champions League , Andra kvalomgången första matchen, 30 juli FK Partizan Belgrad – Djurgårdens IF

Djurgården kom till Belgrad med hopp om att hålla nere siffrorna och att eventuellt kunna göra ett mål. Målsättningen infriades på alla sätt. 1-1 slutade matchen som till en början dominerades stort av hemmalaget. Två bollar tog i målställningen bakom Andreas Isaksson. Hemmalaget hade väldigt mycket boll men skapade i övrigt förvånansvärt få chanser. Djurgården spelade oväntat fegt och det var inga blårandiga spelare, Andreas Johansson undantagen, som vågade ta initiativ och hålla i bollen i den första halvleken. Partizans ytterbackar gick högt upp och hade massor av ytor på Djurgårdens planhalva .

Efter pausvilan kom ett helt nytt Djurgården in på plan. Andreas Johansson fick då sällskap av några lagkamrater som hade repat mod i omklädningsrummet. Resultatet av detta var ett modigare Djurgården som vågade och kunde gå till anfall. Därför kändes hemmalagets ledningsmål som en kalldusch trots hemmalagets övertag i den första halvleken. Sasa Ilic kunde rulla in en stolpretur.

Nu kunde man befara att Djurgården skulle ge slaget förlorat och att hemmalaget, stärkta av målet, bara skulle trumma på. Så blev det inte. I stället fortsatte Djurgården att anfalla och i den 72:a matchminuter kom utdelningen. Daniel Sjölund vann bollen på mittplan och passade Andreas Johansson. "Adde" slog en djup passning centralt mot höger där Makondele hade glömts bort av Partizan-försvaret. Denne höll iskallt i bollen innan han runda-

de målvakten. Skottet letade sig in i nätmaskorna och Djurgården hade kvitterat och skaffat sig ett utmärkt utgångsläge inför returen.

FK Partizan Belgrad – Djurgårdens IF 1-1 (0–0)
1–0 Sasa Ilic (60)
1–1 René Makondele (72)
Publik: 25000
Domare: Attila Hanacsek

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Markus Karlsson, Toni Kuivasto, Fredrik Stenman (Stefan Bergtoft) – Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson, René Makondele, Geert den Ouden (Samuel Wowoah), Aziz Corr Nyang (Daniel Sjölund)

+ Inte nog med att resultatet var bra. Djurgården bjöd även på fin fotboll i den andra halvleken. Andreas Johansson visade hög klass under matchen.
- Djurgården var otroligt passiva i den första halvleken. Något som mycket väl kunde inneburit ett par baklängesmål.

Noterbart: Tränarduon Sören och Zoran petade Patrik Eriksson Ohlsson till förmån för nyförvärvet Fredrik Stenman. Unge Stenman tog plats till vänster och Markus Karlsson flyttades in i mitten efter att ha gjort ett par matcher just till vänster i försvaret.

"Vi ville ha in mer snabbhet och kvickhet"

Sören Åkeby var mycket nöjd med resultatet nere i Belgrad. Efter matchen berättade han att han var överaskad över hur Partizan spelade samt förklarade varför Patrik Eriksson Ohlsson lämnades utanför laget.

Fick ni matchen dit ni ville ha den?

– Ja det tycker jag. I den första halvleken var målet att spela disciplinerat. Vi skulle hålla ihop laget och spela snålt. Det var viktigt att stå emot den första halvtimmen. Vi antog att det skulle komma en anstormning och det gjorde det ju. Jag tycker att vi lyckades ganska bra med vår taktik.

Ni fick låna bollen mer i den andra halvleken. Vad berodde det på?

– I den andra halvleken använde vi oss av samma taktik som i den första. Skillnaden var att vi vågade ta löpningar. De dog lite grann och höll inte ihop laget. Det öppnade för oss. Jag tycker att vi till viss del kontrollerar matchen när Partizan gör 1-0. Det är starkt av oss att kunna vända. Jag tycker att vi får 1-1 rättvist. Med lite kyla och tur hade vi även kunnat få ett mål till.

Spelade Partizan så som du hade förväntat dig?

– Nej, inte alls. När jag såg dem i en träningsmatch spelade de enbart korta bollar. Anders Linderoth (Hammarbys tränare) hade visserligen sagt att deras ytterbackar kunde komma att springa som "jehun" på kanterna, men det kom ändå som en liten överraskning eftersom vi inte hade sett något av det.

Ni valde att spela med Fredrik Stenman i backlinjen i stället för Patrik Eriksson Ohlsson. Varför?

– Vi ville ha in mer snabbhet och kvickhet. Efter-

som Partizan inte slår så mycket långbollar tyckte vi att det kunde vara bra med mer snabbhet.

Är det några speciella spelare som du tycker förtjänar överbetyg efter matchen?

– Jag tycker att hela backlinjen gjorde ett jättejobb. Även Andreas Johansson var väldigt duktig.

***

Reserapport från Belgrad

Det fanns två organiserade alternativ för att ta sig till och från Belgrad. Alternativ ett var att resa tur och retur över dagen. Alternativ två var en resa som innehöll en övernattning (natten till matchdag) och hemresa samtidigt som alternativ ett. De som valde det sisnämnda alternativet rapporterade att en hård tennisturnering samt en trevlig kväll på staden hade avverkats.

För de som åkte över dagen började resan runt niorycket på Arlanda. Spända och förväntansfulla på vad som kunde vänta nere i Belgrad samlades de över en eller ett par öl på Arlandas pubar. I takt med att fler och fler glas hamnade inne hos diskarna så ökade även stämningen.

Flygresan tog två timmar och tjugo minuter och avverkades utan problem. Möjligtvis blev planet lite baktungt när lampan för säkerhetsbältet slocknade. Drygt halva planet hade då planerat in ett toalettbesök.

Väl framme i Belgrad möttes resesällskapet av ett lite gråmulet väder. Temperaturen var ganska behaglig just den dagen och med tanken på den

värme som lamslog Sverige vid denna tidpunkt så var de flesta nöjda och glada.

Efter en guidad tur inne på flygplatsen möttes vi av den Serbiska välkomstkommiten. En busslast poliser utrustade med vartenda polistillbehör du kan tänkas komma på. Det var hjälm, axelskydd, benskydd med mera. Givetvis så var de även ordentligt beväpnade. Släng dig i väggen, Robocop!

Välkomstkommiten gjorde inte mycket väsen av sig men blotta åsynen av dem gjorde att stämningen sjönk en aning. En viss oro om vad som kunde vänta lite senare infann sig. Om det var så här redan på flygplatsen, hur skulle det då bli sen?

Fem bussar rullade sedan vidare mot puben. Fyra bussar med supportrar och en med poliser. På motorvägen in till Belgrad var hastigheterna inte särskilt svindlande. Bussarna rullade på i dryga 50 km/h kändes det som, men trots detta var det knappast så att de övriga gamla öststatskärrorna susade förbi.

Innan matchen samlades alla djurgårdare på något som påminde om en blandning av motell och vägkrog. Den pub som först var abonnerad visade sig ligga lite väl nära Partizans arena. Återigen dök ett skäl till oro upp. Först alla poliser som hälsade oss välkomna och därefter låg den tilltänkta puben på osäker mark.

Nu visade det sig att vägkrogen passade alldeles utmärkt. Serveringen skedde inte över disk utan personal gick runt med vagnar och sålde dryck. Det var en blandning av öl och sprit som fanns att tillgå. Allt till en billig penning, men trots detta rejält kryddade i jämförelse med normala Belgradspriser.

Även mat fanns att tillgå. Betalade gjorde de flesta med euro. I växel kom dinarer.

I takt med att serveringvagnarna tömdes blev Djurgårdarna på plats allt segervissare. Sångerna avlöste varandra.

När de sista vagnarna hade tömts var det dags för avfärd. Totalt sex bussar med supportrar och en med poliser rullade i väg mot Partizan Stadium. Väl framme vi arenan väntade nästa välkomstkomitté. Innan den mötte upp hade bussarna stannat utanför arenans ena kortsida. Där hade ett hundratal meter spärrats av för att ge 300 svenskar trygghet och utrymme för att ta sig till arenan. Inga biljetter revs utan det vara bara att traska in. "Bara" kanske man kan skriva om man inte såg de tusentals Partizan-supportrar som stod vid sidan om och väntade. Endast poliskedjor höll dem ifrån oss djurgårdare. Motståndarnas supportrar var måttligt roade och visade ganska tydligt med diverse gester vad de tyckte och tänkte. Lite mynt och annat smått och gott kom även flygande, men eftersom de befann sig så pass långt ifrån var det ingen större fara.

Desto närmare var de inne på arenan. En poliskedja, tio stolar i bredd och ett hönsnät fanns som säkerthetsmarginal mellan djurgårdsklacken och motståndarfansen Juzni Front. Partizan har två stora supporgrupperingar som har varsin kortsida på Partizan Stadium. På motsatt sida fanns Grobari 70. En, enligt rykten, något värre gruppering än våra grannar.

Juzni Front visade än mer tydligt hur ovälkomna vi var. På närmare håll kunde de gester som tidigare kallats "diverse gester" nu urskiljas tydligare.

Partizan Stadium var en färggglad upplevelse. Löparbanor gjorde att man hamnade en bit ifrån och avsaknaden av tak gör att det blir svårare att skapa bra tryck. De 25000 åskådarna lyckades dock otroligt bra med tanke på förutsättningarna. De 300 ettriga djurgårdarna kunde i alla fall sticka emellan och höras när det var lite tystare på arenan. Den envisa sången varade under hela matchen och Partizanerna verkade något irriterade när det inte ens blev tyst när deras hemmafavoriter gjorde 1-0.

Den envisa sången renderade sedan i ett lätt sommarregn. Ett sommarregn av mynt och flaskor och andra små tillbehör. Även nötter kastades på djurgårdarna. Det sista kändes väldigt harmlöst i jämförelse hur det är att få ett mynt i huvudet.

Runt 21:30 blev det plötsligt ganska tyst inne på Partizan Stadium. Daniel Sjölund vann bollen och petade till Andreas Johansson. "Adde" slog en passning till en fri Makondele som rundade målvakten och satte bollen högt i nätmaskorna.

När bollen tog fart mot målet kändes det som en evighet. Skulle Djurgården göra mål? Svaret blev ett kraftigt JA från läktarhåll och de tillresta åskådarna bjöd på ett kraftigt ras i glädjeyran. Ett ras som påminde om tiden på Johanneshovs så kallade apberg på 80-talet. Efter drygt fyra minuters hårt jubel hade klacken till slut samlat sig och kunde unisont sjunga "Klockan slår"

"72 Mekondele" gick att läsa på den stora skärmen på motsatt sida.

Målet fick inte motståndaranhängarna på direkt bättre humör. Glädjande var dock att inte all negativ energi riktades mot djurgårdarna. Nu fick även

hemmaspelarna ta del av deras vrede och frustration.

Minuter efter målet fick Djurgården en frispark. Kim Källström stegade fram och fick på en kanon som prickade ribban. Mycket talar för att ribban darrar fortfarande. Under ett par knäsvaga minuter funderade vi på vad som kunde ha hänt om det skottet hade letat sig in i nätmaskorna i stället.

När domaren blåste av matchen kunde samtliga pusta ut. Djurgården hade gjort en bra insats mot Partizan Belgrad. Vi hade stått upp både på planen och läktaren.

Hoppet om avancemang till nästa kvalomgång levde i allra högsta grad.

Kval till Champions League, Andra kvalomgången andra matchen, 8 augusti Djurgårdens IF – FK Partizan Belgrad

Ett fantastiskt tifo och en enorm ljudkuliss mötte spelarna när de gjorde entré till returmatchen mot Partizan Belgrad. Förhoppningarna var stora om att Djurgården skulle kunna avancera vidare till nästa kvalomgång och närmare 30 000 åskådare fanns på Råsunda.

De blårandiga inledde matchen helt utan respekt för sina motståndare. Laget spelade mycket bra och ett mål hängde tidigt i luften. Andreas Johansson krutade in en sträckt vänstervrist som till och med kan ha gjort Kim Källström avundsjuk. Då hade matchklockan bara tickat i tio minuter.

Efter 25 minuter tvingades Johan Arneng att utgå efter en vårdslös. In kom Bapupa som snart höll på att göra sitt livs mål. Den respektlöse Bapupa fick på

en bra träff strax utanför straffområdet efter ett lysande anfall. Skottet gick i en bana över allt och alla men träffade stolpen.

Djurgården spelade mycket bra under hela den första halvleken och motståndarna hade inte mycket att komma med de stunder de hade bollen. Men Djurgården tappade mycket av sitt spel och satt snart i Andreas Isakssons knä varpå Partizan Belgrad kunde skapa ett par chanser. Målet kom efter 60 minuters spel när Sasa Ilic, målskytten från första matchen, fick på ett hårt skott från den vänstra delen av straffområdet.

Bara ett par minuter senare avgjordes matchen. Den ryske domaren Baskakov föll för ett billigt fall i Djurgårdens straffområde och blåste straff. En straff som Malbasa förvaltade.

Domare Baskakov gjorde ingen vidare match och det är svårt att anklaga honom för att ha varit hemmadomare efter den här tillstälningen.

Ett vilt kämpande Djurgården jagade sedan kvittering. Inhopparen Samuel Wowoah lyckades nicka in ett inlägg när en kvart återstod att spela, men närmare kom inte hemmalaget. Farligare än ett skott i burgaveln av djurgårdsdebutanten Jesper Blomqvist kom inte laget och det syntes tydligt att krafterna var slut.

Djurgården gjorde i alla fall ett gott jobb i de två matcherna och förtjänade ett bättre öde. Fast vem blir gladare av att falla med flaggan i topp?

Djurgårdens IF – FK Partizan Belgrad 2-2 (1-0)
1–0 Andreas Johansson (10)
1–1 Sasa Ilic (62)

1–2 Nikola Malbasa (67, str)
2–2 Samuel Wowoah (77)
Varningar:
Djurgården: Niclas Rasck
Partizan Belgrad: Nikola Malbasa
Domare: Jurij Baskakov, Ryssland
Publik: 28 287

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Toni Kuivasto, Markus Karlsson, Fredrik Stenman – Johan Arneng (26, Yannick Bapupa), Andreas Johansson, Kim Källström – Babis Stefanidis (67, Jesper Blomqvist), Geert den Ouden (69, Samuel Wowoah), René Makondele.

+ Djurgårdens första halvlek var lysande. Stämningen på Råsunda var fantastisk med undantag för en och annan pryl som kastades in på planen.
– Geert den Ouden öser in mål i allsvenskan men visade under de två matcherna mot Partizan Belgrad inte något som påminde om europeisk toppklass. Johan Elmander hade passat bättre i de här matcherna.

"Sen får de en skitstraff"

Sören Åkeby kommenterar hemmamatchen i Champions League-kvalet.

Hur ser du på matchen nu när du har lite distans till den?

– Vi gör en mycket bra första halvlek men kom

omedvetet för långt ner i andra så att Partizan började skapa tryck. Det straffade sig på en gång, och det kändes riktigt onödigt på något sätt. Sen tyckte jag att vi dog lite och då kom straffen. Sen försökte vi köra på men det räckte inte. Men vi gör en bra match.

Hur påverkades ni av att Johan Arneng fick kliva av?

– Jag tror att det betydde en hel del, kolla själv på hur Johan spelar, han är en turbomaskin som sliter enormt och förstör mycket av motståndarnas spel. Hans passningsspel var också riktigt bra. Bapupa gjorde en bra match, all heder åt han, men han har kanske inte samma placeringsförmåga som Johan har.

Vad är du mest nöjd med?

– Taktiskt sett är jag mycket nöjd, vi spelade disciplinerat, vi låg tätt på dem borta och lät dem ha mycket boll. Hemma klev vi mycket högre upp och lyckades verkligen störa dem.

Vilka spelare är du mest nöjd med i matcherna mot Partizan Belgrad?

– "Adde" Johansson är det stora utropstecknet. Han har vuxit enormt och varit fenomenalt bra. Jag tycker att han blivit av med sina svackor som han kunde ha tidigare. Men jag tycker att alla i laget ska ha en stor eloge för sin insats.

Vad har ni lärt er till nästa års eventuella europaspel?

– Ja, det är mycket. Men vi måste först utvärdera det här noga. Man ser att man spelar annorlunda borta och hemma vilket har varit nyttigt för spelarna. Domarna håller en helt annan nivå än vad vi är vana vid. Ingen plats för gnäll, bara tuta och köra. Ja, domaren på Råsunda var en katastrof. Johan blir

brutalt kapad och han funderade inte ens på att ta fram kortet. Sen får de en skitstraff. Aldrig att vi hade fått den i Belgrad. Men nu var det en rysk domare som dömde och jag är säker på att han omedvetet gynnar det serbiska laget. Men det är inte hans fel, det är vansinne av UEFA att ta ut en rysk domare när Partizan spelar. Det är som om en norrman skulle döma oss, det finns ju inte. Jag tror inte att en spansk domare skulle ha blåst straff, han skulle ha genomskådat filmningen direkt.

Kapitel 9

Cup-kraschen

Av Thomas Alexanderson

3 maj, Svenska Cupen Omg. 2, Oxelösunds IK – Djurgårdens IF

En tävlingsmatch skall man alltid ta på allvar. Visserligen har Svenska Cupen inte samma status som Allsvenskan, men målsättningen måste ändå alltid vara att försöka vinna så många tävlingsmatcher som möjligt. Vinner man dessa vinner man även titlar. Det gjorde Djurgården förra året. Då vann laget samtliga sina matcher i cupen och därmed så vann man givetvis även turneringen. I år var målsättningen den samma.

Efter lottningen stod det klart att Division 4-laget Oxelösund skulle försöka stoppa Djurgården. Givetvis en tuff uppgift för bandyortens fotbollskrigare.

Djurgårdens tränare Sören Åkeby förstod redan innan avspark att en skräll, modell gigantisk, aldrig skulle inträffa och därmed så kunde han skämta lite allmänt om matchen. Både före och efter. Först poängterade han dock vikten av att vinna mot Oxelösund.

– Vi är titelförsvarare och tar det här seriöst. Vi vilar de spelare som vi tycker är i behov av det. Kim (Källström) fick till exempel. inte på sig skon i dag efter en smäll han fick i landskampen (Sverige-Kroatien) i går. Han cyklade bara på träningen i dag. Micke (Dorsin) och Babis (Stefanidis) har även de spelat mycket.

– De som får spela nu måste visa framfötterna inför fortsättningen. Jag blir besviken om vi inte vinner med mer än fem mål.

Ni brukar alltid se en och annan match med era kommande motståndare så vi kan väl ta för givet att du såg Oxelösunds senaste seriematch mot Vingåker som de förlorade med 3–1.

– Det var en tung förlust De var värda en pinne. De var lite orättvist tycker jag. De var värda minst oavgjort och hade häng i den första halvleken, svarar Åkeby vilt chansande.

Statistiken visade att två gula- och ett rött kort delades ut till Oxelösundsspelare i matchen. Robert Svensson fick syna det röda. Det verkar vara ett tufft lag ni får möta?

– Robban är en ful spelare. Vi får försöka hoppa undan när han kommer.

Djurgården hade inga som heslt problem att hoppa undan när Robert Svensson kom farande. Oxelösund, tränade av den klassiska straffskytten mot Gais i kvalet 1985, Stefan Rexin, var underlägsna. Om inte Djurgården hade slagit av på takten i den andra halvleken så hade halvtidssiffrorna 5–0 kunnat bli det dubbla. Nu stannade det vid 7–0 i stället.

Sista halvtimmen fick även målvakten Dembo

Tourray vara med på de offensiva fasta situationerna. Ivrigt påhejad av de tillresta supportrarna. Något mål för Dembo blev det dock inte den här gången.

Oxelösunds IK – Djurgården 0–7 (0–5)
0–1 Niclas Rasck (14)
0–2 René Makondele (24)
0–3 Samuel Wowoah (32)
0–4 René Makondele (35)
0–5 Daniel Sjölund (37)
0–6 Samuel Wowoah (50)
0–7 René Makondele (82)
Publik: 2672

Djurgårdens laguppställning:
Dembo Tourray
Niclas Rasck (70, Elias Storm), Patrik Eriksson Ohlsson, Rickard Henriksson, Richard Spong
Johan Arneng (70, Babis Stefanidis), Stefan Bergtoft, René Makondele
Aziz Corr Nyang, Daniel Sjölund (70, Johan Elmander), Samuel Wowoah.

+ Kul för Oxelösund att få fint främmande.
- Babis Stefanidis och Johan Elmander såg inte helt motiverade ut med tjugo minuter kvar att spela och i ledning med 6–0.

"Ja, alla, haha ..." Oxelösunds tränare, förre djurgårdaren Stefan Rexin, svarar på frågan om det var några spelare i Djurgården som imponerade.

29 maj, Svenska Cupen Omg 3, Gefle IF – Djurgårdens IF

En på papperet svårare uppgift än Oxelösund väntade på Djurgården i nästa omgång av Svenska Cupen. Superettanlaget Gefle IF och match på Strömvallen stod på programmet. Och visst blev Gefle än något svårare nöt att knäcka än Oxelösund. Den här gången skrevs segersiffrorna nämligen bara till 6–0.

Med tre, lindrigt sagt, snabba mål hade Djurgården punkterat matchen. Inom loppet av tre minuter hade Babis Stefanidis, Johan Arneng och Andreas Johansson gjort varsitt mål.

Gefle IF – Djurgården 0–6 (0–4)
0–1 Babis Stefanidis (14)
0–2 Johan Arneng (15)
0–3 Andreas Johansson (16)
0–4 Andreas Johansson (33)
0–5 Rene Makondele (47)
0–6 Per Cederqvist (67)
Publik: 1810

Djurgårdens laguppställning:
Dembo Tourray
Niclas Rasck, Richard Spong, Markus Karlsson, Rickard Henriksson
Johan Arneng, Stefan Bergtoft, Andreas Johansson (Samuel Wowoah 70)
Babis Stefanidis (Pär Cederqvist 55), Daniel Sjölund (Aziz Corr Nyang 62).

+ Att vinna med sex bollar mot ett lag från Super-

ettan tyder på klass ...
- ... men skall skillnaden mellan Allsvenskan och Superettan verkligen vara så stor?

" Vi gör en riktigt bra match. Vi dödade den tidigt men fortsatte trots det att spela på. Vi hade många fina anfalla och visade upp en fin inställning. Hela laget jobbade i 90 minuter och det är jag mycket nöjd med. Sen visade vi att vi har flera spelare som håller hög kvalitet" – Sören Åkeby

26 juni, Svenska Cupen Omg 4, Malmö FF – Djurgårdens IF

Det blev en ny match mot Malmö FF bara ett par dagar efter 0–2-förlusten i Allsvenskan på Stockholms Stadion. Då tyckte Sören Åkeby att Djurgården uppträdde som ett juniorlag. Ett uttalande som han korrigerade någon dag senare. Då hade juniorlag ändrats till pojklag. Chansen till revansch på Malmö FF fanns alltså i Svenska Cupen. Bara någon dag innan matchen stod det klart att Djurgården inte skulle behålla Feyenoord-lånet Johan Elmander och att vänsterbacken Mikael Dorsin skulle säljas till franska RC Strasbourg. De två fick i alla fall spela tiden ut i Djurgården med motiveringen att "bästa laget skall spela".

Malmö FF verkade inte ta lika allvarligt på det här med Svenska Cupen som Djurgården. Ett bevis på det var att Mattias Asper fick ledigt mellan stolparna till förmån för andramålvakten Lee Baxter. Med Baxter i mål brukar Djurgården ha lite extra tur mot MFF och så även den här gången. Redan efter fem minuter var Baxter olycklig vid ett inlägg och bol-

len hamnade hos Andreas Johansson som kunde ge Djurgården ledningen.

Andreas Johansson blev sedan fälld i straffområdet med straff som följd. En straff som Kim Källström förvaltade på bästa sätt. Efter målet verkade det som att luften gick ur Malmö FF som visade prov på ineffektivitet och slarvigt försvarsspel. I halvlekens slutskede punkterade Johan Arneng matchen med Djurgårdens tredje mål. Den första halvleken var mycket bra genomförd av Djurgården.

När domaren blåste i gång den andra halvleken var matchen redan död. En gäspning, modell längre, tog matchen till mål. René Makondele hann med att göra 4-0 i matchens slutskede, och det var ungefär det enda som hände under matchens sista halva.

Djurgården hade fått sin revansch, och det med besked.

Malmö FF-Djurgårdens IF 0–4 (0–3)
0–1 Andreas Johansson (5)
0–2 Kim Källström (16, straff)
0–3 Johan Arneng (45)
0–4 René Makondele (86)
Publik: 6069

Andras Isaksson
Richard Spong, Rickard Henriksson, Markus Karlsson, Mikael Dorsin
Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström
Babis Stefanidis, Johan Elmander, Samuel Wowoah
(Officiella uppgifter om byten saknas)

+ Styrkebesked av DIF att ta revansch på Malmö FF. 4–0 är utklassning
- Nyheterna att Johan Elmander och Mikael Dorsin skull lämna Djurgården inom kort spred oro bland DIF-fansen

2oktober, Svenska Cupen Omg 5, Djurgårdens IF – AIK

Djurgården mot AIK i Svenska Cupen – igen. Förra säsongen möttes de i finalen på Råsunda. I år redan i kvartfinalen och den här gången på Stadion. En arena som knappt gick att känna igen bland alla kravallstaket som ställts upp för att hjälpa ordningsvakterna och matchvärdarna att hålla ordningen under matchens gång. Djurgården valde att vila ett flertal spelare i denna match. Saknades gjorde Andreas Isaksson, Niclas Rasck, Jesper Blomqvist, Geert den Ouden och Babis Stefanidis.

– "Isak" har inte stått i några cupmatcher tidigare och vi vill inte gå i från detta nu (Isaksson stod mot Malmö för att Dembo var på landslagssamling. Annars så var det uttalat att cupen skulle vara Dembos). Dembo skall få stå i de här matcherna. När det gäller Niclas kan man säga att han drabbats av "ålderskrämpor". Han har känningar lite varstans och behöver lite längre tid på sig att återhämta sig efter matcherna, sa Sören Åkeby innan matchen och fortsatte:

– Det skall bli jäkligt kul att spela derby på Stadion och jag hoppas verkligen att allt kommer att gå bra. Vi skall verkligen se till att vi snyter AIK i näsan en gång till den här säsongen!

Snyta AIK i näsan kan man verkligen säga att Djurgården gjorde. I den första halvleken kunde man tro att Djurgården försökte hjälpa AIK till ett ledningsmål. Så taffligt och lojt var spelarnas agerande. AIK fick skapa chans på chans, men målvakten Dembo Tourray visade med besked att han kan fylla luckan efter Andreas Isaksson den dagen han försvinner utomlands.

När den andra halvleken drog i gång var Djurgården mycket piggare. AIK hade tydligen fått sina chanser och när de oartigt nog inte tog till vara på dem så tyckte Djurgården att det var dags att lägga in nästa växel. Andreas Johansson sköt ett skott som Håkan Svensson räddade, men inhopparen Bapupas retur förmådde han inte att stoppa vilket betydde 1-0 till Djurgården med en kvart kvar att spela. Dessförinnan hade Djurgården bytt ut nyckelspelarna Markus Karlsson och Johan Arneng. Djurgårdens laguppställning påminde då mer om den som brukar spela i utvecklingsserien.

AIK gav dock inte upp trots att de fick nyförvärvet Pa Moudou Kah utvisad efter två gula kort. Med fyra minuter kvar av ordinarie matchtid petade Mats Rubarth in bollen från nära håll i samband med en frispark. Djurgården ägde då matchen och det kändes trots allt som att Djurgården skulle dra det längsta strået i en eventuell förlängning.

Den känslan visade sig stämma till fullo. Pigga inhopparen Stefan Bergtoft blev en smått osannolik matchvinnare när han följde upp ett väggspel med Samuel Wowoah med en sträck vrist som fick bollen att gå via ribban och in. Publiken i hästskon jublade i högan sky samtidigt som AIK-arna på fonläk-

taren fick se rullgardinen rullas ned framför ögonen på dem.

Matchen på Stadion var annars en rejäl retroupplevelse. De två klackarna hånade varandra i 90 minuter samtidigt som klubbarnas extremgrupperingar pekade finger åt varandra. Tillställningen kan klassas som barnförbjuden och det verkade också folk ha räknat med.

En trist incident inträffade i samband med AIK:s mål. En matchvärd plockade upp en hemgjord smällare/bomb som därefter brann av. En handske räddade lyckligtvis handen.

Djurgården – AIK 2–1 (0–0) eft. förl.)
1–0 Yannick Bapupa (75)
1–1 Mats Rubarth (86)
2–1 Stefan Bergtoft (102)
Publik: 8980

Djurgårdens laguppställning:
Dembo Tourray
Fredrik Stenman, Toni Kuivasto, Markus Karlsson (56, Elias Storm), Rickard Henriksson Johan Arneng (71, Stefan Bergtoft), Kim Källström, Andreas Johansson
Daniel Sjölund (65, Yannick Bapupa), Samuel Wowoah, René Makondele

Sören summerar cupderbyt

– Vår första halvlek är utan tvekan Dembos halvlek. Vi är riktigt riktigt dåliga i första halvlek. Den enda

spelaren som får godkänt är Dembo. Vi ligger långt ifrån motståndarna, och är nonchalanta och loja. Första halvleken går till historien för att den var så jävla dålig.

Hur tror du att matchbilden påverkades av att AIK tvingades avvara Derek Boateng i den andra halvleken?

– Inte en aning. Jag märkte inte ens att han vart utbytt. Däremot så märkte jag att han var bra i första, det kan jag hålla med om. Fast det är lätt att vara bra när vi är dåliga. När vi kommer för långt i från motståndarna och skall man spela mot ett lag som spelar som AIK måste man ligga mycket tightare och våga kliva upp. Vi är för fega under matchen. Våra ytterbackar står kvar och väntar. Spelar de med en topp så finns det ingen anledning att stanna hemma med fyra spelare. Då räcker det med två. Där måste vi ransaka oss själva lite, men jag tycker att det blir bättre i andra. Vi sa att vi måste komma närmare dem och det gjorde vi i den andra halvleken. Och sen är det klart att vi fick ytterligare tryck på dem när vi fick spela med en man mer.

Den ordinarie vänsterbacken placerades till höger och en mittback fick spela till vänster. Är det inte mer normalt att spela spelare på sina ordinarie positioner i så många fall som möjligt?

– Det är ingen skillnad. Stenman spelar ytterback till höger i U21-landslaget och det var läge för honom att visa det även i Djurgården. Rickard är visserligen mittback, men han vet hur man spelar ute till vänster och vet hur vi spelar.

Markus Karlsson och Johan Arneng plockades av banan i den andra halvleken, Varför?

– Markus hade ont i baksidan av låret och vi ville

inte riskera någonting för framtiden utan då valde vi att göra ett byte. Johan Arneng såg seg ut i dag och det var enbart därför vi tog ut honom. Sen tycker jag att Bergtoft gör ett strålande inhopp.

Bytena blev otroligt lyckade och det måste kännas kul som tränare att få sådan utdelning?

– Det är alltid roligt att man någon gång får krediter för att man gör bra byten, flinar Sören

Hur mår man som tränare när man har slagit AIK två gånger i rad?

– Mycket, mycket bra. Mycket, mycket bra.

Lugnet efter stormen

Klockan är runt 22:30 denna torsdagskväll när Lars Erbom, vice ordförande och säkerhetsansvarig i Djurgården IF, kommer gående över Stadions fuktiga gräsmatta. Någon timme tidigare har Stefan Bergtoft, med en sträckt vrist, skjutit Djurgården till semifinal i Svenska Cupen. Men när man ser sig om på Stadion ser det inte ut som att det har varit en fotbollsmatch inne på arenan. Området ser mer ut som en krigszon.

Mängder av matchvärdar med gula jackor plockar undan alla de kravallstaket, och det var ett par stycken, som fungerat "hinder" för de grupperingar som har andra intressen i samband med matchen utöver fotbollen.

Djurgården mot AIK på Stockholms Stadion var allt annat än en familjeföreställning och det märktes även på åskådarklientelet. Fruar och barn fick stanna hemma denna afton. Inne på arenan avlöste

klackarnas nidramsor varandra, samtidigt som de två s.k. ”firmagrupperingarna” pekade finger och gestikulerade åt varandra samtidigt som ordningsvakterna fick kämpa för att hålla isär dem.

Djurgårdens säkerhetsansvarige, och även vice ordförande, Lars Erbom var trots allt runt omkring nöjd med arrangemanget.

– Med hänsyn till att det inte blev fullt så blev det hanterligt. Det blev glapputrymmen inne på arenan som vi kunde utnyttja. Det tråkiga som hände var den där smällen där en av våra vakter tog upp den här smällaren, eller bomben får vi kalla den, och skadade sin hand ordentligt. Han fick åka till sjukhuset. I övrigt så tycker jag att det gått väldigt bra. Allt har fungerat jättebra kring- och inne i arenan. Innan matchen hade vi ett tumult nere vid Stureplan men efter det så har vi inte hört någonting rapporteras och det betyder att AIK-arna har åkt hem helt enkelt.

Det här som inträffade nere vid Stureplan kan väl knappast ha så mycket med er arbete kring matchen att göra?

– Absolut inte. Det har inget med arenan att göra utan det är ett möte som inträffar även om vi skulle spela på Råsunda.

Hur ser du på arrangemanget i övrigt med alla vakter och kravallstaket?

Inramningen ser kanske lite underlig ut med tanke på den mängd säkerhetsvakter vi har runt arenan, men det sportliga är ju fulländat med ett 1-1-resultat följt av en förlängning där Djurgården får avgöra på hemmaplan. Det kan inte bli bättre.

Det fanns inga poliser inne på arenan. Varför?

– Så skall det alltid vara. Polisen står startberedd utanför om det skulle hända någonting. Vi hade ungefär 180 poliser runt arenan som skulle kommit in om det skulle ha hänt något, men så länge det inte förlöper någon risk så finns det ingen anledning till att ta in dem.

Om det dyker upp samma möjlighet nästa år med att kunna/få chansen att arrangera ett derby mot AIK eller Hammarby. Tar ni den chansen då också?

– Det kan mycket väl bli här. Det får vi se då vilken match det är, men är det final så spelar vi inte här. Det går inte för en sådan match blir fullsatt på Råsunda.

I semifinalen blir det länsderby på Stadion. Assyriska Föreningen från Södertälje kommer på besök och det blir något färre kravallstaket inne på och runt om Stadion.

16 oktober, Svenska Cupen semifinal, Djurgårdens IF – Assyriska FF

Förhoppningarna om en ny dubbel var stora hos djurgårdspubliken. Det var redan bäddat för en ny triumf i Svenska Cupen eftersom Djurgården "bara" skulle behöva besegra Assyriska FF från Södertälje i semifinalen. I finalen var det sedan tänkt att IF Elfsborg, som i Allsvenskan hade målskillnaden 0–12 uppe i Stockholm, skulle bli en munsbit.

Publiken svek denna semifinal. Endast 3370 åskådare kom till Stadion och många av dem var från Södertälje. Kanske hade publiken på känn vad som skulle hända? De som var där förstod i alla fall väldigt tidigt vad som var på väg att ske. Assyriska fick

göra lite som de ville mot ett håglöst djurgårdslag. Maken till underskattning har sällan skådats. Utdelningen kom efter tio minuter när de blårandiga stod och stirrade på sina motståndare. Ett passivt försvarsspel och ett mindre lyckat ingripande av Andreas Isaksson, som fick stå eftersom Dembo var på landslagsuppdrag, gjorde att Pierre Bengtsson kunde nicka in matchens första mål.

"Nu kanske de vaknar" hördes folk på läktaren säga. Det gjorde inte Djurgården. Inom loppet av tre minuter gjorde Assyriskas bästa målskytt Christos Christoforidis två mål och matchen var punkterad. Djurgårdens insats var verkligen miserabel. Ett mål till hann Assyriska i en halvlek som kanske är en av Djurgårdens sämsta i modern tid.

Den tillstymmelse till spel som fanns i inledningen av den andra halvleken försvann snabbt när en obalanserad Markus Karlsson fick rött kort i den 52:a matchminuten. Resten av matchen blev en transportsträcka och flera gånger under matchen hördes högljudda burop från publiken.

– Det var vi värda, tyckte Stefan Bergtoft.

Cupen var över för den här gången och detta på grund av att en guldmatch mot Halmstad väntade ett par dagar senare. Givetvis är det ganska logiskt att fokus fanns på den matchen, men nog borde det kunna gå att ladda för en cupsemifinal också?

Djurgårdens IF – Assyriska FF 0–4 (0–4)
0–1 Pierre Bengtsson (10)
0–2 Christos Christoforidis (22)
0–3 Christos Christoforidis (24)
0–4 Pagguy Zunda (39)

Publik: 3381

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson
Niclas Rasck, Toni Kuivasto, Markus Karlsson (utv. 52)
Johan Arneng, Kim Källström (71, Samuel Wowoah), Andreas Johansson
Babis Stefanidis (52, Yannick Bapupa), Geert den Ouden, René Makondele (54, Stefan Bergtoft)

+ .....
- Detta måste ha varit en av tidernas sämsta djurgårdsmatcher.

"Händer det här på söndag igen så byter vi ut hela laget till nästa säsong" – Sören Åkeby, på www.svenskafans.com

Kapitel 10

Viva Kim Källström

av David Bogerius

Materialförvaltaren Kjelle "Lunkan" Lundkvist tittar bort mot träningsplanen. Där står djurgårdsspelarna med böjda ryggar och skriver sina autografer på papper och t-tröjor. Runt omkring trängs kanske 40-50 pojkar och några flickor i lågstadieålder under överseende av pappor och några knattelags ledare i prydliga klubboveraller. Klockan närmar sig tolv och Djurgården har precis avslutat ett så kallat "öppet" träningspass – ett pass där allmänheten släpps in på träningsanläggningen på Kaknäs.

– Jag tror dom börjar tröttna på det där, säger "Lunkan" och nickar bort mot folksamlingen och spelarna som skriver så pennorna glöder.

En efter en lyckas spelare som Geert den Ouden och Fredrik Stenman att skriva sig fria men klungan runt Kim Mikael Källström ser knappt ut att minska i storlek. Även de som fått sina autografer vill dröja sig kvar.

Bakom klungan knallar Niclas Rasck bort mot omklädningsrummet men en av knattarna runt Kim lägger märke till honom och utbrister misstänk-

samt:

– Du! Vänta! Har jag tagit din autograf?

– Eehh, svarar Rasck efter några sekunders tystnad. Det vet jag faktiskt inte.

På verandan vid klubbhuset sitter några journalister i solgasset och väntar – på Kim. De underhålls av tränaren Zoran Lukic som pratar om spelare som måste våga mer och bli tuffare. Det är mitt i veckan och långt till match men Zorans ögon glöder. Han försvinner in i omklädningsrummet med jämna mellanrum men återkommer och fortsätter monologen i omgångar.

Till slut kommer Kim med en svans av några killar som ännu inte kan slita sig från stjärnans närvaro. Först när han sätter sig vid ett bord med tidningen Stockholm Citys reporter plockas de små supportrarna upp av en storväxt pappa. Efter några steg mot grinden vänder sig pappan om och ropar ”Bra match i går. Kim! Men det var synd att du inte fick spela hela matchen!”

– Ja, men jag fick en halvlek i alla fall, säger Kim och ser lite lurig ut. Kanske skämtar han bara bort sitt missnöje eller så var det faktiskt mer speltid än vad han hade räknat med i landskampen.

De allra sista kidsen, den ena i Kim Källströmtröja, har nu snappat upp något att säga och springer fram och tillbaks nedanför verandan och ropar ”Bra match i går, Kim” några gånger innan även han lämnar Kaknäs.

Omklädningsrummen fylls av svettiga träningskläder och duschrummet av fuktig ånga medan Siwan gör i ordning husmanskost till lunch. De snabbast ombytta spelarna slår sig ner vid bor-

det och tar för sig medan Kim skakar hand med Stockholm Citys reporter och går vidare till nästa bord där han ska göra en intervju för föreningens matchprogram till den stundade matchen mot AIK.

Kim kliar sig i håret som börjar växa sig långt. Snart är han tvungen att bära ett sånt där litet smalt och nästan osynligt pannband som blivit populärt bland de långhårigare spelarna. Sen vänder han blicken mot träningsplanerna som nu ligger tysta och tomma. Det blev inga frisparkar efter träningen i dag.

– Jag hade en frispark i bortamatchen mot Partizan Belgrad som egentligen kändes bättre för mig än den som tog i ribban, men då stod muren bara sex och en halv meter ifrån mig i stället för nio och då har jag inte kunskapen så att jag kan slå bollen över muren. Bollen tog i ansiktet på en i deras lag. Det är det som är tråkigt när man spelar internationella matcher, att muren alltid kommer så oerhört nära. Visst, man borde träna mer och köra på egen hand man det blir rätt mycket fotboll ändå. Jag tror att de bästa frisparksskyttarna oftast är lite äldre. Dom har tränat mycket.

Kim Källström är 20 år gammal. Det är lätt att glömma. Kanske för att han har spelat elitfotboll på seniornivå sedan 1999. Eller för att han utstrålar självförtroende. Det kan uppfattas som kaxighet och det kan få en och annan sportjournalist att, kanske omedvetet, börja leta fel när nummer 16 beträder planen i sin alltid långärmade tröja. Under hans tid i Djurgården har hans blick i TV-kamerorna förändrats. Då var den förväntansfull och uppmärksam, nu är den mer trött. Som om den bara väntade

på nästa uttjatade fråga som var dum från början.

Nu kommenterar han inte ens något som handlar om när, var, hur och om han ska bli proffs. Han säger det inte själv men det är ganska uppenbart att han inte gillar tanken på sig själv som en spelare som blivit kvar, deppande över sin situation som stjärna i Sveriges bästa lag.

– I min ålder är man fortfarande mottaglig och utvecklingsbar och jag tycker absolut att jag fortfarande utvecklas i Djurgården. Det är oerhört mycket folk som tycker och tänker saker om hur man gör och hur man spelar och det räcker inte att bara vara bra utan det krävs hela tiden nånting mer, säger Kim. Man får lära sig att hantera saker som människa och det kan vara bra att få göra det i en ung ålder. Det kan blåsa lite snålt och då gäller det bara att borra ner huvudet och köra.

Kim hör ibland vad som skriks på Stadions läktare, särskilt om han precis har misslyckats med en passning. Han vet att många förväntar sig att Djurgår'n alltid ska spela bra fotboll.

– Men ibland gör man misstag man inte riktigt kan förklara. Man bestämmer sig på en tiondels sekund och ofta beror det på att man ser vart man vill ha bollen. Då försöker man verkligen få den dit den trots att man inte riktigt är i balans i kroppen eller har bollen lite bakom sig. Jag vet att jag ibland försöker att slå passningar som är lite mer än vad jag kanske klarar av men för att slå en perfekt passning måste du först missa några stycken. Till och med en spelare som Zidane missar passningar fast att han i princip är felfri. Jag ser medspelaren och vet precis var jag vill ha bollen och så lyckas jag på nåt sätt få

dit den men den kunde lika gärna ha hamnat hos kontrande motståndare. Då hade man sagt "vad fan gör han" om min passning men nu hade jag turen och fick igenom den. Skillnaden mellan det geniala och det misslyckade är minimal men det är lite det som är charmen med det.

Förre djurgårdaren och Canal Plus-experten Jens Fjellström är övertygad om att Kims tid kommer. Även i landslaget.

– Jag är väldigt imponerad av Kim Källström. Han är så ung, men tar ändå ett stort ansvar. Även när det går dåligt för laget drar han skutan framåt och det är en konst att vara bra även då. När jag såg bortamatchen mot FC Köpenhamn i fjol tycker jag att man fick det första kvittot på att han håller även internationellt. Det är bara för honom att jobba vidare.

Mikael Källström började sin fotbollskarriär i IFK Hedemora men flyttade till Sandviken och Sandvikens IF 1977. 1983 tog han hustru Ann och nyfödde sonen till Gävle för att dra på sig Gefle IF:s matchtröja och få spela i allsvenskan – precis som lillebrorsan Jonas i Brage. Sex år senare gick flyttlasset igen och då hade familjen utökats med dottern Sanna. BK Häcken blev ny klubbadress för förskoleläraren Mikael som aldrig klev undan på mittfältet. Familjen Källström flyttade in i ett hus i Partille och sonen Kim som var på väg mot tonåren ägnade all ledig tid åt att spela fotboll men också ishockey även om fotbollen var förstavalet. När Kim flyttade till Stockholm och Djurgården hade han spelat för Häckens A-lag sedan han var 16 år och haft pappa Mikael som något av en privat trä-

nare – anställd av föreningen. I dag är Mikael tränare för Häckens A-lag som var ett mål från att slå ut GIF Sundsvall i årets kvalspel till allsvenskan.

– Jag tycker att Kim har hållit en jämn standard i år och stärkt sin position säger Mikael Källström. Kim har haft en annan roll i år jämfört med förra säsongen vilket kanske inte så många har uppmärksammat. Då tänker jag inte på att Stefan Rehn har slutat, för Johan Arneng har kommit in i stället och gjort det väldigt bra, utan på att anfallsspelet har blivit helt annorlunda. Allt spel i djupled försvann i stort sett i somras när Johan Elmander åkte tillbaka till Holland och dessutom har inte kantspelet varit lika bra som förra året.

Mikael har inte missat många av Djurgårdens matcher. Har han inte sett dom på plats har han sett på TV.

– Man ska komma ihåg att Kim är en arbetare på planen men också en framspelare och en målskytt. Han lägger ner ett stort arbete defensivt och sen ska han ha energi att skapa saker framåt också. Visst är det väl lite så som Kim säger att flera journalister har letat efter fel. Nu har han kanske inte varit lika upphaussad som förra året men nog tycker man att han bedöms lite hårdare än andra.

Kim och Mikael pratar nästan dagligen med varandra i telefon. Och även om Mikael påpekar att dom pratar om annat så blir det mycket fotboll. När de träffas så händer det att de åker och tittar på fotbollsmatcher. När Kim bestämde sig för att flytta till Djurgården inför säsongen 2002 så var naturligtvis Mikael med och fattade beslutet. Och han är nöjd med det. Kim har blivit väl omhändertagen

och utvecklats som spelare.

– Det är väl så att Kim och Djurgården ska var glada åt varandra. Hade inte proffsmarknaden sett ut som den gör så hade inte Kim varit kvar så länge och det ska Djurgår'n vara glada för.

Mikael tycker att det är dags för Kim att gå vidare nu. Att ta nästa steg.

– Det börjar kännas så. Kim var ju ung när han spelade i superettan och allsvenskan med Häcken så han har varit med ett tag. Jag vet att han har tyckt att det var jobbigt när alla har tjatat om när han ska bli proffs och så har han inte hört något själv. Det är klart att man då börjar fundera på om man gör nånting fel. Men jag tycker att Kim har tacklat det väldigt bra och fokuserat på rätt saker. Han har varit stark mentalt och inte låtit sig påverkas av sånt som skrivs i tidningarna.

Zoran Lukic har varit till stor hjälp. Kim har själv sagt att Zoran fått honom att försöka leva i nuet.

– Kim tycker väldigt bra om Zoran, säger Mikael. Även om jag inte har träffat Zoran speciellt många gånger så tror jag att det kan bli bra med Zoran Lukic och Stefan Rehn som tränare nästa säsong, säger Mikael. Lukic pratar mycket om att hela tiden utveckla spelarna och det är det just det handlar om. Det gäller att vara kreativ och hitta nya sätt att bli bättre. I dag tränar nästan alla klubbar styrketräning under säsongen till exempel och då får man gå vidare och ta nästa steg för att utveckla träningen.

I årets sista EM-kvalmatch, Sverige mot Lettland på Råsunda, spelade Kim från start som vänstermittfältare. Efter 64 minuter blev han utbytt.

Aftonbladets krönikör Lasse Sandlin kallade bytet

för en av flera ”sanslösa brister i både laguttagning och i coachning” och Kim för ”den ende förutom lagkapten Mellberg som visade lite jävlaranamma”. Dagens Nyheters Berndt Rosqvist kallade Kim för ”en av få som försökte få i gång det offensiva spelet före paus”.

Men bytet mot Lettland är bara ett av säsongens många tecken på att förbundskaptenerna Tommy Söderberg och Lars Lagerbäck inte övertygats om Kims storhet. Spelare som Halmstads Mikael Nilsson har definitivt legat bättre till för den blågula startelvan.

– Man funderar på hur enögd man är när det gäller Kim men visst undrar man lite grann hur förbundskaptenerna tänker. Jag har svårt att förstå det, särskilt när man får höra samma funderingar som man själv har från andra, säger Mikael Källström men tillägger sen:

– Det är förbundskaptenerna som tar ut laget och dom har säkert en bra förklaring.

Slutomgångarna – Allsvenskan omgång 20–26 (plus omgång 17)

Av Thomas Alexanderson

1 september, Allsvenskan omg. 20, Djurgårdens IF – AIK

Årets andra derby mellan Djurgården och AIK var spelmässigt jämnare än det första. Det var till och med så att AIK var en aning vassare i den här matchen, men med tanke på hur det gick i vårderbyt så kändes inte resultatet helt orättvist .

Djurgården spelade med sin derbyjoker som under säsongens inledning var så långt i från laget att en utlåning var på tal. Elias Storm var mittback, eftersom Markus Karlsson var avstängd,

Under säsongens gång hade Djurgården haft problem att vända matcher där laget hamnat i underläge. Därför kändes Daniel Hochs ledningsmål som ett tungt slag i magen. Skulle Djurgården förlora mot "Nya AIK" den här gången. Oron hade dock inte satt sig på allvar innan holländaren Geert den Ouden fick sitt första läge i matchen. Framspelad av Fredrik Stenman lade han behärskat över bollen till vänster innan han klippte till. Gary Sundgren hängde inte med i svängarna trots att Geert den Ouden

inte är någon speedkula av rang.

I den andra halvleken föll Djurgården ihop. AIK förde spelet och hade bollen ganska konstant på Djurgårdens planhalva. I och med att Niclas Rasck tvingades utgå i halvtid tappade Djurgården mycket av sitt fina kantspel. Ersättaren Stefan Bergtoft klarade visserligen det defensiva jobbet, men någon ork att spela framåt fanns inte.

Därför kändes Djurgårdens segermål inte helt rättvist. Om nu någon tänker på sådant i en match mot AIK? Samuel Wowoah, som började på bänken, kom in i matchen redan efter tjugotvå minuters spel sedan Babis Stefanidis tvingats utgå. I 82 minuter var han ganska osynlig, men en fint inåt banan från högerkanten gav honom skottläge med vänsterfoten. Håkan Svensson fick se bollen ta vägen in i mål via stolpen och Djurgårdens trepoängare var ett faktum.

Djurgårdens IF – AIK 2–1 (1–1)
0–1 Daniel Hoch (38)
1–1 Geert den Ouden (40)
2–1 Samuel Wowoah (82)
Publik: 30609
Varningar DIF: Fredrik Stenman, Stefan Bergtoft, Jesper Blomqvist
Domare: Martin Ingvarsson, Hässleholm

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck (46, Stefan Bergtoft), Toni Kuivasto, Elias Storm, Fredrik Stenman – Kim Källström, Andreas Johansson , Johan Arneng – Jesper Blomqvist (90, René Makondele),

Geert den Ouden, Babis Stefanidis (22, Samuel Wowoah).

+ ”Att vinna utan att imponera” är en passande floskel efter denna match.
- Det offensiva spelet lämnade mycket att önska. Geert den Ouden är ingen Johan Elmander som skapar ytor år sina medspelare.

”Det var skönt att vinna i dag även om vi kan bättre. Men det sparar vi till längre fram” – Sören Åkeby efter matchen.

***

Inför derbyt mot Hammarby fanns det många oroväckande moln på Djurgårdshimmeln. Babis Stefanidis, som tvingades utgå tidigt i AIK-derbyt, hade undersökts av läkaren Magnus Forsblad som hittat en spricka i foten. Målskytten Geert den Ouden hade olyckligt nog skadat sig i en B-lagsmatch. Dessutom var Stefan Bergtoft och Fredrik Stenman avstängda.

Djurgårdstränaren Zoran Lukic hade alltså en hel del att fundera över inför matchen. Dels så saknades många spelare, och dels haltade Djurgårdens spel.

– Det är viktigt att vi kör ett snabbare spel, att vi sätter press på Hammarby mycket, mycket tidigare än vi gjorde mot AIK. Vi var inte nöjda med hur vi uppträdde försvarsmässigt i den matchen. Det är något vi tränat på under veckan. Kunnandet har vi, men nu gäller det att man är aggressiv, att man jobbar och tar ut sig. Vi vill inte ha spelare som är halvfräscha när matchen är över.

Det kändes mot AIK att när ni skulle ta det lite lugnare de första 20 minuterna och släppa ner motståndarna lite så fastnade ni i det och hade svårt att förändra matchbilden?

– Ja, vi är inte ett sådant lag. Vi har alltid haft problem när vi sagt att vi skall spela lite lägre försvarsspel och falla lite i våra positioner. Då känns det som vi blir lite passiva, vi tar inga initiativ och det är ingen som löper

Vänsterbacken Fredrik Stenman är avstängd. Får vi se Rickard Henriksson i den positionen mot Hammarby?

– Vi har ju funderingar, men det är inte klart än. Det naturliga är ju att sätta in Richard Henriksson som är vänsterfotad. Han är frisk, tränar på och har fått ett par B-lagsmatcher i benen senaste veckan. Men det finns flera alternativ, bland annat att sätta Markus Karlsson på kanten och Storm, som gjort flera bra derbyn, i mitten. Men just nu tycker vi att det funkar så bra med Karlsson och Kuivasto i mitten att vi ogärna särar på dem. Men vi får se dagarna fram till matchen. Dessutom kan vi tänka oss att ändra under matchen, det har vi gjort tidigare flera gånger.

16 september, Allsvenskan omg. 21, Hammarby IF – Djurgårdens IF

"Att kastas mellan hopp och förtvivlan" är ännu ett slitet uttryck som används ofta. Om du inte riktigt har förstått innebörden av detta uttryck kan du säkert få det förklarat av någon av de närmare 36 000 personer som bevittnade toppmötet mellan Hammarby och Djurgården. De fick se en svängig och tempostark match med otroligt mycket drama-

tik. Att döma av de två lagens försvarsspel i den första halvleken så var det svårt att tro att det var två lag som krigade om SM-guldet som gjorde upp.

Inom loppet av tio makalösa minuter så gjorde Samuel Wowoah och Pablo Pinones Arce två mål vardera. "Vovven" var påpassligt framme nära målet två gånger och kunde utnyttja den bristande markeringen. Hammarbyaren Pinones-Arce fick kämpa lite mer för sina mål och gjorde det bra.

Djurgårdens första halvlek var den spelmässigt bästa på många matcher. Kanske var det för att Geert den Oudens ersättare som nia, Daniel Sjölund, sprang likt Johan Elmander som laget kunde spela så pass bra.

Om det var dramatik med många mål i den första halvleken så blev det dramatik med kort i den andra. Hammarby var på väg att ta över matchen när en övertänd Kim Källström glidtacklade till sig sitt andra gula kort. En utvisning som gjorde att Hammarby då kunde ta över matchen. Medan Kim skrek i omklädningsrummet krigade Djurgården för att inte förlora. Innan dess hade domaren Anders Frisk kryddat halvleken ytterligare. VM-domaren blåste för indirekt frispark för Hammarby sedan Andreas Isaksson plockat upp en knäad bakåtpassning från Niclas Rasck.

När anstormningen från de grönvita var som värst plockade norrmannen Karl-Oskar Fjörtoft fram dumstruten. I ett försök att plocka ner en för hög långboll lyfte han reflexmässigt upp sin ena hand. Handen tog bollen och det gula kortet, hans andra i matchen, var oundvikligt. 2-2 i mål och 1-1 i utvisningar. Djurgården repade nytt mod och flyttade

upp laget för att gå för seger.

Bra lag har tur och Djurgården är ett bra lag. Precis som i derbyt mot AIK kunde Djurgården avgöra trots att laget nästan varit nere för räkning. Daniel Sjölund sprang på djupet och Andres Johanssons passning var både genialisk och tursam. Hammarbys utrusande målvakt Ante Covic hamnade fel och en iskall Sjölund kunde rulla in segermålet. Bland Djurgårdarna på Råsunda utbröt det stora jublet. Vrålandes kastade se sig i varandras armar medan de grönvita såg slaget om Stockholm och Lennart Johanssons SM-pokal vara förlorat.

Hammarby IF – Djurgårdens IF 2–3 (2–2)
0–1 Samuel Wowoah (29)
1–1 Pablo Pinones Arce (30)
1–2 Samuel Wowoah (32)
2–2 Pablo Pinones Arce (38)
2–3 Daniel Sjölund (82)
Publik: 35611
Varning DIF: Markus Karlsson
Utvisning DIF: Kim Källström
Domare: Anders Frisk, Mölndal

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Toni Kuivasto, Markus Karlsson, Rickard Henriksson – Johan Arneng, Kim Källström (utv 57), Andreas Johansson – Jesper Blomqvist (56, Yannick Bapupa), Samuel Wowoah (78, René Makondele), Daniel Sjölund.

+ Hela matchen är ett stort plus. Vilket skådespel på

och utanför planen. Världsklass!
- Ser du inte skillnad på ett knä och en fot, Anders Frisk?

"En match som hade allt. Glädje, besvikelse, förtvivlan, extas. En fantastisk publikmatch" – Zoran Lukic till TV4.

Sören Åkeby summerar de två halvlekarna:

"För publiken, inte för oss ledare, så tror jag att det här måste ha varit jroligt att se. Jag tycker att det var en jättetrevlig match där det händer mycket åt båda hållen. Det är stolpträffar och snabba anfallsomställningar. I den första halvleken är vårt försvarsspel mycket oorganiserat. Hammarby får göra två lite väl enkla mål som jag ser det. Vi skapar mycket framåt och kunde kanske ha gjort ett mål till i den första halvleken.

I den andra halvleken tycker jag inte att vi har någonting och när vi får utvisningen på Kim så trycker Hammarby på hela tiden. Det enda vi tänkte på då var att backa hem och försvara oss. Vi försökte spela ett kompakt försvarsspel och låta Hammarby ha bollen mer. Sen skulle vi försöka kontra om det gick. Sen vänder det när Hammarby fick sin utvisning. Då kom vi upp i planen och avgör till slut matchen. Det är starkt av oss. Jag kan inte säga att det är helt rättvist, men det är inte alltid det är så."

***

Derbytabellen 2003
HIF–AIK 1–1, AIK–HIF 1–3
AIK–DIF 3–3, DIF–AIK 2–1

DIF–HIF 3–0, HIF–DIF 2–3
1. DIF 10 p +5
2. HIF 4 p –2
3. AIK 2 p –3

***

21 september, Allsvenskan omg. 22, Malmö FF – Djurgårdens IF

Djurgården kopplade i och med segern mot Hammarby ett rejält grepp om SM-guldet. En seger borta mot Malmö FF skulle i praktiken göra greppet helt säkert. Närmare 4000 DIF-supportrar följde matchen på plats vilken är en extremt bra siffra. Tyvärr så fick de inte så mycket att glädjas över.

Djurgården hängde visserligen med hyfsat i matchens inledning, men några målchanser skapades inte. Anfallslinjen med Wowoah, Sjölund och Makondele såg tunn ut och avsaknaden av de skadade spelarna var stor. I matchen saknades även Jesper Blomqvist som var på besök i Kroatien för att kolla sitt knä.

När MFF tog ledningen tappade Djurgården allt. Laget fick egentligen inte ut någonting trots att inte heller Malmö imponerade.

I den andra halvleken fick Malmö en straff med sig som Niklas Skoog behärskat slog i mål. Matchen dog i 25 minuter, men vaknade till liv när inhopparen Yannick Bapupa reducerade till 1-2. Några mer mål blev det inte, men Djurgårdens sista tio minuter var bättre än de övriga åttio tillsammans. Med lite tur kunde faktiskt Markus Karlsson ordnat 2-2 på ett tungt skott i slutminuterna.

Avsaknaden av Kim Källström var stor. Johan Arneng tog inte tag i bitarna och Kim Källströms ersättare Stefan Bergtoft är känd för andra saker än svepande 60-meterspassningar. Hemmalaget Malmö FF tog en rättvis och nödvändig seger och guldstriden hölls nu vid liv.

Malmö FF – Djurgårdens IF 2–1 (1–0)
1–0 Niklas Skoog (24)
2–0 Niklas Skoog (53, straff)
2–1 Yannick Bapupa (80)
Publik: 26812
Varningar DIF: Johan Arneng, Markus Karlsson
Domare: Peter Fröjdfeldt, Eskilstuna

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Toni Kuivasto, Markus Karlsson, Fredrik Stenman – Johan Arneng, Andreas Johansson, Stefan Bergtoft – Samuel Wowoah (60, Aziz Corr Nyang), Daniel Sjölund, René Makondele (60, Yannick Bapupa).

+ Inhopparen Yannick Bapupa satte fart på Djurgården.
- Uddlösare anfallsspel får man leta efter. Kapten Karlsson avstängd igen.

"Vi gör ingen bra match mot Malmö FF. Jag tycker att vi var håglösa och tama. De första femton minuterna var hyfsade. När vi släpper in 1-0 sjunker vi. Vi var tunna framåt och inte tillräckligt aggressiva. Jag tycker inte ens att vi krigade. Endast de sista tio minuterna

tycker jag att vi gjorde det. Med lite tur, det hade inte varit rättvist, så hade vi kunnat få 2–2. Då flyttar vi fram positionerna och ser möjligheterna" – Sören Åkeby

***

24 september, Allsvenskan omg. 18, IFK Göteborg – Djurgårdens IF

Förlust mot Malmö FF, hängmatch kort därpå mot IFK Göteborg och flera spelare borta på grund av skador och avstängningar. Media dammade av ordet "guldfrossa" efter en förlust på åtta matcher.

– Det har vi definitivt inte. Det där med guldfrossa är bara något media försöker med, replikerade Sören Åkeby.

Matchen mot IFK Göteborg fick i alla fall inte journalisterna att använda ordet mindre. Djurgården gjorde en slätstruken insats på Nya Ullevi.

Trots att Kim Källström var tillbaka i laget så saknade laget konstruktivitet. IFK Göteborg var det bättre laget sett över 90 minuter.

Djurgårdens tremannaanfall hade inte mycket att komma med under matchen. Aziz Corr Nyang lyckades bara finta bort en spelare under hela matchen – sig själv.

Jesper Blomqvist försökte, ackompanjerad av ideliga burop, att skapa något framåt, men allt slit var förgäves.

Matchen avgjordes tjugo minuter in i den andra halvleken. Toni Kuivasto halkade i ett försök att stoppa en göteborgskontring. I mitten hamnade den vikarierande mittbacken Elias Storm på halv-

distans och då passade Patric "Långås" Andersson på att slå till.

Två raka förluster för Djurgården skapade hastigt men mindre lustigt en viss nerv i tabellen.

IFK Göteborg – Djurgårdens IF 1–0 (0–0
1–0 Patric Andersson (66)
Publik: 15052
Varningar DIF: Stefan Bergtoft
Domare: Leif Sundell, Borlänge

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Toni Kuivasto, Elias Storm, Fredrik Stenman – Stefan Bergtoft (75, Richard Spong), Andreas Johansson, Kim Källström – Aziz Corr Nyang (Samuel Wowoah), Daniel Sjölund, Jesper Blomqvist (71, Yannick Bapupa).

+ Efter att ha bevittnat en sådan här match skall man vara nöjd med att marginalen ner till tvåan fortfarande är ganska stor
- Inställningen såg inte ut att vara på topp.

"Vi skall försöka fylla på lite mer med Andreas Johansson och våra kantspelare som vi brukar göra, så vi får 3–4 spelare inne i boxen" – Zoran Lukic innan matchen. Han menade troligtvis nästa match mot Helsingborg, för något folk inne i boxen fick vi inte se skymten av

***

Daniel Sjölund – En världsvan, utlånad ålänning

Ålänningen Daniel Sjölund har bara fyllt 20 år gammal men ändå hunnit med att spela både för West Ham United och Liverpool FC. Den här säsongen har han spelat i Djurgården, på lån från den sistnämnda klubben. Ett lån som sträcker sig året ut.

Karriären började på Åland och den första klubbadressen var IF Finströms Kamraterna – en mindre förening på den finska ön med djurgårdsfärgerna på flaggan. Därefter gick flyttlasset till den åländska "toppklubben" IFK Mariehamn. Laget är Ålands bästa och spelar i den finska andradivisionen. Där blev det ett och ett halvt års spel i A-laget innan Sverige lockade. Daniel, eller "Daja" som han ofta kallas, var då 16 år.

– Några andra åländska spelare hade redan flyttat till Sverige för att gå fotbollsgymnasium. Jag kom för att plugga och spela fotboll, och Sverige passade bra med språket.

Brommapojkarna fick ta hand om unge herr Sjölund under vistelsen i Sverige. Daniel kom till klubben under sommaren, men flyttade redan i november. Engelska storklubben West Ham hörde av sig.

– Det var en chans som jag ville ta och jag fortsatte med skolan när jag kom till England. Jag läste vissa ämnen som jag tyckte var viktiga. Det fungerade bra.

Efter ett år i London (West Ham) blev det två år i Liverpool, men någon speltid i klubbarnas representationslag blev det inte. Det närmaste Premier League han kom var när han vid ett par tillfällen

fick sitta på bänken. I stället blev det spel i reservlagsserien. Där varierade kvaliteten ganska ordentligt. Ena dagen ställde lagen upp med bänkade världsstjärnor för att i nästa match komma till spel med ett pojklag. Men flytten till England är inget som Daniel ångrar.

– Jag har lärt mig mycket där, bland annat att ta hand om mig själv. Att laga mat och så vidare. Det var en stor skillnad att flytta till ett nytt land. Det blev ett nytt språk och jag kände ingen där. Jag åkte dit för att satsa allt på fotboll. Det kändes rätt och jag ångrar ingenting men jag fick offra kompisar och familj när jag åkte dit. Dom träffade man ganska sällan och det var lite tråkigt. Därför trivs jag lite bättre här i Sverige. Jag känner fler och kan språket.

Strax innan nyår 2002 blev det klart att Liverpool skulle låna ut honom till Djurgården denna säsong. Djurgårdens hårda träning blev nästa utmaning för honom, men ju längre säsongen har gått desto bättre har det gått för Daniel Sjölund.

– Det var lite tufft i början eftersom det är lite annan träning här. Vi kör ganska hårt, men nu på slutet har det gått riktigt bra och det känns lättare i benen. Jag tycker att min personliga utveckling har gått framåt. Hit har jag kommit för att spela och utvecklas. Jag tycker att ledningen och hela klubben har varit fantastisk och jag har ingenting att klaga på.

Den som tror att det tränas hårdare i Liverpool än i Djurgården kan tänka om.

– Vi kör mycket hårdare här. I England var det ingen styrketräning alls. Det fick man sköta själv. Här kör vi två gånger i veckan under säsongen. Två

träningspass dagen efter match var man inte heller van vid, men man vänjer sig efter ett tag.

Förväntningar är något som alla spelare på elitnivå får lära sig att leva med. Vilka förväntningar hade Daniel på sig själv, och vilka förväntningar kände han att folk utifrån hade?

– Jag har kom hit för att spela A-lagsfotboll och ta en plats i det här laget. Det är ett bra lag och det är hård konkurrens, men jag har i alla fall fått spela sju-åtta matcher från start och det har gått framåt hela tiden. Det känns bättre och bättre. Men det är klart att jag gärna hade velat spela mer tidigare, men jag har inte varit i så bra form heller och jag har känt mig tung i benen. Utifrån känner jag ingen press på det sättet, att jag till exempel skall göra ett mål per match, men jag vill visa för framförallt mig själv att jag kan spela fotboll och att jag är bra. Jag vill ge mig själv självförtroende. Det är det viktigaste.

Daniel Sjölund rullade in det avgörande 3-2-målet i det dramatiska derbyt mot Hammarby.

– Det är nog det viktigaste målet jag någonsin har gjort. När man är inne i matchen går allt så snabbt. Det handlade om att ta ett snabbt beslut och så här i efterhand får man säga att det blev ganska bra. Jag såg att han var långt ute, och många tyckte att jag skulle ha lobbat, men jag tyckte att han kom så snabbt och jag tänkte att om jag går vid sidan så är han borta. Hade han stannat kvar kanske jag hade ändrat mig.

***

28 september, Allsvenskan omg. 23, Djurgårdens IF – Helsingborgs IF

Med kniven på strupen tog ett formsvagt Djurgården emot Helsingborgs IF på ett kokande Stadion. Tre poäng var ett måste för att behålla fyrapoängsmarginalen ner till tvåan i tabellen.

Publiken fick se en underhållande match där stora ytor på mittfältet renderade i kontringsfotboll som säkert framkallade ett eller flera gråa hårstrån på tränarnas huvuden. Att matchbilden blev som den blev berodde till stor del på att Djurgårdens mittfältare precis som i omgångarna innan inte hittade rätt i positionerna. Dessutom så var passningsspelet stundtals under all kritik i den första halvleken.

Att ställningen var 0–0 i paus kunde Djurgården tacka Andreas Isaksson och Gustaf Andersson för. Den förstnämnde var omutlig och den sistnämnde vägrade att göra mål på de chanser han bjöds på.

I den andra halvleken hade Djurgården lyckats justera sitt spel till det bättre. Ytterbackarna kom fram i banan och passningsspelet gick åter att känna igen.

När Toni Kuivasto nickade in 1–0 efter en perfekt högerhörna från Kim Källström steg ett guldvrål på Stadions läktare. Målet blev startskottet på en fin DIF-avslutning i matchen. Källström och Djurgården vågade spela ut och till slut så var segern aldrig hotad.

Djurgårdens IF – Helsingborgs IF 1–0 (0–0)
1–0 Toni Kuivasto (66)
Publik: 13815
Domare: Leif Sundell, Borlänge

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Markus Karlsson, Tonu Kuivasto, Fredrik Stenman – Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson – Daniel Sjölund (67, Samuel Wowoah), Geert den Ouden (76, René Makondele), Jesper Blomqvist (67, Yannick Bapupa.

+ Djurgårdens mod och stämningen på läktarna. Geert den Ouden var tillbaka och såg stel ut men behövs i anfallet.
- Johan Arneng har hamnat i en liten höstsvacka

"Straff" vrålade publiken när Kim Källström föll över ett ben i Helsingborgs straffområde. "Res dig upp" sade domaren Leif Sundell. Repriserna visade att samtliga parter hade rätt. Hur märkligt det nu än låter.

Sören Åkeby om ...

... matchen och motståndet:
– Jag tycker att om man tittar på Helsingborgs målchanser så tycker jag inte att de skapar så mycket. Det var mer så att vi bjöd på dem när vi inte kunde ställa offside. Däremot så tycker jag att vi har ett par riktigt bra där marginalerna inte är på våran sida. Jag tycker att det är en ganska jämn första halvlek utan att något av lagen dominerar totalt. I andra halvlek tycker jag att vi börjar lite tamt, men sen när Kim börjar komma igång äger han hela planen. Då ser vi ut som vi brukar göra och sista trettio är vi riktigt bra. Då har vi även ett kraftigt boll-

övertag vilket vi inte har haft på ett tag. Nu visade vi att vi ville ha bollen. Man måste få fram sina ytterbackar så eftersom att alla motståndare flyttar in sina mittfältare. Då hamnar vi i underläge centralt. Då måste våra ytterbackar komma fram i planen och det gjorde de idag. Sen slarvar vi lite med passningsspelet i bland, men det känns mycket mycket skönt att vi vann den här matchen.

... ytorna på mittfältet som Helsingborg bjöds på under matchens första sextio minuter:

– Jag tycker oftast att det är när vi gör misstagen som blir långa och breda. När vi tappar enkla bollar och skall göra det svårt. I stället för att löpa mer och hitta enklare passningsalternativ. Egentligen är det bara en sådan spelare som Kim som sällan tappar bollen. Dels på grund av sin teknik och dels på grund av att han täcker bollen så bra. Tappar han bollen så får vi oftast en frispark med oss. Några utav spelarna måste lära sig att spela enklare och snabbare så att vi får igång farten i bollen.

... straffsituationen i den första halvleken:

– Det är en klockren straff. Det här tycker jag är lite arrogant av Sundell. Han säger bara åt Kim att hoppa upp. Man kan inte få en klarare straff. Han dribblar och slår bollen vid sidan och killen sätter bara ut ett ben. För mig är det en solklar straff.Om han filmade så skulle han hafått ett gult kort.

... varför han och Zoran gick i taket under den andra halvleken, vilket även ledde till en verbal duell med Leif Sundell:

– Den spelaren som bollen går emot är offside och löper hem vilket innebär att vår försvarare blir orolig och rensar till inkast. Då får de fördel av bol-

len när vi tycker att vi skall ha fördel av offside. Det blev inga hårda ord utan vi talade bara rakt och tydligt om vad vi tyckte om situationen.

... känslan när domaren blåste av matchen:

– Det är klart att det kändes som en lättnad, en befrielse, för alla. Det är så viktigt att kunna jobba vidare och få en vinst efter två raka förluster. Det innebär otroligt mycket för spelarna och man kan ta med sig de sista trettio minuterna där vi är oerhört bra.

***

Till Sundsvall för tre poäng

Tre matcher kvar och, som det heter, nio poäng kvar att spela om. Gif Sundsvall stod närmast på programmet och Djurgårdenz tränarpar hade äntligen hela truppen att tillgå. Babis Stefanidis och Geert den Ouden var tillbaka i startuppställningen och Sören Åkeby fick åter påpeka att guldfrossan aldrig varit aktuell.

– Ähh, det där kan tidningarna hålla på med. Vi fortsätter att ta en match i taget och alla är koncentrerade och fokuserade på den här matchen just nu.

Intakt lag mot GIF Sundsvall, det var ett tag sedan.

– Ja, idag är det till och med svårt att ta ut bänken när vi har så många att välja på. Men det är angenäma problem. Annars tycker jag att vi klarat oss väldigt bra under en period med många skador och avstängningar. Men visst känns det bra att ha alla spelare tillgängliga.

Hur är formen på tidigare skadade Stefanidis och den

Ouden, som båda spelar från start?

– Babis är en sådan där spelare som har allt inom sig, så spelmässigt är det inga problem, sen får vi väl se hur det är med fysiken och konditionen. Geert den Ouden har sett lite stel ut, men han har fått lite tabletter och idag såg han väldigt mycket bättre ut. Så vi har stora förhoppningar på båda två.

Och formen, du beskrev den som lite sämre för ett par veckor sedan?

– Nu är den mycket bättre. Vi är väldigt loja i första halvlek mot AIK (Svenska Cupen) senast, men i andra halvlek gör vi det bra, även om vi inte glänser. Det syntes tydligt att vi är tillbaks i form då.

Sundsvall är aldrig lätta att tas med.

– Nej, vi har haft lite småsvårt mot dem, men vi vann ju i våras. Nu tycker jag vi har en jättechans att vinna.

Och planen?

– Vi har inte hunnit se den, men med de tidiga höstar de har kan man ju klart misstänka att den inte är så rolig, och det gynnar ju inte oss. Men det skall heller inte kunna stoppa oss.

6 oktober, Allsvenskan omg. 24,
GIF Sundsvall – Djurgårdens IF

På ett höstruskigt Idrottsparken tog bottenlaget GIF Sundsvall emot Djurgården. Underlaget är svårbeskrivet men påminde om ett trampat jordgolv som någon hade hällt vatten på.

De rödblåa djurgårdarna tog kommandot i matchen trots det svårspelade underlaget även om Sundsvall lyckades sätta en och annan långboll till rätt adress med kontring som följd.

I matchminut 24:e vrålade djurgårdspubliken på straff. En sundsvallförsvarare träffades av bollen på handen, men domaren Anders Frisk kände inte för att vara i centrum den gången. Djurgården fick bara hörna och på den hörnan bröt sig Toni Kuivasto fram i straffområdet. Där blev han stoppad av en försvarsspelare och nu ville Frisk blåsa. Straffspark, med mål som följd, och ledning för gästerna.

Sex minuter senare kvitterade Sundsvall. Djurgårdens försvarsspel såg taffligt ut och resulterade till slut i ett halvt självmål.

Trots målet tappade Gif Sundsvall orken och Djurgården kunde få tag i spelet. Med ett drömmål på volley, ribba in, tog Johan Arneng sitt lag till halvtidsvila. 2–1-målet kom perfekt psykologiskt sett med bara minuten kvar av halvleken. Skottet avlossades med vänsterfoten och i halvtid lät Johan meddela att det var "tur" att skottet med stödjebenet blev som det blev. Oavsett om det var tur eller inte så var det ett drömmål.

I den andra halvleken var det Djurgården för hela entrépengen. Mål blev det dock inte under den inledande halvan. Först när Babis Stefanidis elegant klackade fram bollen till en på djupet löpande Geert den Ouden fick Djurgården sitt matchavgörande 3-1. Varken den Ouden eller Babis Stefanidis gjorde någon vidare match men Babis framspelning och den Oudnes avslut var klasspelares verk.

Ytterligare en kontring fem minuter senare gav Djurgården 4–1. Målskytt Jesper Blomqvist.

GIF Sundsvall verkade ha fastnat ordentligt i leran på Idrottsparken för Djurgården kunde göra lite vad de ville i den andra halvleken. Andreas

Johansson och René Makondele skonade dock motståndarna genom att bränna riktigt heta chanser.

Åkeby/Lukic kunde räkna in tre viktiga poäng och samtidigt glädjas åt en markant spelmässig förbättring. Guldet är nära!

GIF Sundsvall – Djurgårdens IF 1–4 (1–2)
0–1 Kim Källström (25, straff)
1–1 Öyvind Svenning (31)
1–2 Johan Arneng (44)
1–3 Geert den Ouden (65)
1–4 Jesper Blomqvist (70)
Publik: 7675
Varningar DIF: Kim Källström, Geert den Ouden
Domare: Anders Frisk, Mölndal

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Toni Kuivasto Markus Karlsson, Fredrik Stenman – Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström – Babis Stefanidis (86, Samuel Wowoah), Geert den Ouden (80, Yannick Bapupa), Jesper Blomqvist (77, René Makondele).

+ Äntligen skadefritt!
- Idrottsparkens gräsmatta

Z som i zäker

Zoran Lukic, ni besegrade GIF Sundsvall i en lerig tillställning på Idrottsparken. Vad har du att säga om den matchen?

– Vi kom inte riktigt in i matchen som vi ville. Vi var inte tillräckligt offensiva och slog bort många avgörande passningar. Sundsvall slog många bollar på djupet, men jag tycker att vi hade bra kontroll på dem. Vi är trygga i vårat spel. Jag var aldrig orolig. Vi är bra tränade och hade på känn att de inte skulle orka stå emot oss på den tunga planen. I pausen gjorde vi lite korrigeringar i spelet och då gick det bättre.

Vad fick spelarna för instruktioner?

– Vi sa att vi skulle flytta upp laget högre upp i banan. Då fick vi ett kortare lag och då kom vi åt dem bättre. Vi kunde slå bollar bakom deras backlinje och spelarna tog fler löpningar på djupet.

Babis Stefanidis och Geert den Ouden fick mycket speltid trots att de var ringrostiga. Ni funderade inte på att byta ut dem tidigare?

– Vi pratade om det på bänken. Fast vi tyckte det kändes viktigt att ge dem matchtid så att de kan komma tillbaka efter sina skador. Vi lät dem spela lite till, lite till och lite till – sedan kom målen. Vi tyckte att den Ouden var på gång innan han gjorde målet. Likaså Babis.

Är guldet klart nu?

– Ja det är det. Att Öster skall försöka orka stå emot oss i en avgörande match om guldet på hemmaplan tror jag inte. Våra spelare äter upp dem om de måste.

Det måste kännas bra att hela truppen är skadefri till de här sista matcherna?

– Det är en avgörande faktor till att vi försvarar guldet i år. När vi har hela gruppen tillgänglig får vi ett större urval av spelare och konkurrensen ökar.

Det ger en positiv dynamik och energi när hela gruppen gemensamt vill nå samma mål.

***

Finns bara en Arne Eng

Stefan Rehns ersättare Johan Arneng, 24, värvades från norska Vålerengen inför den här säsongen. Dagarna innan träningslägret i Kina anslöt han till truppen. Precis som Andreas Johansson så har han ett förflutet i Värmland och Degerfors men ett ungdomsproffskontrakt med italienska Empoli lockade tidigt. Nästa resa gick till Norge och Rausfoss för att sedan fortsätta till Vålerengen.

I Sverige var Johan Arneng ett okänt namn när han blev klar för Djurgården men det tog dock inte många allsvenska matcher innan mästarlagets svenska norrman presenterat sig på allvar. I tidningarna var han fortfarande Rehns ersättare, men stadionpubliken hade fått sin egen Arne Eng. En krigare i pannband som vred tillbaka klockan till Fred Persson-tid.

Med sitt 2–1 mål mot GIF Sundsvall sköt han Djurgården ett steg närmare SM-guld.

– Ja, det satt fint. Jag har bara gjort ett mål i allsvenskan tidigare, mot Örgryte borta i somras, så det var skönt att se bollen gå in.

Nu har ni väl en bra chans att ta hem SM-guldet?

– Ja, det tycker jag. Det kändes väl som att matchen mot Sundsvall var lite av en nyckelmatch. Vi ska vinna en av matcherna mot Halmstad och Öster. Förlorar vid mot Halmstad har vi chansen

kvar mot Öster hemma på Stadion i sista omgången.

Du borde vara ganska nöjd med din säsong så här långt?

– Ja, absolut. Jag spelar i ett väldigt bra lag och utvecklas som fotbollsspelare. Eftersom vi har bollen så mycket så har man själv blivit säkrare på planen och vågar hålla i den lite längre. Jag spelar tillsammans med två riktigt bra fotbollsspelare, Kim Källström och Andreas Johansson, på mittfältet och det har varit väldigt positivt för mig.

Vad har du blivit bättre på sen du kom till Djurgården?

– Det är svårt att peka på något i detalj direkt men det är kanske främst att jag har blivit bättre med bollen eftersom vi har den så mycket under matcherna.

Vad blir nästa steg och mål för dig?

– Jag fokuserar helt på Djurgården. Nästa år ska vi gå vidare i Champions League. Det måste helt klart vara målet. Men för egen del så är det klart att det vore kul att få vara med i landslaget och sen bli proffs någon gång i framtiden men det är inget jag går omkring och tänker på. Det är Djurgår'n som gäller nu.

***

19 oktober, Allsvenskan omg 25, Halmstad BK – Djurgårdens IF

Förra året var det Ryavallen i Örebro som fick storfrämmande. Då bevittnade över 10 000 blåränder matchen på plats. Den här gången nådde bortaföljet "bara" upp till 6000. För Djurgården skulle en seger innebära att guldet var klart. Samtidigt så spelade Malmö FF hemma mot IFK Göteborg och många följde med spänning utvecklingen även i den matchen.

Efter en spelmässigt trevande höst blev det under de sista omgångarna lite fart på Djurgården. Sommardominanten Andreas Johansson fick ny fart under skorna och mittfältsgiganten Kim Källström tog tag i taktpinnen och styrde spelet som aldrig förr. Det var även de två som banade väg för Djurgården på Örjans Vall.

Det första guldjublet på Örjans Vall kom när Kim Källström prickade Andreas Johansson med ett inlägg. Med pannan fixade "Adde" 0–1 och det blåblåa infernot på läktarna tog fart ordentligt. Glädjen blev dock kortvarig eftersom Halmstad ganska omgående kunde kvittera.

Halmstad, som hade spelat riktigt dåligt i seriens slutskede, verkade ha lämnat försvarsspelet inne i omklädningsrummet. Bara sju minuter efter kvitteringen fick nämligen K im Källström ta sig fram obehindrat på mittfältet. Med ett välplacerat skott gav han Djurgården ledningen på nytt.

Inte mycket talade för att Halmstad skulle ha något att sätta emot i den andra halvleken. Kim

Källström ögon glödde i jakten på andra raka guldet.

Tio minuter in på den andra halvleken trodde de allra flesta att Djurgården säkrade guldet. Högerbacken Niclas Rasck, senare utvisad, smög sig fram på högerkanten. När bollen rullades ut till honom följde han Kim Källströms exempel från den första halvleken. Ett välriktat inlägg mot Andreas Johansson innebar 3–1.

Festen tog nu rejäl fart inne på Örjans Vall. Det sjöngs, kramades och jublades Ljudkulissen var underbar och cigarröken steg långsamt upp mot den himmel som just då kändes väldigt blårandig.

Lagom till att de sedvanliga guldlöpsedlarna hade börjat delas ut satte Patrik Ingelsten sin andra boll för eftermiddagen. Då återstod fem minuter plus stopptid och det nio utespelarna i rödblårandigt drabbades för stunden av viss panik och föll ned i Andreas Isakssons knä. Halmstad var mycket nära att få till en kvittering, men landslagsmålvakten Isaksson visade med en enhandsräddning vilken fantastisk målvakt han är. Stormen bedarrade och efter ett okänt antal panikrensningar blåste äntligen domaren Peter Fröjdfeldt av matchen. Djurgårdens tionde SM-guld var säkrat.

Segerrusiga DIF-supportrar gjorde allt för att komma in på planen för att få utlopp för den stora guldglädjen. Givetvis skulle spelarna kramas om och till slut blev det så mycket kramande att hjältarna fick fly in i omklädningsrummet.

Segerrusiga guldvinnare kunde återvända hem till Stockholm där festen fortsatte hela natten. Ett guld skall firas ordentligt.

Halmstad BK – Djurgårdens IF 2–3 (1–2)
0–1 Andreas Johansson (13)
1–1 Patrik Ingelsten (16)
1–2 Kim Källström (23)
1–3 Andreas Johansson (54)
2–3 Patrik Ingelsten (86)
Publik: 10134
Uvisning DIF: Niclas Rasck (två gula)
Domare: Peter Fröjdfeldt, Eskilstuna

Djurgårdens guldupptällning:
Andreas Isaksson – Niclas Rasck, Markus Karlsson,Toni Kiuvasto, Fredrik Stenman – Johan Arneng, Kim Källström, Andreas Johansson – Babis Stefanidis (58, René Makondele), Geert den Ouden (74, Stefan Bergtoft) Jesper Blomqvist (79, Yannick Bapupa)

+ SM-guld!
- Inte en sådan här dag.

"Fy fan vad skönt!" – Standarfras i omklädningsrummet efter matchen

"Det känns precis lika underbart som förra gången. Vi har kämpat för det här en hel säsong" – Andreas Johansson

"Visst hade vi förväntat oss det här. Vi har det bästa laget och vi tränar mest och vi tränar bäst" – Zoran Lukic

"Jag är oerhört lycklig. Det är många som har önskat att vi ska misslyckas" – Kim Källström

"Det känns så bra! Jag kom hit för att ersätta Rehn och nu har jag tagit guld" – Johan Arneng

"Vad var det Zoran sa?" – Segerrusiga supportrar i gemensam sång på Örjans Vall

***

Hyllningen

26 oktober, Allsvenskan omg. 26, Djurgårdens IF – Östers IF

Det var dukat för fest på Stockholms Stadion när Djurgården skulle ta emot Öster. Kontrasterna mellan lagen var stora. Djurgården skulle hyllas för sitt tionde guld och bara spela klart säsongen. Motståndarna krigade för sin existens i den högsta serien och var i akut behov av att ta poäng.

Matchen kom lite i skymundan av publikens firande på Stadion. Att Öster nickade in 0-1 passerade snudd på obemärkt – Djurgården skulle hyllas. Det skulle även halva tränarduon göras. Efter fyra och ett halvt år som djurgårdstränare var danska Århus ny klubbadress för Sören Åkeby.

När blåränderna en dag som denna hade "stolpe in" så blev Östers uppgift än mer övermäktig. Geert den Ouden sköt stolpe ut men bollen träffade mittbacken Fredrik Bild och in i mål. Det var kvitterat.

Växjölaget stretade emot under de första 45, men när domaren blåste i gång den andra halvleken

handlade det bara om ett lag – Svenska mästarna Djurgårdens IF. Andreas Johansson prickade även han Fredrik Bild och gjorde därmed 2-1. Inhopparen Daniel Sjölund avslutade ett fint anfall genom att bredsida in bollen bakom Björn Stringheim.

Tillsammans med en österback lyckades Andreas Johansson snubbla in sitt andra mål och Djurgården hade ett osannolikt flyt. Målen kom dock inte av någon slump. Det var nämligen spel mot ett mål.

Innan kvällens stora fest skulle ta vid avslutade Kim Källström årets målskörd med en sanslöst elegant lobb. Ett avslut av högsta klass. Hela Stadion dansade och log.

Öster gjorde ett mål i slutminuterna men det, liksom det första, verkade passera publiken obemärkt förbi. Efter matchen kom så ögonblicket som alla väntade på. Lagkaptenen och trotjänaren Markus Karlsson fick, till publikens jubel, lyfta SM-bucklan i skyn.

Därefter fortsatte festen hela natten – för andra söndagen i rad.

Djurgården IF – Östers IF 5–2 (1–1)
0–1 Andreas Ottosson (12)
1–1 Geert den Ouden (22)
2–1 Andreas Johansson(54)
3–1 Daniel Sjölund (63)
4–1 Andreas Johansson (70)
5–1 Kim Källström (73)
5–2 Atiba Hutchinsson (90)
Publik: 14228
Varning DIF: Toni Kuivasto

Domare: Martin Hansson, Holmsjö

Djurgårdens laguppställning:
Andreas Isaksson – Stefan Bergtoft, Toni Kuivasto, Markus Karlsson, Fredrik Stenman – Johan Arneng, Andreas Johansson, Kim Källström – Babis Stefanidis (58, Daniel Sjölund), Geert den Ouden, Jesper Blomqvist.

+ Kim Källströms avslut och publikens nittio minuter långa hyllning
- Dubbla kravallstaket på löparbanorna. Förväntades EU-kravaller?

"Se lite glada ut grabbar. Ni har vunnit guld" – Zoran Lukic delade ut en pik till två supportrar som tagit en kort paus i firandet.

Två tränare – Två summeringar av säsongen

Zoran Lukic, vilken match tycker du är årets bästa från Djurgårdens sida?

– Bäst var returmötet mot Partizan Belgrad i Champions League samt de först 70-75 minuterna i 3–3-matchen mot AIK. Då hade vi det som vi jobbar med att få fram. Högt tempo i passningsspelet, rörlighet, djupledlöpningar, karisma och utstrålning. Det lyste om våra spelare och därför blev det så bra.

Vilken match tycker du var årets sämsta?

– Sämst var vi i semifinalen i Svenska Cupen mot Assyriska. Tanken och själen var i Halmstad och

bara kroppen var hemma i Stockholm. Så kan vi inte göra.

Eftersom det var ett väntat svar så blir följdfrågan vilken allsvensk match som var sämst?

– Matchen borta mot IFK Göteborg där vi förlorar med 1-0. Där kände vi oss alldeles för trygga eftersom vi då var sju poäng före i tabellen. Vi tog inte löpningarna som behövdes och omsatte aldrig det arbete som krävs för att vinna matcher. För mig var vår sämsta match i hela serien.

Om du får plocka fram några individuella prestationer?

– Om vi ser över hela året så gör Kim fantastiska prestationer emellanåt. Det är två spelare jag gärna vill lyfta fram. Det är Kim och Markus (Karlsson). Utan dem hade vi inte vunnit guldet.

Vilka spelare tycker du har gått mest framåt, utvecklingsmässigt under året?

– Alla tycker jag har gått framåt. De har i alla fall mognat lite grann och kan spela mer på resultat. Kontrollera matcherna på ett bättre sätt. De som har gått framåt jättemycket är Makondele och Bapupa. Vi hoppas även att vi kan plocka fram mer ur Kim, Babis och de andra spelarna.

Hur skall Djurgården gå vidare nu efter all framgång?

– Det är något vi kommer att prata om under vintermånaderna. Framförallt så måste vi hitta nya utvecklingsmöjligheter och utveckla våra spelare och spelet. Hur vi gör vet jag inte i dag, men det är ett måste. Vi vill behålla det försprång, som det känns att vi har, till de övriga lagen.

Är det något du sagt under året som du ångrar i dag?

– Nej, det gör jag inte. I dag kan jag stå för allt jag sagt.

Vad kommer du att sakna mest nu när du och Sören Åkeby går skilda vägar?

– Jag kommer att sakna snacket före, under och efter träningarna. Och likaså innan, under och efter matcherna.

Vad kommer du inte att sakna hos Sören?

– Det finns faktiskt ingenting som jag inte kommer att sakna. Jag kommer att sakna "Snuffe" på alla områden.

Hur kommer "Snuffe" att klara sig utan dig?

– Det är en tränare med mycket energi och inlevelse i det han gör. Han tror mycket på det han gör och jag tror att han kommer att klara sig bra i Danmark.

Så han kommer att klara sig?

– Naturligtvis så kommer han att ringa när han känner sig utsatt och pressad, men han vet att jag står bakom honom.

Sören Åkeby, vilken match tycker du är årets bästa?

– Jag måste nog säga 3–3-matchen mot AIK. Vi gör en sagolik match. Tyvärr så förstör tolv minuter den matchen för att den skall bli ihågkommen, men alla som älskar fotboll måste tycka att det var roligt ändå. Jag tror nog att det är den matchen jag framförallt kommer att komma ihåg.

Och vilken är i sin tur den sämsta?

– Absolut matchen mot Assyriska i cupen. I Allsvenskan är det Örebro borta (förlust 0–1). Vi möter vi ett lag som har en taktik som går ut på att förstöra vårat spel och vi klarar inte av, mentalt och spelmässigt, att slå ut den taktiken. Det tycker jag är

ett svaghetstecken från vår sida och det kanske är därför jag kommer ihåg just den matchen.

Efter 3–3-matchen mot AIK sa du att ni bara hade ”halvledare” i laget. Har det efter det vuxit fram någon/några ”helledare”?

– Jag tror nog att vi fortfarande saknar en riktig ledare. Det är ingen som tar tag i bitarna när det blåser motvind. Vi är bra i medvind, men när det börjar blåsa lite åt andra hållet så har vi ingen som kliver in och tar tag i bitarna. Inte ens Markus Karlsson. Där saknar vi Peo (Patrik Eriksson Ohlsson).

Hur ska Djurgården gå vidare för att utvecklas som lag?

– Jag tycker att man skall ha samma inriktning som vi har haft under de här fyra åren. Man skall höja ribban lite mer och sedan skall man framförallt ut och spela fler internationella matcher

Vilka spelare tycker du har utvecklats mest under säsongen?

– Jag tycker egentligen att hela laget har utvecklats. Det är många som säger att vi har spelat lite sämre fotboll i år, men det har nog att göra med att de andra lagen vet hur de skall få stopp på oss genom att spela trångt på mittfältet och ställa om snabbt. Jag tycker att många spelare har utvecklats, men har ingen särskild som jag kan plocka fram rakt ut. Möjligen Markus Karlsson.

Är det något du sagt eller gjort under året som du ångrar?

– Det är nog många saker som jag sagt och gjort som jag kanske borde ångra, men jag tycker inte det.

Vad kommer du att sakna mest nu när du och Zoran Lukic går skilda vägar?

– Det är mycket. Framför allt vänskapen. Det är en glad kille som verkar ha fog för det han snackar om. En trevlig kamrat vid sidan av fotbollen på Solvalla. Han har även ett mycket gott fotbollskunnande.

Vad kommer du inte att sakna hos Zoran Lukic?

– När han sticker ut hakan. Det kommer jag inte att sakna.

Hur kommer Zoran att klara sig utan dig?

– Zoran är så pass klok att jag är övertygad om att han kommer att ta med sig det som jag har lärt honom under de här fyra åren. Det vill jag poängtera att jag inte står här och bröstar upp mig, men jag hade trots allt lite mer erfarenhet av att träna seniorer när vi började med det här. Han är så pass klok att han tar med sig det jag lärt honom och så tar jag med mig det jag har lärt av honom.

Och vad kommer du att ta med dig som du lärt dig av honom?

– Lite tankesätt om hur vi skall spela fotboll och sådana saker.

Så nu kommer du att "sticka ut hakan" i Danmark?

– Jag är aldrig en sådan som sticker ut hakan utan jag pratar bara om det jag tror på som fakta.

***

Guld-Gunnars sjätte guld

Gunnar Lundqvist var 28 år när han valdes in i Djurgårdens Idrottsförening som sekreterare. Det

var 1948. Sju år senare, 1955, firade han sitt första SM-guld i fotboll med föreningen.

– Det var väldigt roligt för vi hade inte vunnit något på länge då, minns Gunnar.

2003 har han vunnit ytterligare fem SM-titlar med sitt kära Djurgården och även för första gången fått vara med och lyckas försvara ett mästerskap. Efter att årets SM-guld blev klart på Örjans Vall i Halmstad firade Gunnar till klockan tre på morgonen tillsammans med spelarna och ledarna i Djurgården.

– Det var skönt av avgöra innan sista matchen, säger Gunnar. Jag erbjöd mig sen att stå i mål i matchen mot Öster. Nej, allvarligt talat så hade det sett illa ut om vi nu inte hade avslutat på ett snyggt sätt och det sa jag också till killarna i laget i bussen hem från Halmstad. De fick inte gå ut och lattja på planen.

Gunnar Lundqvist var ordförande i Djurgården under nästan hela 70-talet och blev sedan hedersordförande – vilket han är än i dag. Hos den nuvarande fotbollsstyrelsen har han blivit en så populär sådan att de vill ha med honom på så väl styrelsemöten som bortamatcher.

– Tidigare hade styrelsemedlemmarna nog med sitt men den nuvarande styrelsen har varit jätteskön mot mig. Lars Erbom brukar åka och hämta mig och jag känner mig verkligen välkommen överallt. Jag har sagt att dom får visa mig det gula kortet när det börjar bli för jobbigt men än har det inte kommit upp. Men det är klart att jag känner ju många idrottsledare ute i landet och har varit med om en hel del så ibland kan jag kanske vara till lite nytta.

55 år med Djurgården har inte bara inneburit sex SM-guld i fotboll utan även fyra turnéer till fjärran östern.

– Efter guldet 55 åkte vi i väg redan dagen efter matchen. Det var på den turnén vi fick spela den där ishockeymatchen som John "Jompa" Eriksson alltid brukar snacka om. Jag och Anders Bernmar (legendarisk DIF-ledare) stod och skrek "Djurgår'n byter" i båset.

Gunnar är ordförande i sällskapet Gamla Djurgårdare. Här möts gamla fotbollshjältar som bland andra "Jompa", Arne Arvidsson och Birger Eklund under anspråkslösa former över en bit mat. "Jompa" brukar gärna dela med sig av sina erfarenheter.

– Sist var det damsällskap med så då fick jag ge "Jompa" rött kort direkt, säger Gunnar Lundqvist.

Gunnar gläds åt det rykte och anseende som dagens Djurgården har ute bland fotbollsföreningarna i landet. Djurgår'n Fotboll är åter ett föredöme för andra klubbar.

– Det beror inte bara på att vi har ett bra lag utan även en väldigt fin organisation med bland andra Lars Erbom, Bosse Lundquist och Anders Beck-Friis och det känns naturligtvis väldigt bra för ett gammalt djurgårdshjärta. Vi har inte spelarkontrakten i byrålådor längre.

***

Matcherna 2003

(TR) 2003-02-16 Green Town-Djurgården 0–3
(TR) 2003-02-23 Xiangxue-Djurgården 0–2
(TR) 2003-02-25 Hongta Club-Djurgården 1–1

(TR) 2003-03-04 Djurgården-FC Café Opera 1–2
(TR) 2003-03-09 Djurgården-IF Brommapojkarna 3–1
(TR) 2003-03-12 Djurgården-Västerås SK 3–1
(TR) 2003-03-19 Utrecht U-Djurgården 2–1
(TR) 2003-03-21 GIF Sundsvall-Djurgården 3–1
(TR) 2003-03-24 Djurgården-Rosenborg 0–1
(TR) 2003-04-01 Djurgården-MYPA 0–4
(AL) 2003-04-08 Östers IF-Djurgården 0–4
(AL) 2003-04-14 Djurgården-Halmstads BK 2–0
(AL) 2003-04-21 Djurgården-IF Elfsborg 5–0
(AL) 2003-04-26 Örebro SK-Djurgården 1–0
(SC) 2003-05-02 Oxelösunds IK-Djurgården 0–7
(AL) 2003-05-06 Djurgården-IFK Göteborg 3–1
(AL) 2003-05-06 Enköpings SK-Djurgården 0–4
(AL) 2003-05-18 Djurgården-GIF Sundsvall 2–0
(AL) 2003-05-26 Helsingborgs IF-Djurgården 2–1
(SC) 2003-05-29 Gefle IF-Djurgården 0–6
(AL) 2003-06-02 AIK-Djurgården 3–3
(AL) 2003-06-15 Landskrona BoIS-Djurgården 1–2
(AL) 2003-06-23 Djurgården-Malmö FF 0–2
(SC) 2003-06-26 Malmö FF-Djurgården 0–4
(AL) 2003-06-30 Djurgården-Hammarby IF 3–0
(AL) 2003-07-09 Djurgården-Örgryte IS 0–3
(AL) 2003-07-17 Örgryte IS-Djurgården 0–3
(AL) 2003-07-21 Djurgården-Örebro SK 3–0
(TR) 2003-07-26 Djurgården-West Ham 0–0
(CL) 2003-07-30 Partizan Belgrad-Djurgården 1–1
(AL) 2003-08-02 IF Elfsborg-Djurgården 0–2
(AL) 2003-08-06 Djurgården-Partizan Belgrad 2–2
(AL) 2003-08-09 Djurgården-Enköpings SK 3–2
(AL) 2003-08-17 IFK Göteborg-Djurgården 1–0

(AL) 2003-08-23 Djurgården-Landskrona BoIS 3–0
(AL) 2003-09-01 Djurgården-AIK 2–1
(AL) 2003-09-15 Hammarby IF-Djurgården 2–3
(AL) 2003-09-21 Malmö FF-Djurgården 2–1
(AL) 2003-09-28 Djurgården-Helsingborgs IF 1–0
(SC) 2003-10-02 Djurgården-AIK 2–1 e. förl.
(AL) 2003-10-05 GIF Sundsvall-Djurgården 1–4
(TR) 2003-10-14 Djurgården-Ajax 0–5
(SC) 2003-10-16 Djurgården-Assyriska FF 0–4
(AL) 2003-10-19 Halmstads BK-Djurgården 2–3
(AL) 2003-10-26 Djurgården-Östers IF 5–2

Allsvensk slutställning
Djurgårdens IF, 58 poäng
Hammarby IF, 51 poäng
Malmö FF, 48 poäng
Örgryte IS, 45 poäng
AIK, 39 poäng
Helsingborgs IF, 38 poäng
IFK Göteborg, 37 poäng
Örebro SK, 37 poäng
Halmstads BK, 36 poäng
IF Elfsborg, 34 poäng
Landskrona BoIS, 32 poäng
GIF Sundsvall, 19 poäng
Östers IF, 17 poäng
Enköpings SK, 14 poäng

Guldhjältarnas allsvenska poängliga
Namn – Mål –Ass – Total (spelade matcher)
Kim Källström 14+9=23 (24)

Andreas Johansson 12+8=20 (26)
Geert den Ouden 10+3=13 (10)
Johan Elmander 7+4=11 (11)
Babis Stefanidis 2+7=9 (20)
Samuel Wowoah 4+3=7 (19)
René Makondele 3+2=5 (24)
Daniel Sjölund 3+2=5 (19)
Johan Arneng 2+2=4 (23)
Toni Kuivasto 1+2=3 (13)
Jesper Blomqvist 1+1=2 (9)
Yannick Bapupa 1+1=2 (12)
Niclas Rasck 1+1=2 (24)
Mikael Dorsin 1+1=2 (12)
Fredrik Stenman 0+1=1 (11)
Patrik Eriksson Ohlsson 0+1=1 (10)
Markus Karlsson 0+0=0 (23)
Stefan Bergtoft 0+0=0 (16)
Rickard Henriksson 0+0=0 (8)
Aziz Corr Nyang 0+0=0 (5)
Pär Cederqvist 0+0=0 (5)
Elias Storm 0+0=0 (3)
Richard Spong 0+0=0 (2)
Andreas Isaksson 0+0=0 (26)

De dömde DIF i Allsvenskan
Siffrorna står för antalet vinster, oavgjorda, förluster samt segerprocent med respektive domare.

Martin Ingvarsson 6 1 0 85%
Anders Frisk 4 0 0 100%
Peter Fröjdfeldt 2 0 2 50%
Martin Hansson 3 0 0 100%
Keijo Hvärinene 1 0 1 50%

Lars Kratz 1 0 1 50%
Leif Sundell 1 0 1 50%
Håkan Jonasson 1 0 0 100%
Miro Ukalovic 0 0 1 0%

Fotnot: Martin Ingarsson dömde DIF-AIK 2–1 och Anders Frisk MFF–DIF 0–4. Matcherna ingick i Svenska Cupen. De två är därmed de som dömt DIF överlägset mest i år och av totalt tretton matchen med dem hade DIF tolv segrar och en oavgjord. Den oavgjorda matchen var AIK–DIF 3–3.

Fem mål att minnas 2003

1. René Makondele – Partizan Belgrad–DIF 1–1 (Champions League-kval)

Kvitteringen borta i CL-kvalet mot Partizan Belgrad orsakade läktarras inne på Partizan Stadium. Blåränderna på plats trodde knappt sina ögon när bollen seglade in i målet

2. Daniel Sjölund – Hammarby–DIF 2–3 (Allsvenskan)

Målet var inte bara snyggt. Det var även otroligt viktigt. Kanske var det 3-2-målet mot Hammarby som var den enskilt största avgörande faktorn i kampen om SM-guldet?

3. Toni Kuivasto – DIF–Helsingborg 1–0 (Allsvenskan)

Efter två raka förluster var en seger ytterst nödvändig mot Helsingborg. Djurgården hade pressen på sig när Toni Kuivasto nickade in 1-0. Stadion

exploderade i ett jubel av lättnad och eufori.

4. Samuel Wowoah – DIF–AIK 2–1 (Allsvenskan)
Det är alltid skönt att besegra AIK. Efter en orättvis 3–3-förlust så kändes det extra bra att denna 2–1-vinst inte heller var helt rättvist. Samuel Wowoah knorrade in ett vänsterskott med blott åtta minuter kvar att spela.

5. Stefan Bergtoft – DIF–AIK 2–1(Svenska Cupen)
Med en sträckt vrist blev Stefan Bergtoft årets kanske mest osannolika matchvinnare. I förlängningen sänkte han antagonisterna AIK och grusade därmed alla deras förhoppningar om att lyckas med någonting denna säsong.

Kim Källström – lite finare, lite bättre

1. GIF Sundsvall (Råsunda)
Med en retfull chip tog sig Kim Källström förbi två sundsvallsspelare ute vid linjen på ena långsidan. Därefter drev han in mot straffområdet. Med ett stenhårt skott sköt han mittbena på Fredrik Sundfors i målet.

2. Öster (h)
Med en iskall lobb över Björn Stringheim satte Kim Källström punkt för säsongen. Sören Åkeby konstaterade med tårar i ögonen att Kim är magnifik.

3. Halmstads BK (h)

Det var inte ofta Kim träffade mål på frisparkarna när han använde sig av sin specialdesignade frisparksansats. Första försöket lyckades dock och Conny Johansson i HBK-målet hade inte kraft att stoppa projektilen.

4. Halmstads BK (b)
Det viktiga 2-1-målet i guldmatchen borta mot Halmstad. Kim driver bollen framåt på mittplan innan han med ett välplacerat lågt skott sätter bollen i nätmaskorna. En individuell prestation som få klarar av att göra. Att dessutom göra det i en match som denna är stort.

5. IFK Gbg (h)
Matchvinnaren Kim Källström drog till på halvvolley för kung och fosterland med högerfoten. Segermålet borrade sig in i Bengt Anderssons bortre kryss.

Då var det drag

1. Partizan Belgrad (h)
Sällan har det visslats och skrikits så mycket på Råsunda. Gästerna var allt annat än välkomna och ljudkulissen som var inne på Råsunda var fantastisk. Hatstämning när den är som bäst.

2. Öster (h)
En 90 minuter lång hyllning där hela Stadion deltog. Skön stämning med mycket glädje och humor.

3. Helsingborg (h)

DIF-publiken är kända för att tända till lite extra när det blåser motvind. När Djurgården inte tilldömdes straff av Leif Sundell och när målchanserna brändes blev det fart på Stadion. Härlig frustrationsstämning som till slut gav ett mål. Efter målet var det fullt ös hela vägen in.

4. Örgryte (b)

Hade någon sagt att bortamatchen mot Örgryte skulle bli årets sångresa för ett par år sedan hade alla skrattat åt den personen. I år blev matchen mot Örgryte årets samstämmigaste bortamatch. 1000 personer sjöng skönt och taktfast. Inte som Dublin, men ändå.

5. Hammarby (b)

I en av årets bästa matcher deltog även årets två bästa klackar. Både Järnkaminerna och Bajen Fans höll i gång hela matchen. Om DIF vann fotbollsmatchen så kan i alla fall Bajen Fans vara nöjda med att ha sjungit hem ett kryss.

2003 – nyförvärvens år

Johan Arneng

Mittfältaren från Vålerengen hade kanske Allsvenskans otacksammaste uppgift framför dig när han kom till Djurgården. Han var utsedd till Stefan Rehns ersättare. Någon Stefan Rehn var han inte, men som en ångvält for han fram över mittfältet medan domarna letade efter de gula korten. En

smått nervös och avvaktande inledning föjdes upp av en fin sommar. Under några utav höstmatcherna hamnade han, liksom flera andra i laget, i en svacka, men under de sista matcherna visade han på nytt vilken bra svensk Djurgården hittade i Norge.

Daniel Sjölund
Lånet från Liverpool hade det tungt I början. Det blev visserligen mål på den första allsvenska bollkontakten men sen gick det sämre för "Daja". När Djurgården drabbades av skador och avstängningar fick han på nytt chansen, och visade då han att han har goda kvaliteter. Det som saknas är lite fysik. Tre mål och två målgivande passningar är godkänt. Höjdpunkten är givetvis det avgörande målet mot Hammarby.

Richard Spong
En match från start och ett inhopp blev det för Richard Spong i Allsvenskan. Lite ängsligt och osäkert har hans spel varit även om inhoppet mot IFK Göteborg var något av ett fall framåt. 20-åringen behöver mer tid, framför allt på fotbollsplanen.

Pär Cederqvist
Nyförvärvet från IFK Värnamo fick begränsat med speltid i Djurgården och under året blev det bara fem allsvenska inhopp. Från början varr det tänkt att Pär skall spela center, och när han fick göra det visa han goda intentioner. Tränarna valde även att spela honom ute på kanterna och då avslöjades vissa brister i tempo och teknik. Kapacitet finns och med mer speltid så kommer PC garanterat att utvecklas.

PC avslutade säsongen på lån hos Åtvidaberg.

Fredrik Stenman
Mikael Dorsins ersättare blev snabbt publikfavorit på Stadion. Efter några uttalanden i Zoran-klass och ett par långfingrar mot Partizan-anhängarna på Råsunda var det klart. Vi gillar Fredrik! Att han dessutom axlade sin företrädares mantel på ett utmärkt sätt gjorde inte saken sämre. Vi kommer att se Fredrik som ordinarie på vänsterbacken i många år framöver. Om inte utlandet vill annorlunda.

Jesper Blomqvist
Göteborgarna grinade. Stockholmarna ifrågasatte. Var Jesper verkligen något för Djurgården? Svaret blev ja. Medan Expressens Mats Olsson tänkte på ananasfrisyren visade Jesper att han var en tillgång för Djurgården. Tyvärr så är hans knäproblem långt ifrån lösta och framtiden i Djurgården känns osäker.

Toni Kuivasto
Yksi, kaksi, Kuivasto. Mittbacken Toni kanske inte har visat världens bästa ledaregenskaper, men som kompletent bredvid antingen Markus Karlsson eller Patrik Eriksson Ohlsson var han strålande. I matcherna mot Partizan Belgrad visade han att det inte är någon slump att han knackar på dörren till det finska landslagets startelva. En klasspelare!

Geert den Ouden
Geert [stjärt] den Ouden är som hämtad ur serietidningen Buster. Inget steg, ingen rörlighet, men likförbannat en hejare på att göra mål. En klassav-

slutare inne i straffområdet med extremt bra spelsinne. Kallades ”Johan Elmander-kopia”, men egentligen har de två spelarna inga likheter alls med varandra. Målsnittet, 1 mål/match, imponerar sannerligen.

KAPITEL 12

Vad var det Zoran sa?

Presskrönika av David Bogerius

10 januari
Zoran Lukic startar årets säsong med uttalandet ”Det finns inget lag som hotar oss i år. Det finns risk att allsvenskan blir tråkig”. Det blir en helsida i Aftonbladet och ett litet ramaskri hos övriga klubbars, ingen nämnd ingen glömd, supportrar.

15 februari
Aftonbladets Sportbladet presenterar en grann färgkarta över Djurgårdens resvägar under vistelsen i Kina 13 februari – 1 mars och rubriken ”Här börjar guldjakten” med det kinesiska tecknet för guld.

Lagkaptenen Magnus Pehrsson förkunnar i samma blad att det är nu eller aldrig för hans knä. Håller det inte under träningslägret så är det färdigspelat. ”Lite nervös är man” säger Magnus.

Styrelsemedlemmen och klubbens advokat Anders Beck-Friis berättar att två västerländska kockar är inhyrda och att spelarna tagit sprutor mot allting.

28 februari
Aftonbladets Simon Bank och Bildbyråns fotograf Niklas Larsson kommer med en fyra sidor lång rapport från träningslägret i fjärran östern. Bank skriver att ”det finns något snällt, nästan mesigt, över det svenska mästarlaget” och att det verkar sakna givna ledargestalter. Niclas Rasck berättar att Stefan Rehn inte riktigt vet var han hör hemma, om det är bland spelarna eller tränarna.

5 mars
– Vi har Sveriges bästa fans och det gör ont i hjärtat att vi inte är bättre när så många av dem är här, säger Zoran Lukic efter 1–2 mot Café Opera på Graningevallens konstgräs i Järfälla.

Aftonbladet påminner om Lukic’ uttalande den 10 januari men DIF-tränaren backar inte. ”Vi vet att vi är bra” säger Lukic.

10 mars
Efter tre mål på fem matcher kan Liverpool-lånet Daniel Sjölund läsa att han infriat förväntningarna. Sjölund berättar att han aldrig spelat 4-3-3 förut men att det känns ”offensivt och bra”.

24 mars
Expressen ger ut en 96-sidig tidning inför allsvenskan 2003 med Kim Källström på omslaget. Krönikören Mats Olsson skriver att han hade skrattat om någon för tio år sedan hade sagt att det skulle vara publik på träning i Sverige. Han tippar Djurgården på andra plats i tabellen efter Malmö FF. Hans Linné och Mattias Lühr rankar seriens tio bästa

spelare i de olika lagdelarna och Andreas Isaksson och Kim Källström är bästa målvakt respektive mittfältare på listan. Markus Karlsson rankas som femte bäste back och Mikael Dorsin får vara med som sjua. Andreas Johansson är femma bland mittfältarna liksom Johan Elmander bland anfallarna. Bästa back? Daniel Majstorovic, MFF. Bästa anfallare? Andreas Andersson, AIK.

Kim Källström berättar i en intervju att han hoppas få internationell rutin – i landslaget och Champions League och att han ska bli bättre som spelare under året.

31 mars

Kim frontar även Aftonbladets lika 96-sidiga bilaga. Krönikören Lasse Sandlin tippar Djurgården på andra plats i tabellen efter Malmö FF. I Kim-reportaget kan man läsa att Kim inte lekte mamma, pappa, barn utan "bortamatch" när han var liten. AIK:s Krister Nordin poserar med en stor grästuva som tuppkam på huvudet. Zoran Lukic och Sören Åkeby är fotograferade i vit smoking med cigarrer och champagneglas. "Ni kan spara bilderna till i höst" säger Sören Åkeby.

I genomgången av lagen bedöms Djurgårdens starka sidor vara den intakta truppen, självförtroendet och chanserna att få behålla stjärnorna Kim Källström och Andreas Isaksson säsongen ut. Svagheterna är saknaden av Stefan Rehn, Johan Elmanders kontrakt som går ut i juni och traditionens makt när det gäller svårigheterna med att försvara ett SM-guld i fotboll.

4 april

Dagens Nyheter ägnar 13 sidor åt den allsvenska starten. Djurgården tippas bli svenska mästare av en (Torbjörn Petersson) av de fyra DN-journalisterna. Malmö FF får två tips och Hammarby ett. Anders Lundqvist tillägger att GIF Sundsvall har kapacitet att bli ”den stora jokern”.

Stockholm City sätter betyg, 1–5 globar, på stockholmslagen inför premiären. Djurgården får femmor för målvakterna, tränarna och fansen, fyror för mittfält och anfall och treor för försvar och bänken. Det ger sammanlagt 29 globar. Hammarby får 23 och AIK 22.

Aftonbladet kör hårt med förhandstips dagen innan den första matchen i den uppsplittrade premiäromgången. Sex fotbollsreportrar listar sina sluttabeller och Djurgården får fyra andra- och två tredjeplatser men blir utan guld.

Svenska Dagbladets Jan Majlard tippar Djurgården som etta. AIK som åtta.

Även stockholmslagens spelare får säga sitt och samtliga blårandiga tippar på ett försvarat SM-guld 2003 även om Markus Karlsson och Richard Henriksson varnar för Malmö FF. Åtta spelare i Hammarby nämner Djurgården som guldkandidat men Malmö FF får flest tips av de grönvita.

”Förra säsongen hade Djurgården ett mittfält som inte bara byggde upp seriens bästa offensiv. Man förblindas lätt av anfallsspelet så att man inte inser Stefan Rehns defensiva betydelse” skriver Aftonbladets Stefan Alfelt.

”Jag tror inte nån kan ersätta Stefan Rehn” säger Djurgårdens nyförvärv Johan Arnäng i samma sport-

blad. Arnäng får svara på fansens frågor och berättar att han kommer att ta alla frisparkar till vänster och Kim bara dom till höger.

9 april
Källström dominerar på ett helt uppslag i Expressen. ”Kim både kan och vill – alltid” skriver Mats Olsson. Efter 4–0 mot Öster i Växjö rosas Djurgården och Källström samtidigt som proffsryktena tar fart. Expressen har spanat in Liverpools agent på Värendsvallen.

22 april
Djurgården höjs till skyarna efter 5–0 mot Elfsborg i den tredje omgången. ”Femomenalt, Djurgården” skriver Aftonbladet i rubriken och SVT:s Fotbollskväll ställer frågan om och i så fall hur det går att rubba Djurgården denna säsong. ”Det mest imponerande är hur målen kom till – efter flygande anfall” skriver Lasse Sandlin i Sportbladet.

Expressens Mats Olsson sparar heller inte på berömmet och menar att ”Djurgården får redan alla att darra”.

29 april
En bit från sportbilagornas superlativ hittar vi backreserven Elias Storm som vid denna tid ännu inte fått årsdebutera. Mittbacken intervjuas i tidningen Mitt i Söderort och berättar att pengarna han tjänar i Djurgården räcker precis: ”Det skulle vara kul att ha råd att köpa en tröja nån gång” säger Elias.

6 maj
Sportbladets Robert Laul uppmanar Sören Åkeby att låta bli att gnälla och i stället tacka Örebro SK för lektionen. Efter 0–1 i Örebro kallade Åkeby ÖSK:s defensiva spel för ett hot mot svensk fotbolls utveckling. Laul skriver: ”Att möta lag som Örebro är nyttiga läropengar. Ute i Europa lär Djurgården stöta på ännu tätare försvar – till råga på allt i kombination med ett fungerande anfallsspel”.

6 maj
Kim Källström och Johan Elmander firar under rubriken ”Djurgårdens goa gubbar” i Sportbladet sedan de gjort varsitt grant mål på IFK Göteborg. Lasse Sandlin uppmärksammar att Djurgården gjort mål i 20 raka hemmamatcher.

– Det är kul att IFK Göteborg kommer hit och vill spela fotboll. Det gynnar fotbollen, säger Sören Åkeby.

9 maj
Sportbladets Robert Laul rankar de tre stockholmslagen som ligger i topp i allsvenskan. Djurgården får 24 plustecken av 30 och rankas därmed som etta före Hammarby på 23 och AIK på 22. DIF får maxpoäng för startelvan, matchvinnare, tränare och ekonomi, en fyra för truppen och en ynklig etta på värvningsfronten då Andreas Isaksson, Kim Källström och Johan Elmander mer eller mindre beskrivs som förlorade för Djurgården inom kort.

19 maj
Kim Källströms fantastiska 2–0-mål mot GIF

Sundsvall på Råsunda belönas med rubriken KUNG KIM i Sportbladet. Djurgården har 20–2 i målskillnad och sex segrar på sju matcher och Andreas Johansson som gjorde 1–0 förklarar att det ingår i hans jobb att göra mål.

31 maj

Inför derbyt mot AIK har kvällspressen förmedlat ett ordkrig mellan AIK:s tränare Richard Money och Zoran Lukic. Money menar att Djurgården inte mätt krafterna mot något topplag ännu och kallar laget något ironiskt för "Dream Team". Lukic kontrar med att "engelsmannen och alla andra får leva med att vi är bäst".

2 juni

Aftonbladet skriver elva sidor inför matchen mot AIK och kallar den för tidernas hetaste derby. Allsvenskans övriga tränare får tippa hur det ska gå och ingen tror på Djurgården. Två tror på 1–0 till AIK och resten på oavgjort. Tränarna får också välja vilken spelare i DIF de helst skulle vilja ha i sitt lag och åtta väljer Kim Källström. En väljer Andreas Johansson och resten avstår att välja.

Simon Bank skriver: "Om några timmar kommer Dream Team till Råsunda. De kommer att ha ett riktigt derby framför sig. Och vibrerande mark under fötterna".

3 juni

Dagens Nyheter rapporterar om sömnsvårigheter hos Djurgårdens landslagsspelare sedan AIK vänt 0-3 till 3–3 under matchens sista tolv minuter.

Andreas Johansson säger att ”det ska inte få hända” i Radio Stockholm.

1 juli

Krigsstilsrubriken ”KNOCK” ovanför en färgbild på en jublande Kim Källström och en gratulerande Elias Storm pryder hela Sportbladets förstasida. Men Aftonbladets rapportering från derbyt mot Hammarby är en smula schizofren denna tisdag. Kim Källström beskrivs som den stora derbyhjälten men han får bara två plus av fem i betyg. I snålaste laget för en mittfältare med defensiva arbetsuppgifter som avgör matchen med två mål i första halvlek.

”Våra spelare saknar lite av de spetskvaliteter som djurgårdarna har” sa Hammarbys tränare Anders Linderoth till DN.

Expressen fokuserar på Elmander och Dorsin avsked och kallar derbyt för ett ”Festligt farväl” på sin sportbilaga. Kim Kallas för Kungen av Stockholm och har till och med fotograferats framför kungliga slottet i blårandig slips och allt. Kim får fem getingar av fem i betyg för sin insats. ”Djurgårdens ”regista” sprang säkert ett halvt Stockholm Marathon i går – och gjorde två matchavgörande mål” skriver juryn.

3 juli

DORTMUND VILL KÖPA KIM KÄLLSTRÖM. Det är dagens stora sportnyhet. Expressen har uppgifter som talar om att tyskarna är beredda att betala motsvarande 27 miljoner svenska kronor för mittfältaren. Samma tidning berättar också att Djurgården värvar den finska landslags-

backen Toni Kuivasto.

9 juli

Aftonbladet vet vilka som vinner guldet i höst och det är inte svenska mästarna Djurgården utan Malmö FF. AIK:s Andreas Andersson tror på AIK: Zoran Lukic tror på Djurgården – ”Om vi har Källström kvar i laget”.

Och hur blir det med det då? Ja, enligt Aftonbladet är det ”Fullt krig kring Kim Källström”. Italienska Empoli ska vara intresserat men samarbetet med agenten Vicenzo Morabito, en god vän till Källströms svenske agent Roger Ljung, fungerar inget vidare.

10 juli

Denna torsdag finns en god och en dålig nyhet att läsa i tidningen. Den holländske forwarden Geert den Ouden är klar för Djurgården som förlorade onsdagens allsvenska match mot Örgryte med 3-0 på Stadion. DN skriver att den Ouden är efterlängtad.

Expressen bedömer guldchanserna för toppkvartetten Djurgården, Hammarby, Malmö FF och AIK efter 13 spelade omgångar. Djurgården ges 30 procents guldchans, AIK 20, Hammarby 10 och Malmö FF 40. Läget i DIF beskrivs som ”oroligt efter gårdagens kollaps”.

Geert den Ouden kallas för ”DIF:s nya Elmander” i Expressen och lovar att göra många mål.

11 juli

En dag efter den Ouden §presenteras Jesper

Blomqvist som Djurgårdens tredje nyförvärv på kort tid. ”Är Blomqvist bästa värvningen?” frågar DN:s Lars Grimlund och svarar själv med ett ”nej!”

Till Stockholm City säger Blomqvist att han hoppas spela första matchen i augusti och att knäet som varit skadat känns jättebra numera.

”Valet känns rätt för mig” utbrister Jesper över ett helt uppslag i Sportbladet. ”Jag ska bli bäst igen utbrister han över ett lika stort uppslag i Expressen. Hans Linné skriver att Blomqvist kan var årets värvning.

Samma dag blir Elfsborgs Fredrik Stenman klar för Djurgården enligt fotbolldirekt.com.

– Jag vill utvecklas som människa och som fotbollsspelare och jag vill vinna saker, säger Stenman till FotbollDirekt som skriver:

”Fredrik Stenman har väl i Djurgårdskretsar hittills mest varit känd som spelaren som gick på Babis Stefanidis guldfint i sista omgången av allsvenskan. Nu är han klar för Djurgården.”

Dagens Nyheters Frederic Pavlidis analyserar allsvenskan efter halva säsongen och skriver att MFF blir svårstoppat. Djurgårdens anfall anses vara för bräckligt för att kunna försvara Lennart Johanssons pokal.

15 juli

Sportbladet avslöjar att Geert den Ouden inte är fullträ nad och att han fått ett speciellprogram för att komma i form till Djurgårdens kvalmatcher i Champions League mot Partizan Belgrad. DIF-ledningen ska i alla fall vara nöjda med holländarens muskelmassa i benen.

17 juli
Nyförvärven Kuivasto och den Ouden får enligt Sportbladet varsin uppgift i deras premiärmatch för Djurgården mot Örgryte. Men det är inga sensationella nyheter. Toni Kuivasto ska stoppa Öis-anfallaren Afonso som brukar pulvrisera Djurgårdens försvar och Geert den Ouden ska göra det han kom för – mål.

22 juli
"Toppen Dif: Det är fantastiskt" lyder Sportbladets rubrik efter 3-0 mot Örebro SK och två mål av den Ouden. Simon Bank skriver att holländaren är skillnaden mellan vinst och förlust.

Expressen stämmer in i hyllningskören och skriver att "Mästerskytten slog till igen – och igen" och kallar segern för ett styrkebesked. "Olyckskorparna kan sluta kraxa – "Oden" ger mästarna ett lyft" skriver reportern Wayne Seretis.

"I mitt förra lag fick jag inte så många chanser men nu har jag bättre spelare runt mig" säger den Ouden.

26 juli
Andreas Isaksson är Svenska Dagbladets lördagsprofil och berättar om sin svåra morgontröttthet.

"Ibland får de andra spelarna nästan bära honom till flygplatsen" säger Sören Åkeby.

Isaksson berättar att han gillar de flesta filmer men att det inte får bli för mycket drama eller romantik.

29 juli
Enligt Aftonbladet har Partizan specialstuderat Djurgården inför kvalmatcherna. Tränaren Lothar Matthäus har sett DIF – Malmö FF (0–2) på video och anser att Kim Källström är den bäste spelaren i laget. Matthäus har även lagt märke till Samuel Wowoah och varnar för den Oudens huvudspel.

31 juli

”Drömmen om Europa lever” enligt Expressen och 1–1 mot Partizan i Belgrad. ”Så skönt att se ett svenskt lag som står upp och vägrar låta sig räknas ut” skriver Hans Linné.

Fredrik Stenman gjorde debut i blårandigt och hyllar Djurgården hos fotbolldirekt.com:

– Tycker att jag utvecklas mer på de tre veckor som jag har varit i Djurgården än under de ett och ett halvt år jag var i Elfsborg.

Stenman prisar också Djurgårdens fans som var på plats i Belgrad:

– De 400–500 djurgårdare som var på plats var helt underbara. Deras fans kastade grejer på dem hela tiden, men det bara stod upp för oss hela tiden. Det är stort.

1 augusti
Fredrik Stenman gör avbön på Elfsborgs hemsida enligt fotbolldirekt.com: ”Jag menade inte så, allt blev så ruskigt fel.”

2 augusti
Sportbladet har undersökt om Djurgårdens får

några sympatier från de andra allsvenska klubbarnas fans i kvalspelet mot Partizan. Det visar sig att alla utom AIK, Hammarby och Helsingborgs supporterar hoppas på avancemang för Djurgården. ”Jag vet att det är bra för svensk fotboll och allt det där men jag hoppas att det går åt helvete för dem” säger Smokinglirarnas Mikael Skogsberg. ”Jag gillar inte Djurgården” säger Bajen Fans Magnus Wilhelmson.

6 augusti
DN:s Berndt Rosqvist skriver att Djurgårdens segerrecept i returen mot Partizan är en snabb press på bollhållaren. Sören Åkeby tror inte på att gå in och försöka gå vidare på 0–0: ”Vi har inte sådana spelare som klarar att spela 0–0. Så är det bara”.

7 augusti
DN-rubriken är ”Partizan krossade Djurgårdens dröm” över en färgbild där Fredrik Stenman deppar bredvid en samling jublande Partizan-spelare. ”Ändå bör detta ha gett Djurgårdsledningen bevis för att klubben är på rätt väg” skriver Torbjörn Petersson.

24 augusti
Sommarens chock är enligt Expressens Mats Olsson Jesper Blomqvist. Olsson undrar i sin söndagskrönika varför Jesper har en ananas på huvudet och syftar på Jespers frisyr när han var gäst hos Fotbollskväll i SVT. Det är enligt Olsson ”det roligaste som hänt svensk fotboll sedan Tomas Brolin spelade med bandage om huvudet i Crystal Palace”.

I samma tidning säger Geert den Ouden att ”vi har skaffat oss ett perfekt läge” efter 3-0 och två den Ouden-mål mot Landskrona på Stadion.

1 september
Transferfönstret till Europa stängs när augusti blir september och Expressen skriver att Djurgården kan andas ut eftersom Kim stannar säsongen ut. ”Nu kan jag fokusera allt på ett nytt SM-guld” säger Kim inför kvällens derby mot AIK. Jesper Blomqvist lovar taggade blåränder på Råsunda men Lasse Sandlin skriver att ”det svåra spelprogrammet kan göra september till en svart månad”.

2 september
Djurgården blir Turgården på Sportbladets förstasida. Enligt tidningen har Djurgården spelat dåligt i de sex senaste matcherna trots maximala 18 poäng. ”Thierry Henry hade inte gjort det bättre” säger Jesper Blomqvist och syftar på Samuel Wowoahs segermål, 2–1, som skruvades i mål via stolpen.

14 september
I Aftonbladet tippar AIK:s Krister Nordin hur toppstriden i allsvenskan kommer att sluta: ”Jag tror faktiskt att Malmö vinner. De har sett vassa ut den sista tiden”.

17 september
Expressen och Aftonbladet skriver sju sidor var om det dramatiska derbyt mellan Djurgården och Hammarby (3–2). ”Mycket roligare än så här blir det inte” anser Expressens Stefan Sjöström.

22 september
Inför de fem sista omgångarna av allsvenskan ger Sportbladet Djurgården en 60-procentig chans till guldet. Malmös chanser uppskattas till 38 och övriga (Hammarby/Halmstad) får två procent.

25 september
”Här räddas guldstriden” skriver Aftonbladet sedan ett formsvagt Djurgården utan den skadade Geert den Ouden förlorat mot IFK Göteborg tre dagar efter 0–2 på Malmö Stadion. ”Det är som om Djurgården nu insett sin egen dödlighet” skriver Lasse Anrell.

26 september
Enligt DN har den mentale tränaren Lars-Erik Sandler guldreceptet: ”Börja spela bättre fotboll”.

28 september
Zoran Lukic intervjuas i DN och tycker att snacket om guldfrossa är överdrivet. ”Vi har ödet i egna händer” säger Lukic.

29 september
”Finsk sisu bröt trenden”. På bilden i Svenska Dagbladet ser Djurgårdens spelare minst lika lättade som glada ut efter Toni Kuivastos och matchens enda mål mot Helsingborg. ”Endast under sista halvtimmen gjorde blåränderna rätt för segern” skriver Jan Majlard.

2 oktober
Sören Åkeby erkänner för Stockholms City: ”Vi var

definitivt pressade".

DN skriver att torsdagens svenska cup-semi mellan Djurgården och AIK är en stor match – för AIK.

7 oktober

"Grattis – nu är guldet klart" skriver Expressen efter 4-1 mot GIF Sundsvall, trots att MFF och Hammarby fortfarande kan gå om i tabellen. "Det mest avgörande för titeln var att Källström stannade" enligt Hans Linné.

DN är lite försiktigare men skriver att "Djurgårdens målfest bäddar för SM-guld" och att "Djurgården kan segla vidare mot guldet".

11 oktober

Ordförande Bo Lundquist tror på SM-guld och svarta siffror i bokslutet när han intervjuas i Svenska Dagbladet. "Vi har lyckats kombinera det kommersiella med det sportsliga" säger Lundquist.

20 oktober

Djurgården är på förstasidorna sedan guldet – nu även i teorin – är klart efter 3–2 i Halmstad.

Aftonbladet har glömt "Turgården" och kallar i stället Djurgården för "Guldgården" på sitt rosa sportblad med elva sidor om guldlaget.

Expressen får ihop 15 sidor med det totalt vitsbefriade "Guldfesten" som topprubrik. Svenska Dagbladet kallar seriesegern för "En makalös bedrift medan DN skriver om "Guldgårdens hjältar" under en bild på matchhjältarna Andreas Johansson och Kim Källström. Metro har varit i Derby-butiken och fotat DIF-supportrar som köar för att köpa

guldtröjor fram till klockan två på natten.

"Klubben har allt som behövs för att tillhöra toppen i tio år framöver" säger tränaren Sören Åkeby till Stockholms City.

2 oktober

Sören Åkeby har gjort sin sista match som DIF-tränare och tackar alla supportrar med ett brev som publiceras på Sportbladets förstasida.

Stockholm City delar ut globar (1–5) till Djurgårdens alla spelare för säsongen. Isaksson, Karlsson och Källström får fem. Stefanidis, Kuivasto, Dorsin, Arneng, den Ouden, Johansson och Stenman får fyra.

Dagens Nyheter överraskar med en riktigt fyllig specialbilaga från sportredaktionen kallad "Mästarna". I tidningen finns en färgbild på startelvan tagen innan matchen mot GIF Sundsvall i oktober. Det är bilden av ett vinnarlag.

Zoran summerar

Hur summerar du säsongen i årstider (vår, sommar, höst)?

– Inledningen av serien var bra. Vi samlade mycket poäng och vi visade att vi hade utvecklats under fösäsongen. Spelet fungerade bra. Sen under sommaren upprepas det som hänt de senaste säsongerna. Vi är något sämre då. Vi har många spelare på landslagsuppdrag och gruppen blir lite splittrad. Det verkar även som att spelarna är nöjda och lite självgoda då. På hösten så skärper vi oss igen. Då

blir vi på nytt bättre och bättre. Vi började spela bra igen och det kändes undan för undan, ju närmare slutet vi kom, att spelet blev bättre. Varför vi är mindre bra under sommaren för att sedan spela bättre måste vi sätta oss ned och utvärdera. Helt klart är att spelarna presterar bättre när de hamnar i ett skarpt läge. Till exempel i matcher som mot GIF Sundsvall, Helsingborg och Halmstad. Där har vi en markant skillnad mellan oss och andra lag.

Många lag har gått in mer för att förstöra erat spel än för att försöka vinna. Hur ser du på det?

– Jag har full förståelse för det. De får göra som de vill. Det är upp till oss att skapa beredskap för detta. Jag ser en utmaning i stället för en svårighet i detta.

Till sist. Varför vann Djurgården SM-guld?

– Det svaret är enkelt. Vi har tränat mest och bäst. Dessutom så har vi bäst organisation och bäst supportrar.

I prisskåpet stod två glänsande pokaler att försvara, men ute i Europa fanns ny mark att bryta. År 2003 kämpade de blårandiga för spel i Champions League och fortsatt herravälde i huvudstaden liksom hela riket. Med spelare som Kim Källström, Andreas Isaksson och kapten Markus Karlsson i spetsen blev det ännu ett dramatiskt och händelserikt men framför allt – framgångsrikt år för Djurgårdens IF Fotboll. Ett år fullt av lycka och enastående prestationer men också av besvikelse.

"Det tionde guldet" är lagets och supportrarna historia från start till mål. Boken är skriven av Thomas Alexanderson och David Bogerius, författarna till förra årets "Dubbeln". Det är en berättelse om säsongen 2003 i tolv kapitel skriven av djurgårdare.

Bok För Laget

ISBN 91-89660-55-2
9 789189 660557

PRISGRUPP
F
POCKET STANDARD